2025/1235

25.6.2025

ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2025/1235

ze dne 24 března 2025

o opatření státní podpory SA.54155 (2021/NN) prováděném Španělskem – Rozhodčí nález určený společnosti Antin

(oznámeno pod číslem C(2025) 1781)

(Pouze anglické znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co v souladu s výše uvedenými ustanoveními ([1]) vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

(1) Elektronickým oznámením ze dne 17. dubna 2019 Španělsko oznámilo Komisi podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) rozhodčí nález vydaný dne 15. června 2018 rozhodčím soudem, zřízeným pod záštitou Mezinárodního střediska pro řešení investičních sporů (dále jen „ICSID“), (dále jen „rozhodčí soud“) v rámci rozhodčího řízení ve věci Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V. (společně dále jen „Antin“) proti Španělsku ([2]). Nález vydaný při uzavření tohoto řízení, doplněný dne 29. ledna 2019 opravným rozhodnutím rozhodčího soudu ([3]), ukládá Španělsku povinnost zaplatit společnosti Antin vyrovnání ve výši 101 milionů EUR spolu s úroky a příspěvkem na náklady na rozhodčí řízení, jelikož porušilo Smlouvu o energetické chartě ([4])(dále jen „nález“).

(2) Tím, že Španělsko oznámilo nález, jednalo v souladu se svou povinností podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, která je rovněž připomenuta v rozhodnutí Komise ze dne 10. listopadu 2017 ve věci SA.40348 ([5]) (dále jen „rozhodnutí Komise z roku 2017“).

(3) Dopisem ze dne 19. července 2021 Komise Španělsko informovala, že se s ohledem na tento nález rozhodla zahájit řízení podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy o fungování EU (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“).

([1]) Úř. věst. C 450, 5.11.2021, s. 5.
([2]) Věc ICSID č. ARB/13/31. Podrobnější informace k dispozici zde: https://icsid.worldbank.org/cases/case-database/case-detail?CaseNo=ARB/13/31.
([3]) Viz poznámka pod čarou 2.
([4]) Smlouva o energetické chartě je mezinárodní dohoda v odvětví energetiky. V prosinci 1994 ji podepsaly mimo jiné Evropská unie (dále jen „Unie“) a dále Španělsko, Nizozemsko a Lucembursko a vstoupila v platnost v dubnu 1998, viz rozhodnutí Rady a Komise 98/181/ES/ESUO/Euratom ze dne 23. září 1997 (Úř. věst. L 69, 9.3.1998, s. 1). Ustanovení Smlouvy o evropské chartě zahrnují ochranu investic, obchod s energetickými materiály a produkty, tranzit a řešení sporů. Unie odstoupila od Smlouvy o energetické chartě v červnu 2024, viz rozhodnutí Rady 2024/1638 ze dne 30. května 2024. V dubnu 2024 odstoupilo od Smlouvy o energetické chartě rovněž Španělsko.
([5]) Rozhodnutí Komise C(2017) 7384 final ze dne 10. listopadu 2017 ve věci státní podpory SA.40348 (2015/NN) – Španělsko – Podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kogenerace a odpadu (Úř. věst. 2017/C 442/01), 165. bod odůvodnění.

(4) Rozhodnutí o zahájení řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([6]). Komise vyzvala zúčastněné strany, aby k rozhodnutí o zahájení řízení podaly své připomínky.

(5) Komise obdržela připomínky od 23 zúčastněných stran, včetně společnosti Antin. Španělsko k rozhodnutí o zahájení řízení nepředložilo žádné připomínky. Dopisy ze dne 1. února 2022 a 25. listopadu 2022 Komise předala tyto připomínky Španělsku, které tak mělo možnost na ně reagovat. Španělsko předložilo své připomínky dopisy ze dne 20. dubna 2022, 3. ledna 2023, 27. listopadu 2023 a 29. ledna 2024.

(6) Další informace předložilo Španělsko dne 6. března 2025.

(7) Dne 4. března 2025 španělské orgány výjimečně souhlasily, že se vzdají svých práv vyplývajících z článku 342 Smlouvy o fungování EU ve spojení s článkem 3 nařízení Rady č. 1/1958 ([7]) a že toto rozhodnutí bude přijato a oznámeno v angličtině.

2. SOUVISLOSTI SPOJENÉ S ROZHODČÍM ŘÍZENÍM UVNITŘ UNIE ([8])

(8) Jak opakovaně uvedla Komise ([9]) a rozhodl Soudní dvůr ([10]), mechanismy rozhodčích řízení mezi investorem a státem uvnitř Unie vyplývající z dvoustranných dohod o investicích a Smlouvy o energetické chartě jsou v rozporu s unijním právem, zejména s čl. 19 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“), články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU a zásadou autonomie právního řádu Unie.

(9) Dne 6. března 2018 Soudní dvůr v rozsudku ve věci Achmea rozhodl, že rozhodčí doložky mezi investorem a státem ve dvoustranných dohodách o investicích uvnitř Unie jsou neslučitelné se Smlouvami EU, a zejména s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, jelikož tyto doložky mají nepříznivý dopad na autonomii práva Unie ([11]).

(10) Argumentace uvedená v rozsudku ve věci Achmea je rovněž použitelná na uplatňování Smlouvy o energetické chartě uvnitř Unie, jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ve věci Komstroy ([12]). V tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že ustanovení, jako je článek 26 Smlouvy o energetické chartě, má ve skutečnosti upravovat dvoustranné vztahy mezi dvěma smluvními stranami Smlouvy o energetické chartě, a to obdobným způsobem jako ustanovení dvoustranné dohody o investicích, které bylo předmětem sporu ve věci, v níž byl vydán rozsudek ve věci Achmea ([13]). Soudní dvůr dodal, že rozhodčím řízením uvnitř Unie zahájeným podle článku 26 Smlouvy o energetické chartě by z pravomoci soudů členských států, a tudíž ze systému soudních opravných prostředků, jehož zavedení jim čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o EU ukládá v oblastech pokrytých unijním právem, byly vyňaty spory, jež se mohou týkat uplatnění nebo výkladu tohoto práva ([14]). Soudní dvůr konstatoval, že čl. 26 odst. 2 písm. c) Smlouvy o energetické chartě musí být proto vykládán v tom smyslu, že není použitelný na spory mezi členským státem a investorem z jiného členského státu ve věci investice uskutečněné tímto investorem v prvním členském státě ([15]).

([6]) Úř. věst. C 450, 5.11.2021, s. 5.
([7]) Nařízení Rady EHS č. 1 o užívání jazyků v Evropském hospodářském společenství (Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385).
([8]) Viz také rozhodnutí Komise z roku 2017, oddíl 3.5.3.
([9]) Viz například oddíl 3.5.3 rozhodnutí Komise z roku 2017 a 160. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([10]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 6. března 2018, Slowakische Republik v. Achmea BV, C-284/16, EU:C:2018:158 (dále jen „rozsudek ve věci Achmea“), a rozsudek ze dne 2. září 2021, République de Moldavie v. Komstroy LLC, C-741/19, EU:C:2021:655 (dále jen „rozsudek ve věci Komstroy“).
([11]) Viz body 58 až 60 rozsudku ve věci Achmea.
([12]) Viz body 65 a 66 rozsudku ve věci Komstroy.
([13]) Viz bod 64 rozsudku ve věci Komstroy.
([14]) Viz bod 59 rozsudku ve věci Komstroy.
([15]) Viz bod 66 rozsudku ve věci Komstroy.

(11) V usnesení ve věci Romatsa Soudní dvůr dále rozhodl, že rozhodčí nález vydaný v řízení mezi členským státem a investorem z jiného členského státu na základě rozhodčí doložky stanovené v mezinárodní dohodě je neslučitelný s unijním právem, zejména s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, a proto nemůže mít žádný účinek a nemůže být vykonán ([16]). Takový nález proto nemůže mít žádný účinek, a nemůže být tudíž vykonán za účelem výplaty náhrady přiznané tímto nálezem. V takovém případě nesmí soud členského státu v žádném případě přistoupit k výkonu takového nálezu, aby umožnil oprávněným osobám získat náhradu škody, kterou jim přiznal ([17]).

(12) Komise a členské státy přijaly několik opatření k provedení nebo jinému zajištění účinnosti rozsudků Soudního dvora.

(13) Dne 15. ledna 2019 podepsaly členské státy prohlášení o důsledcích rozsudku Soudního dvora ve věci Achmea a o ochraně investic v Evropské unii ([18]).

(14) Dne 5. května 2020 podepsalo 23 členských států dohodu o ukončení platnosti dvoustranných dohod o investicích uvnitř Unie, která vstoupila v platnost dne 29. srpna 2020 ([19]). Ostatní členské státy vzájemně ukončily své dvoustranné dohody o investicích uvnitř Unie, a všechny dvoustranné dohody o investicích uvnitř Unie tudíž byly formálně odstraněny z právního řádu ([20]).

(15) Dne 26. června 2024 EU a členské státy podepsaly Prohlášení o právních důsledcích rozsudku Soudního dvora ve věci Komstroy a obecné shodě o nepoužitelnosti článku 26 Smlouvy o energetické chartě jako základu pro rozhodčí řízení uvnitř Unie. Dokončily rovněž jednání o znění formální mezinárodní dohody mezi nimi, která má ukončit přetrvání rozhodčích řízení uvnitř Unie, která jsou v rozporu s právem Unie ([21]). Prohlášení a dohoda zejména objasňují soudům a rozhodčím soudům, že rozhodčí doložka stanovená ve Smlouvě o energetické chartě se nepoužívá – a nikdy nepoužívala – na vztahy mezi investorem z Unie a jiným členským státem.

(16) Pro úplnost Komise poznamenává, že dne 27. června 2024 oznámily Unie a Euratom depozitáři Smlouvy o energetické chartě ([22]) své odstoupení od Smlouvy o energetické chartě, neboť bylo zjištěno, že bez podstatných změn již Smlouva o energetické chartě není slučitelná se zásadami Pařížské dohody, požadavky udržitelného rozvoje a boje proti změně klimatu a také s moderními standardy ochrany investic. Kromě toho, jak je vysvětleno v důvodové zprávě k návrhu rozhodnutí o odstoupení, Smlouva o energetické chartě je neslučitelná se zásadou autonomie práva

([16]) Usnesení Soudního dvora ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749, body 42 až 44.

([17]) Usnesení Soudního dvora ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749, bod 44; viz také rozsudek ze dne 14. března 2024, Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska, C-516/22, EU:C:2024:231, body 85 až 87.

([18]) Viz https://finance.ec.europa.eu/system/files/2019-01/190117-bilateral-investment-treaties_en.pdf.

([19]) Dohoda o ukončení platnosti dvoustranných dohod o investicích mezi členskými státy Evropské unie (Úř. věst. L 169, 29.5.2020, s. 1).

([20]) V prosinci 2024 Komise podala na Spojené království žalobu u Soudního dvora z důvodu neukončení jeho dvoustranných dohod o investicích uvnitř Unie se šesti členskými státy EU (Úř. věst. C/2025/1222 ze dne 3. března 2025).

([21]) Dohoda o výkladu a provádění Smlouvy o energetické chartě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím pro atomovou energii a jejich členskými státy, COM(2024) 257 final.

([22]) V tomto smyslu viz rozhodnutí Rady (EU) 2024/1638 ze dne 30. května 2024 o odstoupení Unie od Smlouvy o energetické chartě (Úř. věst. L, 2024/1638, 5.6.2024) a rozhodnutí Rady (EU) 2024/1677 ze dne 30. května 2024 o schválení odstoupení Evropského společenství pro atomovou energii od Smlouvy o energetické chartě (Úř. věst. L, 2024/1677, 13.6.2024). Kromě Unie a Euratomu již od Smlouvy o energetické chartě odstoupily nebo od ní plánují odstoupit některé členské státy. V roce 2015 jednostranně odstoupila Itálie. Francie odstoupila od Smlouvy o energetické chartě s účinností od 8. prosince 2023, Německo s účinností od 20. prosince 2023, Polsko s účinností od 29. prosince 2023, Lucembursko s účinností od 17. června 2024, Španělsko s účinností od 16. dubna 2024, Slovinsko s účinností od 14. října 2024, Portugalsko s účinností od 2. února 2025, Irsko s účinností od 27. dubna 2025, Nizozemsko s účinností od 28. června 2025 a Dánsko s účinností od 4. září 2025.

Unie, neboť neobsahuje některé záruky, které Soudní dvůr určil v posudku k dohodě CETA ([23]), aby mohl dospět k závěru, že rozhodčí nálezy by ve svém důsledku neměly „*bránit unijním orgánům v tom, aby fungovaly v souladu s ústavním rámcem Unie*“ ([24]). Španělsko rovněž oznámilo své odstoupení od Smlouvy o energetické chartě, a to v dubnu 2024. Odstoupení nabývají účinnosti jeden rok od data jejich oznámení depozitáři.

3. INFORMACE O OPATŘENÍCH ŠPANĚLSKA NA PODPORU OBNOVITELNÝCH ZDROJŮ

(17) V tomto oddíle Komise uvádí stručný popis systémů obnovitelných zdrojů energie ve Španělsku, které vedly k rozhodčímu řízení a nakonec k vydání rozhodčího nálezu.

(18) V roce 2007 Španělsko zavedlo prémiový hospodářský režim na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, který byl upraven královskými nařízeními č. 661/2007 a 1578/2008 a královským nařízením s mocí zákona č. 6/2009 (dále jen „režim z roku 2007“) s cílem provést ve vnitrostátním právu směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/77/ES ([25]), která je první směrnicí Unie o obnovitelných zdrojích energie. Španělsko tento režim Komisi neoznámilo, přestože se ve 12. bodě odůvodnění uvedené směrnice výslovně připomíná, že články 87 a 88 Smlouvy o ES (nyní články 107 a 108 Smlouvy o fungování EU) se vztahují na režimy podpory, které členské státy zavedly za účelem provedení směrnice. V důsledku toho Komise režim z roku 2007 nikdy neschválila podle pravidel státní podpory.

(19) V letech 2012 a 2013 Španělsko změnilo režim z roku 2007, a to v rámci druhé unijní směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o obnovitelných zdrojích energie ([26]). Ustanovení čl. 3 odst. 3 uvedené směrnice připomnělo povinnost oznamovat režimy podpory jako opatření státní podpory. Za prvé, zákon č. 15/2012 zrušil odměnu za elektřinu vyrobenou ze zemního plynu. V roce 2013 Španělsko přijalo další změny. Režim, k jehož změně došlo v roce 2013, se řídí královským nařízením s mocí zákona č. 9/2013, zákonem č. 24/2013, královským nařízením č. 413/2014 a nařízeními IET/1045/2014 a IET/1459/2014 (dále jen „režim z roku 2013“). Režim z roku 2013 si zachovává základní vlastnosti režimu z roku 2007 a používá pro výpočet odměny pro zařízení vyrábějící energii z obnovitelných zdrojů jinou metodiku než režim z roku 2007. V souladu se svými povinnostmi podle článku 108 Smlouvy o fungování EU Španělsko oznámilo Komisi režim z roku 2013 dne 22. prosince 2014, i když se zpožděním. V rozhodnutí Komise z roku 2017 dospěla Komise k závěru, že režim z roku 2013 je v souladu s Pokyny pro státní podporu v oblasti ochrany životního prostředí a energetiky na období 2014–2020 (dále jen „pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky“) ([27]), a je tedy slučitelný s vnitřním trhem. V tomto rozhodnutí byly rovněž posouzeny platby vyplacené v rámci režimu z roku 2007 zařízením, která nadále dostávaly podporu v rámci režimu z roku 2013.

3.1 Režim z roku 2007

(20) V letech 2007, 2008 a 2009 Španělsko přijalo královská nařízení č. 661/2007 a č. 1578/2008 a královský nařízení s mocí zákona č. 6/2009, kterými byl zaveden režim z roku 2007. Provozovatelé zařízení na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie si mohli vybrat ze dvou variant, jak využít podpory v rámci režimu z roku 2007. První varianta spočívala v získání pevné sazby za kWh vyrobené energie (varianta výkupních cen), která se každoročně aktualizovala podle indexu spotřebitelských cen. Druhá varianta spočívala v prodeji elektřiny na trhu a obdržení prémie za prodanou kWh elektřiny nad rámec tržní ceny (varianta prémie).

([23]) Posudek Soudního dvora 1/17 ze dne 30. dubna 2019, Komplexní hospodářská a obchodní dohoda (CETA) mezi Kanadou na jedné straně a Evropskou unií a jejími členskými státy na straně druhé.

([24]) COM(2023) 447 final, odkazující na posudek 1/17 (dohoda CETA), body 152 až 161.

([25]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/77/ES ze dne 27. září 2001 o podpoře elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů energie na vnitřním trhu s elektřinou (Úř. věst. L 283, 27.10.2001, s. 33).

([26]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES ze dne 23. dubna 2009 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a o změně a následném zrušení směrnic 2001/77/ES a 2003/30/ES (Úř. věst. L 140, 5.6.2009, s. 16).

([27]) Sdělení Komise – Pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky na období 2014–2020 (Úř. věst. C 200, 28.6.2014, s. 1).

(21) Sazby v případě varianty výkupních cen i prémie v případě varianty prémie byly vypočteny na základě obvyklých nákladů a příjmů standardních zařízení na výrobu energie z obnovitelných zdrojů. Španělské orgány odhadly jak počáteční investiční náklady, tak náklady na provoz a údržbu standardních zařízení a tržní cenu.

(22) Ziskovost solární tepelné elektrárny byla stanovena ve výši až 8 % pro zařízení, která si zvolila výkupní ceny, a v rozmezí od 7 % do 11 % pro zařízení, která se účastní velkoobchodního trhu a získávají prémii ([28]).

(23) Zařízení na výrobu elektřiny z koncentrované solární energie (dále jen „CSP“) měla navíc nárok na získání ceny/prémie v rámci režimu z roku 2007 také s ohledem na elektřinu vyrobenou z fosilních paliv / zemního plynu, pokud byla použita v kombinaci s obnovitelnými zdroji energie za účelem zajištění stabilní výroby a dodávek v případě, že podíl této elektřiny nepřesáhl 12 % celkové vyrobené elektřiny v případě výkupní ceny a 15 % celkové vyrobené elektřiny v případě prémie ([29]).

(24) Pro získání podpory v rámci režimu z roku 2007 museli potenciální příjemci předložit žádost španělskému Generálnímu ředitelství pro energetickou politiku a těžbu.

(25) Režim byl financován z poplatků za přístup k síti, které byly uloženy spotřebitelům elektřiny a uživatelům sítě zákonem pro odvětví elektřiny č. 54/1997 (novelizovaným v roce 2013 zákonem č. 24/2013) a královským nařízením č. 2017/1997. Španělské orgány tvrdí, že platba poplatků za přístup k síti byla pro spotřebitele a uživatele sítě povinná. Dále tvrdí, že režim z roku 2007 představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, a odkazují zejména na 158. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.

(26) Ustanovení čl. 17 odst. 1 a 3 zákona pro odvětví elektřiny 54/1997 zejména stanovilo, že španělská vláda přijme ustanovení nezbytná pro zavedení systému poplatků za přístup k síti. Poplatky jsou stanoveny na základě nákladů na regulované činnosti systému. Patří mezi ně trvalé náklady na elektroenergetickou soustavu a náklady na diverzifikaci a bezpečnost dodávek. Španělská vláda měla stanovit metodiku výpočtu poplatků. Článek 4.g.1 královského nařízení č. 2017/1997 zahrnuje mezi náklady na diverzifikaci a bezpečnost dodávek náklady vyplývající z režimu z roku 2007.

(27) Královské nařízení č. 2017/1997 pověřilo Národní energetickou komisi (Comisión Nacional de Energía), státní orgán, který byl začleněn do Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž (dále jen „CNMC“), převodem finančních prostředků vybraných za účelem pokrytí stálých nákladů na elektroenergetickou soustavu a nákladů na diverzifikaci a bezpečnost dodávek příslušným příjemcům prostřednictvím následného vyúčtování. Přílohy nařízení rovněž definovaly příjemce vypořádání, platné matematické vzorce a upravovaly samotný postup vypořádání podle předem stanovených objektivních parametrů.

(28) Právní rámec mechanismu financování režimu z roku 2007 je shodný s tím, který posuzoval Soudní dvůr ve věci Elcogás ([30]).

3.2 **Režim z roku 2013**

(29) Jak je uvedeno v 19. bodě odůvodnění, Španělsko od roku 2012 zavedlo několik právních předpisů, které změnily režim z roku 2007.

([28]) Bod 91 nálezu.

([29]) Viz čl. 2 odst. 1 královského nařízení č. 661/2007.

([30]) Usnesení Soudního dvora ze dne 22. října 2014, Elcogás SA v. Administración del Estado a Iberdrola SA, C-275/13, EU:C:2014:2314. V bodě 23 tohoto usnesení Soudní dvůr konstatoval, že dotčený mechanismus vyrovnání lze přičíst státu, neboť byl zřízen a upraven zákonem č. 54/1997 a královským nařízením č. 2017/1997. Na základě stejného právního základu dospěl Soudní dvůr rovněž k závěru, že mechanismus vyrovnání dodatečných nákladů byl financován ze státních prostředků. Soudní dvůr zejména uvedl, že ministerské nařízení každoročně stanovilo výši poplatků za přístup k síti a že tyto poplatky byly uloženy všem tuzemským konečným spotřebitelům a uživatelům sítě. Navíc Národní energetická komise, která je státním orgánem, takto vybrané prostředky spravovala a neměla v tomto ohledu žádnou volnost. Mechanismus financování režimu z roku 2007 je v podstatě stejný jako mechanismus, který zkoumal Soudní dvůr.

(30) Královské nařízení s mocí zákona č. 2/2013 ze dne 1. února 2013, které mimo jiné zrušilo mechanismus aktualizace výkupních cen podle indexu spotřebitelských cen a nahradilo ho nižším indexem.

(31) Následně Španělsko přijalo tyto právní akty, kterými byl zaveden režim z roku 2013 ([31]): královské nařízení s mocí zákona č. 9/2013 ze dne 12. července 2013, zákon 24/2013 ze dne 26. prosince 2013 o odvětví elektřiny, královské nařízen č. 413/2014 ze dne 6. června 2014 a nařízení IET/1045/2014 a IET/1459/2014.

(32) Režim z roku 2013 je rozdělen na šestiletá období regulace. První období regulace běželo od 14. července 2013 do 31. prosince 2019. Druhé začalo běžet od 1. ledna 2020.

(33) V rámci režimu z roku 2013 byla poskytována podpora i) zařízením na kombinovanou výrobu elektřiny a tepla, ii) zařízením na výrobu energie z obnovitelných zdrojů a iii) ostatním zařízením využívajícím přinejmenším ze 70 % zdroje energie z odpadu a černý louh ([32]).

(34) Pro podporu v rámci režimu z roku 2013 jsou způsobilé tyto dva typy zařízení:

a) zařízení, kterým byla poskytnuta podpora v rámci tohoto režimu po vstupu královského nařízení č. 413/2014 v platnost dne 11. června 2014 (dále jen „nově podporovaná zařízení“);

b) zařízení, která již měla nárok na podporu v rámci režimu z roku 2007 nebo již tuto podporu čerpala v době, kdy dne 14. července 2013 vstoupilo v platnost královské nařízení s mocí zákona č. 9/2013 (dále jen „dříve podporovaná zařízení“).

(35) Podpora v rámci režimu z roku 2013 je poskytována ve formě prémie nad rámec příjmů získaných z trhu. Jejím cílem je napomoci podporovaným technologiím, aby mohly rovnocenně konkurovat ostatním technologiím na trhu s přiměřenou mírou návratnosti, která byla pro dříve podporovaná zařízení vypočtena ve výši 7,398 % ([33]) a pro nově podporovaná zařízení ve výši 7,503 %. Prémie se skládá ze dvou složek: vyrovnávací platby za investice a případně vyrovnávací platby za činnosti.

(36) Za účelem stanovení výše podpory, která má být vyplacena, jsou zařízení zařazena do jednoho z několika typů standardních zařízení, a to na základě jejich individuálních charakteristik. Měřítka pro vyrovnávací platbu platná pro každé standardní zařízení jsou stanovena ministerskou vyhláškou a zahrnují: typ technologie, kapacitu výroby elektřiny, datum zahájení provozu, životnost, elektroenergetickou soustavu / umístění zařízení, standardní příjmy z prodeje elektřiny na trhu, standardní provozní náklady potřebné k provádění činnosti a provozní hodiny (s minimální a maximální hodnotou). Vyrovnávací platba, na kterou má jednotlivé zařízení nárok, se vypočítá na základě měřítek pro vyrovnání v případě standardního zařízení a vlastností samotného zařízení (např. skutečný počet provozních hodin).

(37) Režim z roku 2013 je částečně financován ze státního rozpočtu a částečně ze sazeb za přístup k síti a poplatků uložených spotřebitelům elektřiny, které se také nazývají „příjmy z elektroenergetické soustavy“. Tento mechanismus financování byl zaveden zákony 15/2012, 17/2012 a 24/2013.

(38) Hlavní rozdíly mezi režimem z roku 2007 a režimem z roku 2013 lze shrnout následovně:

a) v rámci režimu z roku 2013 mají výrobci energie z obnovitelných zdrojů nárok na prémii nad rámec tržní ceny jimi vyrobené elektřiny, a naopak nemají možnost zvolit si buď výkupní cenu, nebo prémii, jak tomu bylo v režimu z roku 2007;

b) režimem z roku 2013 byla od 1. ledna 2013 zrušena podpora elektřiny vyráběné z fosilních paliv / zemního plynu ([34]);

([31]) Úplný výčet právních základů režimu z roku 2013 je uveden v oddíle 2.1 rozhodnutí Komise z roku 2017.
([32]) Podrobnosti o způsobilých technologiích viz 14. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.
([33]) Tato míra se vztahovala na první období regulace (2014 až 2019). Počínaje druhým obdobím regulace činí míra návratnosti 7,09 %, pokud se nevyužije druhé dodatečné ustanovení královského nařízení s mocí zákona č. 17/2019, s cílem zachovat ziskovost z předchozího období.
([34]) Body 139 a 140 nálezu.

c) režim z roku 2013 předpokládá vyšší počet standardních zařízení než režim z roku 2007. V královském nařízení č. 661/2007 (tj. v režimu z roku 2007) bylo stanoveno jediné standardní zařízení (Caso Tipo (dále jen „CT“)), zatímco v královském nařízení č. 413/2014 (tj. v režimu z roku 2013) bylo stanoveno dvacet standardních zařízení (Instalaciones Tipo (dále jen „IT“)). Na rozdíl od režimu z roku 2007 zohledňuje režim z roku 2013 rozdíly mezi různými technologiemi a také rok zahájení provozu elektráren, jak je popsáno v 36. bodě odůvodnění;

d) podle režimu z roku 2013 lze každých šest let (každé období regulace) přezkoumat kterýkoli z parametrů vyrovnání popsaných v 36. bodě odůvodnění, včetně přiměřené návratnosti po zbývající dobu životnosti standardních zařízení, zatímco podle režimu z roku 2007 zůstávají parametry vyrovnání po svém stanovení neměnné, na rozdíl předchozí doby, kdy byly vázány na index spotřebitelských cen;

e) v rámci režimu z roku 2007 i režimu z roku 2013 je podpora úměrná množství vyrobené elektřiny. Avšak zatímco v režimu z roku 2007 je podpora přímo a výhradně úměrná množství vyrobené elektřiny, režim z roku 2013 stanoví počet ekvivalentních provozních hodin podle kapacity zařízení. Odměna je poskytována pouze za tyto hodiny.

3.3 **Rozhodnutí Komise z roku 2017**

(39) Jak je uvedeno v 19. bodě odůvodnění, Komise v rozhodnutí z roku 2017 schválila režim z roku 2013 jako slučitelný s vnitřním trhem.

(40) Všechna zařízení, která původně využívala režim z roku 2007, mohla automaticky využívat režim z roku 2013. Při posuzování slučitelnosti režimu z roku 2013 v rozhodnutí Komise z roku 2017 vzala Komise v úvahu součet plateb provedených dříve podpořenými zařízeními v rámci režimu z roku 2007 a režimu z roku 2013, aby ověřila, zda nedošlo k poskytnutí jakéhokoli nadměrného vyrovnání ([35]).

(41) Komise konkrétně posoudila přiměřenost podpory poskytnuté dříve podporovaným zařízením podle bodu 131 písm. a) pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky na základě výpočtů peněžních toků 21 standardních zařízení, která byla reprezentativní, pokud jde o různé technologie a typy zařízení podporované režimem z roku 2013 (viz 120. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017). Ty zahrnují příjmy z prodeje v minulosti (včetně příjmů plynoucích z režimu z roku 2007 pro dříve podporovaná zařízení), očekávané budoucí příjmy z prodeje, počáteční investiční náklady, provozní náklady a vyrovnávací platbu, která má být poskytnuta každému zařízení na provoz i na investice. U všech předložených příkladů Komise ověřila, že podpora nepřekročila částku, která je nezbytná k úhradě počátečních investičních nákladů a příslušných provozních nákladů, navýšenou o rozpětí přiměřené návratnosti na základě minulých a odhadovaných nákladů a tržních cen (7,503 % před zdaněním u nově podporovaných zařízení a 7,398 % u dříve podporovaných zařízení). V rozhodnutí Komise z roku 2017 Komise konstatovala, že tyto míry návratnosti se zdají být v souladu s mírami použitelnými pro podobná opatření (projekty v oblasti obnovitelné energie a vysoce účinné kombinované výroby tepla a elektrické energie), která Komise schválila, a nevedou k nadměrnému vyrovnání. Komise dospěla ke stejnému závěru ohledně budoucí revize parametrů vyrovnání, a to vzhledem k tomu, že budoucí platby budou vypočteny tak, aby čistá současná hodnota investice zůstala zachována v nulové výši ([36]).

4. **INVESTICE SPOLEČNOSTI ANTIN**

4.1 **Elektrárny Andasol**

(42) Elektrárny Andasol-1 a Andasol-2 jsou dvě zařízení s technologií koncentrované solární energie o kapacitě 49,9 MW umístěná v Granadě na jihu Španělsku (dále jen společně „elektrárny Andasol“). Vlastní a provozují je společnosti Andasol-1 Central Termosolar UNO S.L. a Andasol-2 Central Termosolar DOS (dále jen společně „společnosti Andasol“).

([35]) Viz 4. a 156. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.
([36]) Viz 120. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.

(43) Výstavba elektráren Andasol byla dokončena v letech 2008 a 2009. Elektrárna Andasol 1 obdržela konečné osvědčení o uvedení do provozu dne 25. listopadu 2008 a byla zapsána do správního rejstříku zařízení na výrobu elektřiny dne 24. dubna 2009, přičemž elektrárna Andasol 2 obdržela osvědčení o uvedení do provozu dne 5. června 2009 a byla zapsána do správního rejstříku dne 22. prosince 2009 ([37]).

(44) Elektrárny Andasol využily podpory v rámci režimu z roku 2007. Podle údajů poskytnutých Španělskem dostávaly elektrárny Andasol od svého uvedení do provozu do konce roku 2010 a poté znovu v roce 2012 prémii, přičemž v roce 2011 a 2013 obdržely podporu ve formě výkupní ceny.

(45) Elektrárny Andasol byly rovněž vybaveny třemi ohřívači a zásobníkem zkapalněného zemního plynu, aby mohly při výrobě elektřiny využívat zemní plyn a zvýšit tak účinnost přeměny solární energie na elektrickou a spolehlivost své výroby ([38]). Měly proto nárok na získání ceny/prémie podle režimu z roku 2007 i za elektřinu vyrobenou pomocí zemního plynu.

(46) Podle informací předložených Španělskem elektrárny Andasol nadále vyráběly elektřinu a dostávaly podporu podle režimu z roku 2013. Elektrárny Andasol byly automaticky zaregistrovány v rámci režimu z roku 2013 jako dříve podporovaná zařízení, stejně jako tomu bylo u všech zařízení, která původně využívala režim z roku 2007. Podpora poskytnutá elektrárnám Andasol v rámci režimu 2013 byla založena na standardním zařízení IT-00606 v případě elektrárny Andasol 1 a IT-00607 v případě elektrárny Andasol 2.

(47) Španělsko poskytlo výpočet hrubých příjmů, které by elektrárny Andasol získaly jako podporu v rámci režimu z roku 2007, pokud by tento režim zůstal nezměněn, a porovnalo jej s podporou, kterou elektrárny získaly v letech 2014 až 2020 v rámci režimu z roku 2013. Tabulka 1 uvádí rozdíly v příjmech získaných navíc k tržním příjmům v rámci režimu z roku 2007 ve srovnání s režimem z roku 2013. Kladné hodnoty svědčí o tom, že příjmy vyplývající z královského nařízení č. 413/2014 (tj. podle režimu z roku 2013) jsou vyšší než příjmy, které by byly dosaženy na základě královského nařízení č. 661/2007 (tj. podle režimu z roku 2007).

Tabulka 1

Rozdíl v příjmech získaných navíc k tržním příjmům v rámci režimu z roku 2007 ve srovnání s režimem z roku 2013

	Rozdíl v příjmech získaných navíc k tržním příjmům (v EUR)						
	2014	**2015**	**2016**	**2017**	**2018**	**2019**	**2020**
Andasol 1 (IT-00606)	– 1 897 689	5 912 667	34 684	– 225 050	4 697 699	– 489 111	7 748 070
Andasol 2 (IT-00607)	– 5 373 068	2 679 859	– 3 420 095	– 4 243 563	355 343	284 299	– 1 769 847

Zdroj: španělské orgány

(48) Z tabulky 1 vyplývá, že v období 2014 až 2020 získala elektrárna Andasol 1 přibližně o 15 milionů EUR více, než by získala v rámci režimu z roku 2007, zatímco elektrárna Andasol 2 získala o 11 milionů EUR méně, než by získala v rámci režimu z roku 2007.

(49) Výpočty jsou podle Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž založeny na skutečné produkci elektráren Andasol v období 2014 až 2020.

(50) Španělsko uvedlo, že elektrárny Andasol používají objem energie odpovídající jejich výrobní kapacitě. V tabulce 2 jsou uvedeny údaje o výrobě energie pro obě elektrárny v období od 1. listopadu 2009 do 31. prosince 2020, jak je předložilo Španělsko:

([37]) Bod 110 nálezu.
([38]) Body nálezu 70 a 72.

Tabulka 2

Roční objem energie vyrobené elektrárnami Andasol 1 a Andasol 2

	Andasol 1 (GWh)	Andasol 2 (GWh)
2009 ([1])	9,6	7,8
2010	127,3	123,4
2011	155,6	157,9
2012	141,3	160,7
2013	134,1	132,1
2014	150,5	146,5
2015	118,6	113,7
2016	138,9	135,0
2017	147,7	146,2
2018	123,7	124,1
2019	148,3	124,0
2020	103,6 ([2])	128,8

([1]) Údaje jsou k dispozici pouze za listopad a prosinec 2009 a vykázané energetické vstupy se vztahují pouze k tomuto období.

([2]) Španělsko vysvětlilo, že toto snížení je způsobeno nižší výrobou v období od března do června 2020, což souvisí s omezením volného pohybu osob v důsledku krize COVID-19, a že ve třetím a čtvrtém čtvrtletí roku 2020 se výroba vrátila na běžné úrovně, a dokonce překročila úroveň z předchozího roku.

Zdroj: španělské orgány na základě informací od Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž

4.2 Investice společnosti Antin do elektráren Andasol

(51) Společnost Antin je žalobcem v rozhodčím řízení ve věci Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V. v. Španělsko. Společnost Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. byla založena dne 22. března 2011 v Lucembursku. Společnost Antin Energia Termosolar B.V. byla založena dne 27. června 2011 v Nizozemsku a je plně vlastněna společností Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. Obě tyto společnosti patřily pod společnost Antin Infrastructure Partners, soukromý fond rizikového kapitálu založený ve Francii, který se použil pro investice ve Španělsku ([39]). Společnost Antin Infrastructure Partners na svých internetových stránkách v době vypracování návrhu tohoto rozhodnutí uvádí, že spravuje sedm fondů, které investují do infrastruktury v Evropě a Severní Americe a zaměřují se na investice v odvětvích energetiky a životního prostředí, digitálních technologií, dopravy a v sociálním odvětví s cílem dosáhnout pro investory atraktivní rizikově upravené návratnosti ([40]). Společnost Antin Infrastructure Partners uvádí, že je přesvědčena o tom, že „*aktivní přístup k vytváření hodnoty je nejlepší způsob řízení investic do infrastruktury*“ a že „*úzce spolupracuje s* [jejími] *manažerskými týmy na zlepšování provozu, finanční výkonnosti, kvality služeb a podmínek v oblasti ochrany zdraví a bezpečnosti společností* v [jejím] *portfoliu*“ ([41]).

([39]) Viz body 2 a 249 nálezu.

([40]) Viz https://www.antin-ip.com/who-we-are, naposledy zobrazeno dne 3. března 2025.

([41]) Viz https://www.antin-ip.com/who-we-are, naposledy zobrazeno dne 3. března 2025.

(52) V roce 2011 společnost Antin investovala do akvizice 45 % podílu ve společnostech Andasol. V té době společnost Antin Infrastructure Services Luxembourg S.a.r.l. konkrétně vlastnila 100 % akcií společnosti Antin Energia Termosolar B.V., která vlastnila 45 % akcií každé z obou společností Andasol. Zbývající podíly ve společnostech Andasol vlastnily společnost RREEF Pan-European Infrastructure Two Lux S.à r.l. (dále jen „RREEF"), a to ve výši 45 %, a španělský konglomerát Actividades de Construcción y Servicios, S.A. (dále jen „ACS"), a to ve výši 10 % ([42]).

(53) V rozhodčím řízení společnost Antin tvrdila, že investovala přibližně 139,5 milionu EUR, a to na základě očekávání, že elektrárny Andasol budou generovat pravidelný a udržitelný příjem, který umožní společnosti Antin obsluhovat její dluh a dosáhnout návratnosti její investice ([43]). V době investice ze strany společnosti Antin využívaly závody Andasol režim z roku 2007.

(54) V srpnu 2017 prodala společnost Antin svou investici do elektráren Andasol společnosti Cubico Sustainable Investments Limited za cenu přibližně 75,2 milionu EUR ([44]).

5. POPIS OPATŘENÍ

5.1 Zahájení rozhodčího řízení

(55) Rozhodčí nález oznámený Španělskem vydal rozhodčí soud v řízení zahájeném v listopadu 2013 na návrh společnosti Atin proti Španělsku.

(56) Při zahájení řízení podle Smlouvy o energetické chartě společnost Antin tvrdila, že změny španělského právního rámce upravujícího elektrárny Andasol, do nichž společnost Antin investovala, její investice závažně a podstatně poškodily a byly v rozporu se závazky Španělska vyplývajícími ze Smlouvy o energetické chartě, zejména se zásadou spravedlivého a rovného zacházení stanovenou v jejím čl. 10 odst. 1. Společnost Antin tvrdila, že investovala do elektráren Andasol s tím, že se spoléhala na režim z roku 2007 ([45]).

(57) Španělsko v rozhodčím řízení vzneslo námitku nepříslušnosti rozhodčího soudu k projednání sporu, jako je tento spor, mezi investorem z členského státu Unie a jiným členským státem ([46]).

(58) Dne 14. listopadu 2014 Komise podala návrh na vstup vedlejšího účastníka do rozhodčího řízení, který rozhodčí soud zamítl dne 14. prosince 2014 s odůvodněním, že tento návrh je předčasný. Dne 9. prosince 2015 podala Komise druhý návrh na vstup do rozhodčího řízení jako vedlejší účastník. V roce 2016 rozhodčí soud rozhodl, že Komisi povolí učinit písemné podání pod podmínkou, že se Komise písemně zaváže, že splní případné rozhodnutí o nákladech řízení, které jí soud uloží. Komise sdělila rozhodčímu soudu, že není schopna poskytnout takový závazek týkající se nákladů, a proto nebude podávat písemné podání ([47]).

(59) Rozhodčí soud rovněž zamítl žádosti Španělska, aby byl k rozhodčímu řízení postoupen i) rozsudek ve věci Achmea a ii) rozhodnutí Komise z roku 2017 ([48]).

([42]) Bod 261 nálezu.
([43]) Bod 359 nálezu.
([44]) Bod 46 nálezu.
([45]) Body 509 až 510 nálezu.
([46]) Bod 171 nálezu.
([47]) Body 59 až 68 nálezu.
([48]) Body 51 až 53, 56 až 58 nálezu.

5.2 **Zjištění rozhodčího soudu v rozhodčím řízení**

(60) Rozhodčí soud dospěl k závěru, že Španělsko porušilo čl. 10 odst. 1 Smlouvy o energetické chartě tím, že investicím společnosti Antin nebylo zajištěno řádné a spravedlivé zacházení ([49]). Toto zjištění vychází ze změn právních předpisů týkajících se režimu odměňování pro zařízení na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, které byly zavedeny právními akty přijatými Španělskem od července 2013, tj. královským nařízením s mocí zákona č. 9/2013, zákonem č. 24/2013, královským nařízením č. 413/2014 a nařízením IET 1045/2014, oproti režimu, který byl platný v době investice společnosti Antin, tj. nařízení č. 54/1997 a královské nařízení č. 661/2007 ([50]).

(61) Rozhodčí soud přiznal společnosti Antin náhradu ve výši 112 milionů EUR, kterou má vyplatit Španělsko. Dne 24. července 2018 podalo Španělsko generálnímu tajemníkovi ICSID žádost o opravu nálezu. V návaznosti na to vydal rozhodčí soud dne 29. ledna 2019 nové rozhodnutí, kterým opravil výši přiznané náhrady ze 112 na 101 milionů EUR.

(62) Rozhodčí soud rovněž rozhodl, že Španělsko má zaplatit z této náhrady škody úrok za období od 20. června 2014 do dne vydání nálezu (tj. od 15. června 2018) ve výši 2,07 % za měsíc a úrok od data vydání nálezu do data úhrady ve výši 2,07 % za měsíc. Rozhodčí soud dále rozhodl, že Španělsko má společnosti Antin zaplatit částku 563 256,17 EUR (635 431,70 USD) jako příspěvek na úhradu jejího podílu na nákladech řízení a částku 2 840 661,41 EUR (2 447 008,61 GBP) jako příspěvek na úhradu nákladů a výdajů na právní zastoupení ([51]).

(63) Pokud jde o výpočet náhrady škody, rozhodčí soud uznal pouze část nároku společnosti Antin týkající se náhrady škody za ztrátu budoucích peněžních toků (tj. po červnu 2014) ([52]). Rozhodčí soud považoval přístup diskontovaného peněžního toku uplatňovaný společností Antin a jejími odborníky za vhodný. Pokud jde o provozní životnost elektráren Andasol, rozhodčí soud pro účely výpočtu náhrady škody stanovil životnost elektráren Andasol na 25 let. Rozhodčí soud proto od částky 137 milionů EUR požadované za tyto ztráty odečetl částku 36 milionů EUR odpovídající rozdílu mezi provozní životností, kterou nárokovala společnost Antin (35 až 40 let), a životností, kterou soud považoval za přijatelnou (25 let), a dospěl k závěru, že zbývající částka ve výši 101 milionů EUR představuje spravedlivou náhradu ([53]).

5.3 **Příjemce opatření**

(64) Španělsko uvedlo, že příjemcem oznámeného opatření je společnost Antin, neboť tato strana byla žalobcem v řízení, které vedlo k vydání nálezu, a tudíž stranou, která má nárok na náhradu stanovenou v tomto nálezu ([54]). Ačkoli se v nálezu ([55]) uvádí, že společnost Antin svou investici do společností Andasol prodala společnosti Cubico Sustainable Investments Limited, společnost Cubico Sustainable Investments Limited nebyla účastníkem rozhodčího řízení a rozhodčí nález přiznává nárok na náhradu škody výhradně společnosti Antin a společnosti Cubico Sustainable Investments Limited žádný nárok na náhradu škody nepřiznává.

5.4 **Právní základ opatření**

(65) Španělsko uvedlo, že právním základem oznámeného opatření je nález, Smlouva o energetické chartě a úmluva ICSID a rovněž „*Ratifikační listina Smlouvy o energetické chartě a Protokolu k energetické chartě o energetické účinnosti a souvisejících ekologických hlediscích, přijatých v Lisabonu dne 17. prosince 1994*“, která byla zveřejněna v Úředním věstníku ze dne 17. března 1998 ([56]).

([49]) Bod 748 a oddíl VIII.c) nálezu.
([50]) Oddíl VIII.c) a body 572 a 573 nálezu.
([51]) Bod 748 nálezu.
([52]) Body 691, 714 a 725 nálezu (opraveno z důvodu administrativní chyby opravným rozhodnutím rozhodčího soudu ze dne 29. ledna 2019).
([53]) Bod 725 nálezu (opraveno z důvodu administrativní chyby opravným rozhodnutím rozhodčího soudu ze dne 29. ledna 2019).
([54]) Bod 2 nálezu. Viz také definované pojmy v bodě 748 nálezu.
([55]) Bod 46 nálezu.
([56]) Španělsko podepsalo Smlouvu o energetické chartě dne 17. prosince 1994, ratifikovalo ji dne 11. prosince 1997 a Smlouva o energetické chartě vstoupila pro Španělsko v platnost dne 16. dubna 1998. Španělsko rovněž vysvětlilo, že v souladu s čl. 96 odst. 1 španělské ústavy „*jsou platně uzavřené mezinárodní smlouvy po jejich úředním vyhlášení ve Španělsku součástí vnitřního právního řádu*“.

5.5 Cíl opatření

(66) Podle Španělska je cílem oznámeného opatření poskytnout společnosti Antin náhradu za změny právních předpisů, které Španělsko provedlo s ohledem na režim podpory pro zařízení na výrobu energie z obnovitelných zdrojů a které byly vyvolány právními akty, jež Španělsko přijalo a jimiž byl změněn režim z roku 2007 a zaveden režim z roku 2013 (viz 60. bod odůvodnění). Španělské orgány rovněž uvedly, že oznámené opatření nemá motivační účinek.

5.6 Forma podpory, rozpočet a financování opatření

(67) Forma podpory bude spočívat ve výplatě částky náhrady škody vypočtené rozhodčím soudem v rozhodčím nálezu, s úroky před vynesením nálezu i s úroky po jeho vynesení, které budou muset být přepočítány na základě data skutečné platby (viz 61. a 62. bod odůvodnění).

(68) V době oznámení Španělsko odhadlo celkovou částku na 114 900 983 EUR, z čehož 101 000 000 EUR představuje částku uznanou v nálezu; částka 8 686 086 EUR jsou úroky před vynesením nálezu (za období od 20. června 2014 do 15. června 2018); částka 1 810 978 EUR je úrok po vynesení nálezu (za období od 15. června 2018 do 31. března 2019); částka 563 256 EUR představuje náklady řízení a částka 2 840 661 EUR náklady řízení společnosti Antin.

(69) Španělské orgány vysvětlily, že platba bude financována ze souhrnného rozpočtu španělského státu. Tato platba nebude přímo započítána do nákladů elektroenergetické soustavy, a proto nebude přímo zatěžovat konečné spotřebitele elektřiny prostřednictvím jejich účtů za elektřinu.

5.7 Kumulace

(70) Španělsko uvedlo, že elektrárny Andasol nadále dostávají podporu na základě režimu z roku 2013. Španělsko ve skutečnosti vypočítalo možný dopad, který by měl nález na ziskovost dosaženou investicemi společnosti Antin do elektráren Andasol, jak je uvedeno v tabulce 4, na základě parametrů uvedených v tabulce 3:

Tabulka 3

Simulační parametry, u kterých se použije vlastnický podíl společnosti Antin ve výši 45 %

	Celková investice	**Investice společnosti Antin (45 %)**	**Životnost**	**Příjmy 2009/2010 – 2020**	**Příjmy 2021–2037**	**Výdaje 2009/2010 – 2037**
	EUR	EUR	roky	EUR	EUR	EUR
Andasol 1	318 126 771	143 157 047	25	Skutečné (*)	IT- 0 606/20 606	IT- 0 606/20 606
Andasol 2	318 126 771	143 157 047	25	Skutečné	IT- 0 607/20 607	IT- 0 607/20 607

Zdroj: španělské orgány
(*) Skutečné údaje na základě informací Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž

Tabulka 4

Dopad nálezu na 45% podíl v elektrárnách Andasol

Vnitřní míra návratnosti	**Investice společnosti Antin (45 %)**	**Bez nálezu**	**S nálezem, bez úroku**	**S nálezem, včetně úroku**
	EUR	Vnitřní míra návratnosti	Vnitřní míra návratnosti	Vnitřní míra návratnosti
Andasol 1	143 157 047	7,44 %	8,84 %	9,03 %
Andasol 2	143 157 047	7,27 %	8,96 %	9,18 %

Zdroj: španělské orgány

(71) Španělsko vysvětlilo, že použití skutečných hodnot příjmů pro obě elektrárny vysvětluje, proč se vnitřní míra návratnosti liší od návratnosti 7,398 %, která byla v rozhodnutí Komise z roku 2017 považována za přiměřenou, pokud jde o dříve podporovaná zařízení.

5.8 **Snahy společnosti Antin o výkon nálezu a odpor Španělska**

(72) Společnost Antin se snaží tento nález vykonat ve Spojených státech, v Austrálii a ve Spojeném království.

(73) Dne 27. července 2018 zahájila společnost Antin ve Spojených státech řízení o uznání a výkonu nálezu u obvodního soudu Spojených států pro obvod District of Columbia (civilní žaloba č. 1:18-cv-1753 (EGS)). Toto řízení bylo usnesením tohoto soudu ze dne 28. srpna 2019 přerušeno až do výsledku řízení o zrušení nálezu, které Španělsko zahájilo u výboru ICSID pro zrušení nálezu. Dne 22. března 2019 bylo Komisi jménem Unie povoleno vstoupit do tohoto řízení ve Spojených státech jako *amicus curiae*. Komise ve svém podání zdůraznila, že rozhodčí soud postrádá příslušnost, a rovněž zdůraznila, že pravidla státní podpory znamenají, že na základě nálezu nelze provést žádnou platbu, pokud a dokud není Komisí schválena jako slučitelná s vnitřním trhem. V prvním bodě Komise konkrétně vysvětlila, že Smlouva o energetické chartě se nevztahuje na spory uvnitř Unie, takže rozhodčí řízení, které vedlo k vydání nálezu, postrádalo základní předpoklad, tj. platnou dohodu o rozhodčím řízení, jelikož Španělsko nikdy nepředložilo investorům z Nizozemska nebo Lucemburska, jakými jsou žalobci, nabídku na rozhodčí řízení. Jinými slovy, řízení nemělo právní základ a rozhodčí soud nebyl příslušný k projednání sporu. Komise rovněž uvedla, že okresní soud, který věc projednává, by měl v maximální míře respektovat rozsudek Soudního dvora ve věci Komstroy týkající se výkladu Smlouvy o energetické chartě a Smluv EU. V druhém bodě Komise upozornila okresní soud na povahu a obsah rozhodnutí o zahájení řízení, včetně povinnosti nevyplatit náhradu podrobně popsanou v nálezu před jakýmkoli konečným rozhodnutím Komise, a na skutečnost, že tato povinnost platí bez ohledu na články 53 až 55 úmluvy ICSID. Přerušení řízení bylo zrušeno v lednu 2025. Dne 18. února 2025 podala Komise doplňující vyjádření *amicus curiae*, aby zohlednila rozhodnutí odvolacího soudu ve Washingtonu D.C. ze dne 16. srpna 2024 v souběžném řízení a prohlášení o právních důsledcích rozsudku Soudního dvora ve věci Komstroy a společném porozumění ohledně nepoužitelnosti článku 26 Smlouvy o energetické chartě jako základu pro rozhodčí řízení uvnitř EU, které Unie a členské státy učinily dne 26. června 2024 ([57]). V tomto podání Komise rovněž využila příležitosti k tomu, aby vysvětlila, že základní zásady výkladu smluv vyžadují stejný závěr, k jakému dospěl Soudní dvůr ve věci Komstroy: stálá nabídka Španělska na rozhodčí řízení podle článku 26 se nevztahuje na investory z EU. V době vydání tohoto rozhodnutí probíhá řízení před obvodním soudem Spojených států pro obvod District of Columbia.

(74) Společnost Antin rovněž zahájila řízení o výkonu nálezu v Austrálii. Dne 25. června 2021 australský Federální soud v plném složení uznal, že nález je pro Španělsko závazný. Tento soud rovněž zamítl návrh Komise, aby vstoupila do tohoto řízení jako *amicus curiae* jménem Unie. Španělsko podalo odvolání k australskému Nejvyššímu soudu, který je nejvyšším soudem v Austrálii. Australský Nejvyšší soud vydal dne 12. dubna 2023 rozsudek, kterým zamítl odvolání Španělska a potvrdil uznání nálezu v Austrálii. Také v tomto řízení byla zamítnuta žádost Komise o předložení vyjádření *amicus curiae* jménem Unie. Na základě tohoto formálního uznání nálezu se společnost Antin v současné době zabývá dalším krokem k výkonu nálezu u příslušného soudu v Austrálii. Toto řízení v době vydání tohoto rozhodnutí probíhá.

([57]) Viz https://energy.ec.europa.eu/document/download/740e62fc-a0d1-4a5b-9d00-01357802c307_en?filename=Inter%20se%20Declaration%20-%20all%20languages%20-%20260624.pdf (naposledy zobrazeno dne 3. března 2025).

(75) Společnost Antin rovněž podala žádost o zapsání nálezu u soudu ve Spojeném království a nález byl zapsán. Dne 24. května 2023 Vrchní soud Anglie a Walesu zamítl návrh Španělska na zrušení příkazu k registraci. Španělsko se proti tomuto rozsudku odvolalo k Odvolacímu soudu, který dne 22. října 2024 odvolání zamítl. Dne 31. ledna 2025 Nejvyšší soud Spojeného království povolil Španělsku podat odvolání proti rozsudku Odvolacího soudu. Lhůta pro podání odvolání Španělska v době vydání tohoto rozhodnutí ještě neuplynula.

(76) V reakci na snahy společnosti Antin o výkon nálezu v Austrálii, ve Spojených státech a ve Spojeném království Španělsko zahájilo proti společnosti Antin řízení u soudů v Lucembursku, neboť společnost Antin byla v tomto členském státě založena. Konkrétně Španělsko požadovalo, aby *Tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg* uložil společnosti Antin zastavit veškeré kroky směřující k uznání nebo výkonu nálezu, zejména ve třetích zemích, jelikož takové uznání nebo výkon by zjevně porušovaly pravidla veřejného pořádku. Španělsko rovněž požádalo lucemburský soud, aby společnosti Antin uložil penále v případě, že nesplní příkaz jakékoli takové jednání ukončit. Komise vstoupila do tohoto řízení na základě článku 29 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ([58]). Toto řízení v době vydání tohoto rozhodnutí probíhá.

6. DŮVODY PRO ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ

(77) Komise dne 19. července 2021 přijala rozhodnutí o zahájení řízení, v němž uvedla své předběžné posouzení, že nález představuje státní podporu z důvodů shrnutých v oddíle 4.1 rozhodnutí o zahájení řízení, zejména proto, že má za následek poskytnutí náhrady škody za odnětí protiprávní státní podpory ([59]). V rozhodnutí o zahájení řízení Komise vyjádřila pochybnosti ohledně slučitelnosti opatření s vnitřním trhem na základě dvou samostatných důvodů: první pochybnost se týkala porušení unijního práva opatřením a druhá nesouladu oznámeného opatření s kritérii slučitelnosti stanovenými v pokynech pro státní podporu, které se vztahují na provozní podporu energie z obnovitelných zdrojů ([60]).

(78) Za prvé, pokud jde o pochybnosti ohledně porušení unijního práva, Komise v rozhodnutí o zahájení řízení (viz 94. bod odůvodnění) připomněla rozsudek Soudního dvora, podle kterého „*státní podporu, která je v rozporu s ustanoveními nebo obecnými zásadami unijního práva, nelze prohlásit za slučitelnou s vnitřním trhem*“ ([61]). V rozhodnutí o zahájení řízení se Komise předběžně domnívala, že v projednávané věci může být nález v rozporu s ustanoveními Smluv EU ([62]). Konkrétněji vzhledem k tomu, že nález vydaný uvnitř EU byl přijat na základě mechanismu rozhodčího řízení mezi investorem a státem stanoveného v článku 26 Smlouvy o energetické chartě, Komise se předběžně domnívala, že by nález mohl být v rozporu s čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU, články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU a s obecnými zásadami unijního práva vzájemné důvěry a autonomie ([63]). Komise rovněž předběžně poznamenala, že argumentace Soudního dvora v rozsudku ve věci Achmea ([64]) se vztahuje i na Smlouvu o energetické chartě, a vnitrostátní soudy jsou tudíž povinny zrušit jakýkoli rozhodčí nález vydaný na tomto základě a odmítnout nález vykonat ([65]).

([58]) Nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 248, 24.9.2015, s. 9).
([59]) Viz rozhodnutí o zahájení řízení, 88. bod odůvodnění.
([60]) Viz rozhodnutí o zahájení řízení, 95. bod odůvodnění.
([61]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. září 2020, věc C-594/18 P, Rakousko v. Komise (Hinkley Point C), EU:C:2020:742, bod 44.
([62]) Rozhodnutí o zahájení řízení, oddíl 4.3.1.
([63]) Rozhodnutí o zahájení řízení, 99. bod odůvodnění.
([64]) Viz rozsudek ve věci Achmea.
([65]) Viz rozhodnutí o zahájení řízení, 98. bod odůvodnění.

(79) Komise kromě toho vyjádřila pochybnosti v souvislosti se slučitelností nálezu s vnitřním trhem, neboť by mohl vést k diskriminaci mezi investory v rámci režimu z roku 2007 na základě jejich státní příslušnosti a jejich možnosti či nemožnosti přístupu k mezinárodnímu rozhodčímu řízení ([66]). Komise se předběžně domnívala, že taková diskriminace na základě státní příslušnosti by nebyla slučitelná s právem Unie, a zejména s článkem 18 Smlouvy o fungování EU ([67]).

(80) Za druhé, pokud jde o pochybnosti v souvislosti se slučitelností opatření s případnými příslušnými pokyny pro státní podporu, Komise poukázala na pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 ([68]) (dále jen „pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008“) a pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky ([69]).

(81) Za prvé, Komise měla pochybnosti, zda opatření splňuje podmínky stanovené v pokynech k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008. Komise vznesla otázku, zda lze zpětné vykompenzování ztráty budoucích peněžních toků a úroků z těchto částek (tj. přiznaná náhrada) považovat za rozvoj hospodářské činnosti nebo zda má motivační účinek ve smyslu pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 ([70]). Komise dále vyjádřila pochybnosti o tom, zda je podpora přiměřená a zda nevede k nežádoucímu narušení hospodářské soutěže a obchodu mezi členskými státy ([71]).

(82) Za druhé Komise měla v podobném duchu pochybnosti o tom, zda opatření splňuje podmínky stanovené v pokynech pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky. Komise nastolila otázku, zda podpora rozvíjí hospodářskou činnost, zda má motivační účinek a je nezbytná pro rozvoj hospodářské činnosti v podobě výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, zda je přiměřená a zda nevede k nežádoucímu narušení hospodářské soutěže a obchodu mezi členskými státy ([72]).

7. PŘIPOMÍNKY TŘETÍCH STRAN JINÝCH NEŽ SPOLEČNOST ANTIN

(83) V návaznosti na výzvu Komise k předložení připomínek podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy o fungování EU Komise obdržela připomínky od 23 respondentů. Těchto 23 respondentů zahrnovalo investory uvnitř EU a ze třetích zemí (dále jen „investoři“), jeden členský stát a nevládní organizaci (dále jen „nevládní organizace“).

(84) Níže je uvedeno shrnutí připomínek předložených těmito třetími stranami, pokud jsou významné pro posouzení státní podpory (jsou seskupeny podle témat). Tyto připomínky budou řešeny v příslušných částech posouzení (viz oddíl 10).

7.1 Připomínky k existenci podpory

7.1.1 *Připomínky, podle nichž nález nepředstavuje státní podporu*

(85) *Za prvé* několik třetích stran (především investorů) tvrdí, že nález nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, protože poskytuje náhradu za opatření, které státní podporu nepředstavuje.

(86) Konkrétně tyto třetí strany tvrdí, že 1) aby náhrada škody přiznaná podle vnitrostátního práva představovala státní podporu, musí poskytnout náhradu za získání protiprávní nebo neslučitelné státní podpory ([73]), a že 2) rozhodčí nález může představovat státní podporu pouze tehdy, pokud základní režim, s ohledem na který nález přiznává náhradu, představuje protiprávní nebo neslučitelnou státní podporu.

([66]) Tamtéž, 101. a 102. bod odůvodnění.
([67]) Tamtéž, 101. a 102. bod odůvodnění.
([68]) Pokyny Společenství ke státní podpoře na ochranu životního prostředí (Úř. věst. C 82, 1.4.2008, s. 1).
([69]) Viz poznámka pod čarou 27.
([70]) Viz 108. až 118. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([71]) Tamtéž, 119. až 131. bod odůvodnění.
([72]) Tamtéž, 132. až 153. bod odůvodnění.
([73]) Rozsudek ze dne 27. září 1988 ve věci C-106 až 120/87, Asteris v. Řecko, EU:C:1988:457, body 23 a 24; rozsudek ze dne 12. prosince 2016 ve věci C-164/15, Komise v. Aer Lingus, EU:C:2016:990, bod 72; rozsudek ze dne 1. července 2010 ve věci T-62/08, ThyssenKrupp Acciai Special Terni v. Komise, EU:T:2010:268, body 59 a 60; rozsudek ze dne 1. července 2010 ve věci T-53/08, Itálie v. Komise, EU:T:2010:267, body 51 a 52.

(87) V této souvislosti tyto třetí strany tvrdí, že nález znovu nastoluje režim odměňování, který byl platný v době investice společnosti Antin, tj. zákon 54/1997 (režimy z let 1997 až 2007, včetně režimu z roku 2007, jsou dále společně označovány jako „staré režimy“ ([74])), a měl by být posuzován pouze jako součást tohoto režimu, nikoli jako samostatné opatření. Tyto třetí strany se proto domnívají, že vzhledem k tomu, že staré režimy nepředstavují státní podporu, nepředstavuje podporu ani nález.

(88) Tyto třetí strany zejména tvrdí, že staré režimy neznamenaly poskytnutí státních prostředků, jelikož kvalifikace opatření jako státní podpory musí být posuzována na základě judikatury platné v době poskytnutí podpory. Tvrdí, že podle judikatury platné v době zavedení starých režimů mechanismus poskytování podpory v rámci starých režimů nezahrnoval státní prostředky. Tyto třetí strany tvrdí, že mechanismus financování starých režimů, který byl podle jejich názoru zaveden v roce 1997 a v každém případě nejpozději v roce 2007, nezahrnoval státní prostředky podle judikatury platné během jejich provádění a do roku 2014 ([75]). Podle názoru těchto třetích stran není judikatura platná v roce 2014 ([76]) relevantní pro posouzení starých režimů, které již nebyly v roce 2014 v platnosti.

(89) *Za druhé* třetí strany tvrdí, že i kdyby měl být nález posuzován odděleně od starých režimů, nepředstavuje státní podporu, protože jediným důvodem pro jeho stanovení je škoda, kterou společnost Antin utrpěla v důsledku toho, že jednání Španělska bylo v rozporu se Smlouvou o energetické chartě, a náhrada této škody neposkytuje společnosti Antin výhodu. V tomto ohledu třetí strany dále namítají, že skutečnost, že náhrada, která je přiznána podle mezinárodních pravidel (Smlouva o energetické chartě), a nikoli podle vnitrostátních pravidel, nemění její povahu a že nález je v každém případě v souladu s příslušnými vnitrostátními pravidly o náhradě škody. Některé třetí strany rovněž tvrdí, že Smlouva o energetické chartě je součástí vnitrostátního práva, protože když všechny členské státy ratifikovaly Smlouvu o energetické chartě, přistoupily k této smlouvě jednotlivě, čímž se tato smlouva stala součástí jejich vnitrostátního práva.

(90) *Za třetí* se některé třetí strany domnívají, že pokud se 45% podíl společnosti Antin v každé ze společností Andasol považuje za čistě finanční investici, protože společnost Antin společnosti Andasol neřídí, pak společnost Antin není podnikem, a proto se na určení nálezu společnosti Antin nevztahují pravidla státní podpory ([77]).

7.1.2 *Připomínky týkající se povinnosti pozastavení*

(91) Několik třetích stran tvrdí, že vzhledem k tomu, že nález nepředstavuje státní podporu, povinnost pozastavení podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU se neuplatní. Podle týchž třetích stran nelze uplatnit povinnost pozastavení ani v případě, že by se mělo za to, že nález představuje státní podporu, jelikož rozhodčí soud nebyl povinen přerušit řízení.

7.1.3 *Připomínky, podle nichž staré režimy představují existující podporu i v případě, že tyto staré režimy vedou ke státní podpoře*

(92) *Za prvé* několik třetích stran tvrdí, že i kdyby staré režimy vedly ke státní podpoře, jednalo by se o existující podporu (jelikož uplynula desetiletá promlčecí lhůta), což podle nich znamená, že nález neposkytuje náhradu škody za protiprávní nebo neslučitelnou státní podporu, a proto nepředstavuje státní podporu.

([74]) Ve vyjádřeních třetích stran a společnosti Antin se výraz „starý režim“ používá k označení režimu podpory, který byl zaveden zákonem č. 54/1997 ze dne 27. listopadu 1997 o odvětví elektřiny a královským nařízením č. 2818/1998 ze dne 23. prosince 1998 a který byl dále pozměněn v letech 2004 a 2007 a platil až do svého zrušení v roce 2013.

([75]) Třetí strany připomínají zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2001 ve věci C-379/98, PreussenElektra, EU:C:2001:160.

([76]) Usnesení Soudního dvora ze dne 22. října 2014 ve věci C-275/13, Elcogás SA v. Administración del Estado a Iberdrola SA, EU:C:2014:2314.

([77]) Rozsudek ze dne 10. ledna 2006, C-222/04, Ministero dell'Economia e delle Finanze proti Cassa di Risparmio di Firenze SpA, Fondazione Cassa di Risparmio di San Miniato, Cassa di Risparmio di San Miniato, EU:C:2006:8, bod 111.

(93) Některé třetí strany zejména tvrdí, že pokud by se promlčecí lhůta počítala ode dne poskytnutí jednotlivých dotací společnosti Antin v rámci starých režimů (což by podle jejich názoru bylo 24. dubna nebo 22. prosince 2009), uplynula by nejpozději 24. dubna nebo 22. prosince 2019. Na základě toho tyto třetí strany tvrdí, že i kdyby staré režimy vedly k podpoře, jednotlivé částky přiznané společnosti Antin představují existující podporu. Tyto třetí strany dále tvrdí, že vzhledem k tomu, že náhrada škody představuje státní podporu pouze v případě, že poskytuje náhradu škody za protiprávní nebo neslučitelnou podporu ([78]), skutečnost, že částky přiznané společnosti Antin v rámci starých režimů představují existující podporu, znamená, že nález nepředstavuje státní podporu.

(94) *Za druhé* tyto třetí strany tvrdí, že i kdyby se mělo za to, že nález představuje státní podporu, skutečnost, že staré režimy (konkrétně jednotlivé částky přiznané společnosti Antin v rámci starých režimů) představovaly existující podporu, znamená, že nález rovněž představuje existující podporu. Podle jejich názoru je tomu tak proto, že v opačném případě by tentýž prospěch nebylo možné opětovně získat, pokud by byl přiznán podle starých režimů, ale bylo by možné jej opětovně získat v případě, že by byl poskytnut formou nálezu. Tyto třetí strany se konečně domnívají, že skutečnost, že podpora poskytnutá v rámci starých režimů představuje existující podporu, znamená, že podpora související s nálezem rovněž představuje existující podporu, kterou na základě jejich výkladu článku 17 nařízení Rady (EU) 2015/1589 nelze získat zpět ([79]).

(95) *Za třetí* některé třetí strany tvrdí, že nález je neoddělitelně spojen se starými režimy, a proto je třeba mít za to, že podpora byla poskytnuta v roce 1997, kdy byly režimy poprvé zavedeny, nebo nejpozději v roce 1998, kdy byly poprvé provedeny královským nařízením č. 2818/1998. Podle názoru těchto třetích stran uplynula promlčecí lhůta v roce 2008, přičemž změny starých režimů v letech 2004 a 2007 nepředstavují podstatné změny, které by měly vliv na posouzení slučitelnosti, a nemohou změnit kvalifikaci podpory ze staré na novou.

7.1.4 *Připomínky, podle nichž byla podpora poskytnuta v okamžiku, kdy společnost Antin obdržela přiznanou částku v rámci starých režimů, a nikoli v okamžiku vydání nálezu*

(96) Několik třetích stran tvrdí, že na základě judikatury ve věci Asteris ([80]) je náhrada škody neoddělitelně spjata se souvisejícím opatřením, s ohledem na které nález poskytuje náhradu.

(97) Tyto třetí strany zejména tvrdí, že nález a související opatření jsou neoddělitelně spojeny a že podpora obsažená v nálezu byla poskytnuta v době, kdy společnost Antin obdržela částky přiznané v rámci starých režimů. V návaznosti na to tyto třetí strany tvrdí, že nález je pouhým prohlášením, že došlo ke znovuobnovení práva na získání podpory podle starých režimů. Domnívají se, že vzhledem k tomu, že nález byl vydán za účelem obnovení práv stanovených v rámci starých režimů, není správné se domnívat, že podpora byla poskytnuta vydáním nálezu.

(98) Některé třetí strany tvrdí, že rozhodnutí rozhodčího soudu, kterým se jedné straně ukládá povinnost zaplatit již dlužné, ale dosud nezaplacené částky, by nemělo být považováno za rozhodnutí o poskytnutí nové státní podpory.

7.1.5 *Připomínky, podle nichž nelze nález přičítat Španělsku*

(99) Několik třetích stran tvrdí, že přičitatelnost nálezu nelze předpokládat na základě přistoupení Španělska k úmluvě ICSID nebo ke Smlouvě o energetické chartě, protože jsou toho názoru, že rozhodnutí o zahájení řízení nenaznačuje, že by byla základním režimem úmluva ICSID nebo Smlouva o energetické chartě, ale je jím samotný nález.

(100) Kromě toho tyto třetí strany tvrdí, že vzhledem k závazkům Španělska vyplývajícím z mezinárodního práva se Španělsko nemůže rozhodnout, že by výplatu částky přiznané nálezem neprovedlo. Konkrétně tvrdí, že pokud existují právní povinnosti, nelze se domnívat, že jejich dodržování vyžaduje „rozhodnutí“, aby byla dodržována.

([78]) Rozsudek ze dne 28. června 2019, T-624/15, T-694/15 a T-704/15, European Food a další v. Komise, EU:T:2019:423, bod 103.
([79]) Viz poznámka pod čarou 60.
([80]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 1988 ve spojených věcech 106 až 120/87, Asteris AE a další v. Řecká republika a Evropské hospodářské společenství, EU:C:1988:457.

7.1.6 *Připomínky, podle nichž je nález přičitatelný Španělsku*

(101) Jedna třetí strana zdůrazňuje posouzení Komise v 82. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, že výplata částky přiznané nálezem je přičitatelná Španělsku, jelikož Španělsko dobrovolně souhlasilo s přistoupením k úmluvě ICSID a ke Smlouvě o energetické chartě. Tato třetí strana se rovněž domnívá, že podle judikatury Soudního dvora ([81]) by případná výplata částky přiznané nálezem ze strany Španělska nevyplývala z platné dohody o rozhodčím řízení ani z platné povinnosti uhradit přiznanou částku podle obecných závazků Španělska, a byla by tedy zcela přičitatelná Španělsku.

7.1.7 *Připomínky, podle nichž nález nemůže narušit hospodářskou soutěž*

(102) Několik třetích stran tvrdí, že podpora přiznaná nálezem nemůže narušit hospodářskou soutěž a ovlivnit obchod mezi členskými státy, protože společnost Antin své elektrárny v srpnu 2017 prodala a od té doby neinvestuje do infrastruktury pro energii z obnovitelných zdrojů.

7.1.8 *Připomínky, podle nichž vyplacení částky přiznané nálezem představuje státní podporu*

(103) Jedna třetí strana tvrdí, že vyplacení částky přiznané nálezem by představovalo státní podporu, protože by vedlo k náhradě škody způsobené zrušením protiprávního režimu podpory posouzeného v rozhodnutí Komise z roku 2017. Tato třetí strana navíc tvrdí, že vyplacení částky přiznané nálezem by splňovalo všechny podmínky stanovené v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, jelikož výhoda v podobě náhrady škody by byla dostupná pouze společnosti Antin a měla by být financována ze státních zdrojů, tj. ze španělského rozpočtu. Podle jejího názoru může nález rovněž narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu, neboť společnosti skupiny Antin investují do odvětví obnovitelných zdrojů energie, které bylo na úrovni Unie liberalizováno. Jedna třetí strana tvrdí, že nález, který znamená obnovení protiprávního opatření podpory ve prospěch vybraných podniků, je státní podporou.

7.2 **Připomínky ke slučitelnosti podpory**

7.2.1 *Připomínky, podle nichž by podpora měla být prohlášena za neslučitelnou, protože není v souladu se Smlouvami EU*

(104) Jedna třetí strana tvrdí, že nález může být v rozporu s ustanoveními Smluv EU, konkrétně s článkem 18 Smlouvy o fungování EU, který zakazuje jakoukoli diskriminaci na základě státní příslušnosti, protože ostatní španělští investoři ve stejné situaci jako společnost Antin a rovněž investoři z jiných členských států nemají přístup k mechanismu rozhodčího řízení stanovenému v článku 26 Smlouvy o energetické chartě. Kromě toho musí být podle této strany s ohledem na rozsudek ve věci Komstroy článek 26 Smlouvy o energetické chartě vykládán v tom smyslu, že není použitelný na spory mezi členským státem a investorem z jiného členského státu ve věci investice uskutečněné tímto investorem v prvním členském státě.

(105) Další třetí strana tvrdí, že pokud Komise zjistí porušení sekundárních právních předpisů Unie, je povinna prohlásit podporu za neslučitelnou s vnitřním trhem bez jakéhokoli dalšího posouzení ([82]). Podle jejího názoru byl nález podle judikatury ([83]), která naznačuje, že členské státy jsou povinny zpochybnit platnost ustavení rozhodčích soudů a platnost všech nálezů, které jsou výsledkem rozhodčích řízení týkajících se investic uvnitř EU, přijat na protiprávním základě. Podpora poskytnutá na tomto základě tedy nemusí být shledána slučitelnou s vnitřním trhem a není třeba zkoumat slučitelnost podpory podle čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy o fungování EU nebo pokynů pro státní podporu.

([81]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 2. září 2021, C-741/19, République de Moldavie v. Komstroy LLC, EU:C:2021:655, a rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 26. října 2021, C-109/20, Republiken Polen v. PL Holdings Sàrl, EU:C:2021:875.
([82]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 22. září 2020, C-594/18 P, Rakousko v. Komise (Hinkley Point C), EU:C:2020:742, bod 100.
([83]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 2. září 2021, C-741/19, République de Moldavie v. Komstroy LLC, EU:C:2021:655, a rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 26. října 2021, C-109/20, Republiken Polen v. PL Holdings Sàrl, EU:C:2021:875.

7.2.2 *Připomínky, podle nichž i v případě, že se rozsudek ve věci Komstroy použije na Smlouvu o energetické chartě, tato skutečnost neznamená, že by nález představoval neslučitelnou státní podporu, která musí být navrácena*

(106) Několik třetích stran tvrdí, že i v případě, že by rozsudek ve věci Komstroy ani posudek 1/20 ([84]) neodůvodňovaly nebo nepotvrzovaly použití zásady zakotvené v rozsudku ve věci Achmea na nálezy týkající se Smlouvy o energetické chartě, nevedlo by to automaticky k tomu, že by byly považovány za neslučitelnou státní podporu, která musí být navrácena.

(107) Několik třetích stran zejména tvrdí, že když rozsudek ve věci Komstroy uvedl, že zásada zakotvená v rozsudku ve věci Achmea se použije i na Smlouvu o energetické chartě, představovalo to podle jejich názoru *obiter dictum*, které nemá žádnou právní moc, a toto tvrzení bylo založeno na teoretickém případu, na který by se nikdy nevztahovalo právo Unie.

(108) Tyto třetí strany navíc tvrdí, že Soudní dvůr ve svém posudku 1/20 odmítl rozhodnout, zda je návrh modernizované Smlouvy o energetické chartě slučitelný s právem Unie, a tudíž nerozhodl, zda by případná náhrada podle Smlouvy o energetické chartě mohla představovat státní podporu.

(109) Některé třetí strany rovněž namítají, že i když se zásada zakotvená ve věci Achmea použije, neznamená to automaticky, že má být nález považován za neslučitelnou státní podporu, protože pokud je právní předpis Unie nižší právní síly (v tomto případě Smlouva o energetické chartě) v rozporu s primárním právem Unie (v tomto případě zásada zakotvená ve věci Achmea v kombinaci s pravidly státní podpory), je třeba tato rozporná ustanovení uvést do souladu, namísto aby se předpokládalo, že má primární právo Unie automaticky přednost před jiným právním předpisem Unie vycházejícím ze Smlouvy o energetické chartě.

7.2.3 *Připomínky, podle nichž nález nezakládá diskriminaci na základě státní příslušnosti*

(110) Několik třetích stran tvrdí, že vzhledem k tomu, že nález by měl být považován za součást starých režimů, nevede k žádné diskriminaci, neboť z něj mohou mít prospěch všichni investoři, kteří splňují podmínky stanovené v tomto režimu. Podle názoru těchto třetích stran vychází tvrzení Komise, že diskriminace mezi různými investory (zejména vůči španělským investorům) spočívá v tom, že ne všichni investoři, kteří měli prospěch ze starých režimů, mají přístup k mezinárodnímu rozhodčímu řízení podle Smlouvy o energetické chartě, z nesprávného předpokladu, že Smlouva o energetické chartě je součástí starých režimů nebo že Smlouva o energetické chartě může být sama o sobě považována za režim státní podpory. Tyto třetí strany rovněž dodávají, že není vyloučeno, aby se španělští investoři domáhali náhrady škody podle ustanovení vnitrostátního práva nebo podle jiného mechanismu řešení sporů, na kterém se případně dohodli.

(111) Kromě toho tyto třetí strany tvrdí, že i kdyby byla Smlouva o energetické chartě považována za součást starých režimů, argument Komise týkající se diskriminace na základě státní příslušnosti by měl být vykládán tak, že znamená diskriminaci na základě místa usazení investora. Tento druh diskriminace podle jejich názoru neporušuje žádná ustanovení Smluv EU a státní podpora je v tomto smyslu již ze své podstaty diskriminační, neboť je poskytována příjemcům usazeným v členském státě, který podporu poskytuje.

(112) A konečně tyto třetí strany tvrdí, že pokud má být nález přezkoumán jako podpora *ad hoc*, odděleně od starých režimů, nedochází k diskriminaci, protože nelze provést srovnání s jinou přiznanou částkou.

7.2.4 *Připomínka, podle níž rozhodčí nálezy nemusí nutně narušovat přednost práva Unie*

(113) Některé třetí strany ve svých písemných připomínkách tvrdí, že běžný postup oznamování státní podpory zajišťuje zákonnost rozhodčích nálezů podle práva Unie (přesněji řečeno, podle těchto třetích stran zachovává „autonomii" unijního práva, „soudržnost a jednotnost výkladu unijního práva", „práva jednotlivců", dohled Soudního dvora a „účinnost unijního práva"), protože pokud členský stát dodržuje oznamovací postup, je možné zachovat pravomoci Soudního dvora provádět přezkum ohledně slučitelnosti rozhodčího nálezu s právem Unie.

([84]) Posudek Soudního dvora ze dne 16. června 2022, vydaný na základě čl. 218 odst. 11 Smlouvy o fungování EU (Modernizovaná Smlouva o energetické chartě), posudek 1/20, EU:C:2022:485.

(114) Podle jejich názoru měl Soudní dvůr v rozsudku ve věci Achmea zohlednit, že vzhledem k tomu, že členské státy jsou zavázány k plnění svých povinností vyplývajících z čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, spadá projednávaná věc na základě oznámení do oblasti působnosti unijního práva, a tedy do působnosti soudů Unie.

7.2.5 *Připomínky, podle nichž má opatření motivační účinek*

(115) Několik třetích stran tvrdí, že společnost Antin aktivně řídila společnosti Andasol, a tudíž nad nimi vykonávala dostatečnou kontrolu, a proto společnost Antin a společnosti Andasol tvoří jednu hospodářskou jednotku, což podle jejich názoru znamená, že společnost Antin se zabývala výrobou elektřiny z obnovitelných zdrojů. V návaznosti na to tyto třetí strany tvrdí, že podpora obsažená v nálezu podpory by měla být považována rovněž za podporu poskytnutou na činnosti společností Andasol v oblasti obnovitelných zdrojů a že skutečnost, že tyto společnosti splnily motivační účinek tím, že požádaly o podporu, když byly zaregistrovány v rámci starých režimů, rovněž znamená, že kritérium motivačního účinku splňuje i společnost Antin. Tyto třetí strany poukazují na skutečnost, že vzhledem k tomu, že příjemci starých režimů se považovali za osoby splňující podmínky v době jejich založení, jsou považováni za osoby splňující podmínky i po celou dobu životnosti zařízení, tedy i v roce 2013 a 2018, v závislosti na okamžiku vydání nálezu.

(116) Některé třetí strany rovněž tvrdí, že společnosti Andasol představují účelové společnosti, a proto je povolení členského státu poskytnout podporu nedílně spjato s jejich založením. V případě společnosti Antin a společností Andasol, které je třeba považovat za jednu hospodářskou jednotku, dále nehraje roli skutečnost, že společnost Antin koupila společnosti Andasol v roce 2011 a v roce 2017 je opět prodala.

(117) Několik třetích stran kromě toho tvrdí, že motivační účinek by neměl být posuzován podle oddílu 3.2.4.2 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, jak navrhuje Komise v rozhodnutí o zahájení řízení, jelikož je nález součástí starých režimů a není samostatně oznamovanou podporou a kapacita elektráren Andasol nepřesahuje 250 MW, jak požaduje bod 20 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky.

(118) Některé třetí strany tvrdí, že rozhodčí nález nemusí nutně postrádat motivační účinek, jelikož je o něm rozhodnuto až po uskutečnění investice, protože podle jejich názoru tvoří součást podpory, která byla přislíbena na prvním místě a vyvolala legitimní očekávání, na jehož základě byla stanovena obchodní životaschopnost investice.

7.2.6 *Připomínky, podle nichž je podpora slučitelná s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001, pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 a pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky*

(119) Několik třetích stran tvrdí, že v rozporu s posouzením Komise lze nález posuzovat podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008, má-li být považován za součást starých režimů. Podle názoru těchto třetích stran lze mít za to, že společnost Antin provádí činnost společností Andasol, konkrétně výrobu energie z obnovitelných zdrojů, a tvoří tak se společnostmi Andasol „jediný podnik“. Akvizicí 45 % podílu ve společnostech Andasol vykonává společnou řídící kontrolu nad společnostmi Andasol společně se společnostmi RREEF Infrastructure (G.P.) Limited a RREEF Pan-European Infrastructure Two Lux S.à r.l.

(120) Tyto třetí strany navíc tvrdí, že je vykonstruovaným tvrzením, že se investor zabývá výrobou energie z obnovitelných zdrojů, pokud tvoří s elektrárnou hospodářskou jednotku nebo elektrárnu řídí, jelikož společnost provozující elektrárnu je pouze nástrojem pro získání podpory, ale investor je tím, kdo přebírá veškerá rizika a přijímá důležitá rozhodnutí týkající se provozu elektrárny. Pokud tedy Komise schválí podporu pro společnost provozující zařízení na výrobu energie z obnovitelných zdrojů, musí být tato podpora považována za podporu výroby energie z obnovitelných zdrojů bez ohledu na to, zda jsou zisky vypláceny společnosti provozující zařízení nebo přímo akcionáři. Podle názoru těchto třetích stran se v každém případě zdá, že v rozhodovací praxi Komise mnozí příjemci podpory nemuseli nutně mít podíl nebo řídící kontrolu nad závody a vlastnictví minimálního procentního podílu v projektovém závodu nikdy nebylo podmínkou pro poskytnutí podpory v oblasti energie z obnovitelných zdrojů. Tyto třetí strany konečně poukazují na to, že skutečnost, že je určitá podpora technicky zaměřena na výrobu elektřiny ze zemního plynu, nemá vliv na posouzení slučitelnosti, jelikož použití zemního plynu je časově omezené, souvisí s otázkami účinnosti a bylo v mnoha případech povoleno rozhodnutími Komise.

(121) Některé třetí strany tvrdí, že staré režimy napravily selhání trhu, jelikož při neexistenci podpory by se do technologií výroby energie z obnovitelných zdrojů neinvestovalo dostatečným způsobem. Podle jejich názoru to bylo v souladu s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001 ([85]) (dále jen „pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001“). Tyto strany obecně tvrdí, že Španělsko a Komise považovaly staré režimy za vhodné politické nástroje, jak účinně a efektivně zatraktivnit kapacitu obnovitelných zdrojů energie.

(122) Tyto strany konkrétně tvrdí, že staré režimy poskytovaly náhradu pouze za rozdíl mezi výrobními náklady na energii z obnovitelných zdrojů a tržní cenou po dobu životnosti zařízení, jelikož cílová návratnost projektu po zdanění, která v případě zařízení na výrobu energie z obnovitelných zdrojů v rámci starých režimů v průměru činí 7 % až 9,5 %, je slučitelná s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001, a to vzhledem k tomu, že by nevedla k nadměrné náhradě škodě ([86]). V návaznosti na to tyto strany tvrdí, že cílové míry návratnosti Španělska v rámci starých režimů jsou v souladu s mírami návratnosti, s nimiž Komise běžně udělovala souhlas u jiných režimů podpory obnovitelných zdrojů energie podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001.

(123) Tytéž strany navíc tvrdí, že staré režimy by byly slučitelné s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 a pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky. Tyto strany zejména tvrdily, že staré režimy měly motivační účinek, který podnítil značné investice do obnovitelných zdrojů energie ve Španělsku, jež byly nezbytné pro to, aby Španělsko mohlo dosáhnout dlouhodobých cílů v oblasti obnovitelných zdrojů.

(124) Některé třetí strany tvrdí, že podpora přiznaná na základě nálezu je podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 přiměřená, a to vzhledem k tomu, že cílová míra návratnosti Španělska pro období 2008–2013 činila 7–10 %, tedy méně než rozpětí návratnosti 10–13 %, které Komise v tomtéž období schválila pro jiné režimy podpory obnovitelných zdrojů energie.

(125) V případě, že se posouzení provádí podle pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, tyto třetí strany tvrdí, že ačkoli podpora nebyla poskytnuta na základě nabídkového řízení, je podle bodu 128 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky podpora i nadále slučitelná, pokud nevede k nadměrným náhradám. Tvrdí rovněž, že rozhodnutí Komise z roku 2017 nestanovilo maximální míru návratnosti, a proto z tohoto důvodu nelze vyloučit, že míra návratnosti ve výši 9 % je v mezích měr návratnosti v rozpětí 10–11 % schválených Komisí v období 2014–2020 a že podpora by byla slučitelná.

(126) Tyto třetí strany dále tvrdí, že podpora nežádoucím způsobem nenarušuje hospodářskou soutěž a obchod. Společnosti Andasol nemají nízkou úroveň produktivity a jsou z finančního hlediska zdravé a poskytnutí podpory společnosti Antin nevede k významné tržní síle, změně obchodních toků, změně dynamiky hospodářské soutěže nebo udržení investičního podniku při životě. Tito investoři navíc nesouhlasí s názorem Komise, že společnost Antin obdržela v rámci nálezu dodatečnou výhodu k výhodám, které obdrželi ostatní příjemci, jelikož náhrada poskytnutá společnosti Antin nevylučuje, aby ostatní investoři mohli rovněž požadovat náhradu škody podle vnitrostátního práva, která by mohla dokonce převýšit náhradu poskytnutou společnosti Antin.

7.2.7 *Připomínky, podle nichž jsou nález a režim z roku 2013 slučitelné s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001, pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 a pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky*

(127) Některé strany ve svých písemných připomínkách tvrdily, že nález je slučitelný s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001 jako náhrada za podporu, kterou Španělsko poskytovalo v rámci starých režimů, které byly podle jejich názoru podle týchž pokynů slučitelné. Konkrétně tyto třetí strany tvrdí, že vzhledem k tomu, že podpora podle režimu z roku 2013 je mnohem nižší než podpora podle starých režimů, nález nahrazuje pouze část rozdílu mezi finanční podporou podle starých režimů a režimu z roku 2013 a že staré režimy samy o sobě nevedly k nadměrné náhradě. Podle názoru těchto stran z toho vyplývá, že nález nevede k nadměrné náhradě pro společnost Antin. Na základě tohoto odůvodnění strany tvrdí, že podpora v rámci nálezu je přiměřená. V podobném duchu tyto strany tvrdí, že k nadměrným náhradám pro příjemce nevede celá řada vybraných nálezů (majících podobný právní základ jako nález) a tyto částky jsou podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001 přiměřené.

([85]) Pokyny Společenství o státní podpoře na ochranu životního prostředí (Úř. věst. C 37, 4.2.2001, s. 3).

([86]) Na podporu tohoto tvrzení třetí strana posuzuje tři analýzy vypracované španělskými vládními institucemi (konkrétně zprávu CNE č. 3/2007, zprávu IDAE, Hospodářský rámec pro rozvoj obnovitelné energie – investiční náklady, míry návratnosti a pobídky pro odvětví koncentrované solární energie, konference pořádaná CNE o skutečném rozvoji a vývoji obnovitelné energie ve Španělsku, Madrid, 11. prosince 2007, a zprávu Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž z října 2018 posuzující váženou průměrnou cenu kapitálu u španělských investic do obnovitelných zdrojů).

(128) Tyto třetí strany dále tvrdí, že nález je pro odvětví obnovitelných zdrojů energie přínosem, jelikož je důležitým signálem pro potenciální investory do obnovitelných zdrojů energie, a to vzhledem k tomu, že by případná výplata částky přiznané nálezem Španělskem ukázala, že Španělsko je ochotno plnit své mezinárodní závazky plynoucí ze Smlouvy o energetické chartě, a měla by pozitivní dopad na právní jistotu a předvídatelnost. Navíc skutečnost, že jsou odměny vypláceny investorům, a nikoli zařízením na výrobu energie z obnovitelných zdrojů, podle názoru těchto třetích stran odráží hospodářskou realitu.

7.2.8 *Připomínky, podle nichž lze nález posuzovat podle čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy o fungování EU*

(129) Některé třetí strany tvrdí, že i kdyby se posouzení slučitelnosti rozhodnutí o poskytnutí podpory mělo provádět s ohledem na nález samostatně, Komise v případech náhrady škody za dřívější uzavření zařízení na výrobu fosilních paliv posoudila slučitelnost podpory přímo na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) Smlouvy o fungování EU, protože nález o poskytnutí náhrady nemohl do příslušných pokynů k podpoře zapadat.

7.2.9 *Připomínky, podle nichž je podpora neslučitelná s pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky*

(130) Jedna třetí strana se domnívá, že rozhodným okamžikem pro poskytnutí podpory je datum vydání nálezu rozhodčím soudem, tj. 15. červen 2018, a proto by se slučitelnost opatření s vnitřním trhem měla posuzovat podle pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky.

(131) Kromě toho tato strana tvrdí, že podpora není v souladu s body 23 a 31 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, protože výkon nálezu by ve zvýšené míře nepřispěl k cílům Unie v oblasti životního prostředí. Účelem poskytnutí podpory by bylo splnění mezinárodních závazků Španělska plynoucích ze Smlouvy o energetické chartě. Podle názoru této strany opatření nesplňuje požadavky na motivační účinek stanovené v bodě 49 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, protože zařízení společnosti Antin nadále vyráběla energii z obnovitelných zdrojů navzdory tomu, že byla částka podpora v důsledku změn režimu z roku 2007 snížena. A konečně tato strana tvrdí, že opatření není přiměřené podle bodu 69 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, jelikož odměna vyplývající z nálezu byla vypočtena podle metody diskontovaného peněžního toku a překračuje přiměřenou míru návratnosti investic stanovenou Španělskem v rámci režimu provozní podpory pro výrobce obnovitelných zdrojů energie. Tento prvek podle třetí strany rovněž potvrzuje diskriminační povahu oznámeného opatření, které není dostupné všem investorům, a zvyšuje tak vnitřní míru návratnosti společnosti Antin nad rámec obvyklé míry návratnosti, které lze v odvětví obnovitelné energie ve Španělsku vysledovat.

7.2.10 *Další připomínky vznesené třetími stranami*

(132) Některé třetí strany tvrdí, že v tomto případě si oznamující orgán nepřeje, aby bylo oznámené opatření schváleno, a podle jejich názoru může Španělsko zneužít oznamovací postup a porušit zásady řádné správy a loajální spolupráce tím, že tvrdí, že nemá k dispozici některé informace. Tyto třetí strany tvrdí, že Španělsko tímto způsobem brání tomu, aby Komise oznámené opatření podpory schválila. Kromě toho několik třetích stran tvrdí, že investoři mají legitimní očekávání, že rozhodčí doložka ve Smlouvě o energetické chartě je platná a že nálezy vydané zřízenými rozhodčími soudy podle Smlouvy o energetické chartě jsou závazné jak z hlediska práva Unie, tak z hlediska mezinárodního práva, z důvodu i) přistoupení Unie ke Smlouvě o energetické chartě na více 25 let (v roce 1994), aniž by byly připojeny jakékoli výhrady, pokud jde o rozhodčí doložku uvnitř EU, ii) zásady zakotvené v rozsudku ve věci Achmea, stanovené v březnu 2018, která představuje nový výklad práva Unie a nemá zpětný účinek ([87]), iii) skutečnosti, že značný počet rozhodčích řízení týkajících se investorů z EU a členských států proběhl na základě uplatnění rozhodčí doložky podle článku 26 Smlouvy o energetické chartě, aniž by se Komise odvolávala na zákaz rozhodčích doložek uvnitř EU, iv) zásady právní jistoty a v) v souladu s ustálenou judikaturou, která uvádí, že příjemce podpory má legitimní očekávání, pokud se neodvolatelně podílel na projektu, na který byla podpora poskytnuta, dlouhou dobu předtím, než Komise opatření podpory posoudila.

([87]) Rozsudek ze dne 19. prosince 2012, C-288/11, Mitteldeutsche Flughafen AG v. Komise, EU:C:2012:821; rozsudek ze dne 24. října 2002, C-82/01 P, Aéroports de Paris v. Komise Evropských společenství, EU:C:2002:617.

(133) Několik dalších třetích stran tvrdí, že přístup Španělska a Komise v tomto řízení vytváří precedens, který podle jejich názoru poškodí právní stát a investiční prostředí v Unii. Kromě toho tyto strany tvrdí, že postoj Komise uvedený v rozhodnutí o zahájení řízení by vedl k neshodám s celosvětovými institucemi (jako je Světová banka), se soudními orgány třetích zemí a také s konsorciem více než 50 investorů v oblasti obnovitelné energie.

8. PŘIPOMÍNKY SPOLEČNOSTI ANTIN

8.1 Připomínky k existenci podpory

8.1.1 *Připomínky, podle nichž nález nepředstavuje státní podporu*

(134) Společnost Antin odkazuje na úvahy Komise uvedené v 73. až 77. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, podle nichž na základě rozsudku ve věci Asteris musí náhrada škody poskytnutá podle vnitrostátního práva k tomu, aby představovala státní podporu, kompenzovat poskytnutí protiprávní nebo neslučitelné státní podpory. Podle jejího názoru v případě, že náhrada (v tomto případě ve formě nálezu) kompenzuje opatření poskytnuté na základě vnitrostátního práva (v tomto případě Smlouvy o energetické chartě, která se stala po ratifikaci Smlouvy o energetické chartě Španělskem součástí vnitrostátního práva), které buď nepředstavuje státní podporu, nebo představuje existující podporu, toto opatření není v rozporu s právem Unie (státní podpora), a proto náhrada za toto opatření nepředstavuje podporu. Na základě těchto úvah společnost Antin tvrdí, že nález může představovat státní podporu pouze tehdy, pokud by staré režimy představovaly buď protiprávní, nebo neslučitelnou státní podporu. Společnost Antin navíc tvrdí, že nález by se měl v každém případě posuzovat jako součást starých režimů, jelikož potvrzuje její dříve vzniklý nárok na získání finančních prostředků v rámci starých režimů. Vzhledem k tomu, že staré režimy nepředstavovaly státní podporu, nepředstavuje podporu ani samotný nález.

(135) Společnost Antin zejména tvrdí, že staré režimy neznamenaly poskytnutí státních prostředků, jelikož kvalifikace opatření jako státní podpory musí být posuzována na základě judikatury platné v době poskytnutí podpory. Podle judikatury platné v době zavedení starých režimů mechanismus poskytování podpory v rámci starých režimů nezahrnoval státní prostředky. Společnost Antin tvrdí, že mechanismus financování starých režimů, který byl zaveden již v roce 1997 a v každém případě nejpozději v roce 2007, nezahrnoval státní prostředky podle judikatury platné během jeho provádění a do roku 2014 ([88]). Konkrétně společnost Antin tvrdí, že úloha Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž byla omezena na výběr poplatků za přístup k síti a jejich rozdělení mezi příjemce. Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž neměla pravomoc rozdělovat finanční prostředky na jiné účely, než které jsou stanoveny zákonem, ani měnit výši plateb, a příslušné finanční prostředky se tedy nikdy nedostaly do vlastnictví Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž ani s nimi tato komise nedisponovala. Stát tedy nemá nad těmito finančními prostředky žádnou kontrolu. Podle společnosti Antin není judikatura platná v roce 2014 ([89]) relevantní pro posouzení starých systémů, které již nebyly v roce 2014 v platnosti. A konečně, i kdyby se staré režimy posuzovaly na základě judikatury platné v době přijetí tohoto rozhodnutí, nezahrnovaly státní prostředky, protože jejich mechanismus financování je podobný mechanismu, který posuzoval Soudní dvůr ve věci EEG ([90]).

(136) Společnost Antin navíc tvrdí, že i kdyby se nález posuzoval odděleně od starých režimů, nepředstavuje státní podporu, protože jediným důvodem pro jeho stanovení je škoda, kterou společnost Antin utrpěla v důsledku toho, že jednání Španělska bylo v rozporu se Smlouvou o energetické chartě, a tudíž jí neposkytuje výhodu podle rozsudku ve věci Asteris. Kompenzační povahu nálezu dále potvrzuje skutečnost, že postupy řešení sporů podle článku 26 Smlouvy o energetické chartě se týkají pouze investorů, a nikoli příjemců starých režimů. Konkrétně pokud jde o společnost Antin, nález byl určen investorům (společnosti Antin), a nikoli příjemcům starých režimů, tj.

([88]) Podle společnosti Antin se jedná o judikaturu ve věci PreussenElektra (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2001 ve věci C-379/98, PreussenElektra, EU:C:2001:160).

([89]) Podle společnosti Antin se jedná o judikaturu ve věci Elcogas (viz usnesení Soudního dvora ze dne 22. října 2014, Elcogás SA v. Administración del Estado a Iberdrola SA, C-275/13, EU:C:2014:2314).

([90]) Rozsudek ze dne 28. března 2018, Německo v. Komise, ve věci C-405/16, EU:C:2019:268.

společnostem Andasol. Společnost Antin dále tvrdí, že skutečnost, že náhrada, která je přiznána podle mezinárodních pravidel (tj. podle Smlouvy o energetické chartě), a nikoli podle vnitrostátních pravidel, nemění její povahu jako náhrady škody a že nález je v každém případě v souladu s příslušnými vnitrostátními pravidly o náhradě škody.

(137) A konečně společnost Antin tvrdí, že její práva na 45% podíl v každé ze společností Andasol jsou považována za čistě finanční investici, protože společnost Antin společnosti Andasol neřídí, a tudíž není podnikem, a proto se na určení nálezu společnosti Antin nevztahují pravidla státní podpory.

8.1.2 *Připomínky, podle nichž nelze nález přičítat Španělsku*

(138) Společnost Antin tvrdí, že vzhledem k tomu, že staré režimy nezahrnovaly státní zdroje, nejedná se o státní podporu a posouzení přičitatelnosti není třeba provádět. Má-li však být nález posuzován odděleně od starých režimů, nemůže být přičitatelnost nálezu založena na přistoupení Španělska k úmluvě ICSID nebo Smlouvě o energetické chartě, neboť podle jejího názoru Komise v rozhodnutí o zahájení řízení nenaznačila, že by byla základním režimem úmluva ICSID nebo Smlouva o energetické chartě. Naopak, jak lze vyvodit z 10. a 36. až 44. bodu odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení, předpokládá, že nález je buď sám o sobě opatřením *ad hoc*, nebo je obnovením starých režimů.

(139) Kromě toho společnost Antin tvrdí, že vzhledem k závazkům Španělska vyplývajícím z mezinárodního práva se Španělsko nemůže rozhodnout, že by výplatu částky přiznané nálezem neprovedlo. Konkrétně tvrdí, že pokud existují právní povinnosti, nelze se domnívat, že jejich dodržování vyžaduje „rozhodnutí", aby byla dodržována. Podle názoru společnosti Antin skutečnost, že Španělsko při oznámení nálezu výslovně požádalo Komisi, aby nález neschválila, dokazuje, že Španělsko nemá možnost volby ohledně výplaty částky.

8.1.3 *Připomínky, podle nichž nález nemůže narušit hospodářskou soutěž*

(140) Společnost Antin tvrdí, že pokud by měl být nález posuzován odděleně od starých režimů, nemohl by narušit hospodářskou soutěž ani ovlivnit obchod mezi členskými státy, protože společnost Antin prodala svou investici do elektráren Andasol v srpnu 2017 a od té doby neinvestuje do odvětví energetiky v Unii ani nedrží žádné podíly v žádné jiné společnosti, která v tomto odvětví v Unii působí.

8.1.4 *Připomínky, podle nichž staré režimy představují existující podporu i v případě, že vedou ke státní podpoře*

(141) Společnost Antin tvrdí, že i kdyby staré režimy představovaly státní podporu, jednalo by se o existující podporu (protože uplynula desetiletá promlčecí lhůta), což podle jejího názoru znamená, že nález neposkytuje náhradu za protiprávní nebo neslučitelnou státní podporu.

(142) Společnost Antin zejména tvrdí, že nález je neoddělitelně spojen se starými režimy, a proto je třeba mít za to, že podpora byla poskytnuta v roce 1997, kdy byl zaveden první režim, nebo nejpozději v roce 1998, kdy byl poprvé proveden královským nařízením č. 2818/1998. Podle jejího názoru promlčecí lhůta uplynula v roce 2008, přičemž změny starých režimů v letech 2004 a 2007 nepředstavují podstatné změny, které by mohly ovlivnit analýzu slučitelnosti, a neodůvodňují změnu kvalifikace podpory ze stávající na novou.

(143) Společnost Antin dále tvrdí, že i kdyby se mělo za to, že by změny starých režimů, které byly zavedeny v letech 2004 a 2007, měly dopad na slučitelnost režimů, šlo by i nadále o existující podporu, jelikož promlčecí lhůta uplynula v roce 2014, resp. v roce 2017, tedy před oznámením nálezu Komisi v roce 2019.

(144) Společnost Antin tvrdí, že vzhledem k tomu, že podle judikatury ve věci Asteris představuje náhrada škody státní podporu pouze v případě, že poskytuje náhradu za protiprávní nebo neslučitelnou podporu, skutečnost, že částky přiznané společnosti Antin v rámci starých režimů představují existující podporu, znamená, že nález nepředstavuje státní podporu. A dále, i kdyby se mělo za to, že nález představuje státní podporu, skutečnost, že staré režimy (nebo spíše částky přiznané společnosti Antin v rámci starých režimů) představovaly existující podporu, znamená, že nález představuje rovněž existující podporu.

8.1.5 *Připomínky, podle nichž v případě, že nález představuje podporu, je tato podpora zákonná*

(145) Společnost Antin tvrdí, že vzhledem k tomu, že nález nepředstavuje státní podporu, nedojde k uplatnění povinnosti pozastavení, ale i kdyby se mělo za to, že nález představuje státní podporu, neměl rozhodčí soud povinnost přerušit své řízení.

8.1.6 *Připomínky, podle nichž byla podpora přiznána v okamžiku, kdy společnost Antin obdržela přiznanou částku v rámci starých režimů*

(146) Společnost Antin tvrdí, že vzhledem k tomu, že nález byl vydán za účelem obnovení práv stanovených v rámci starých režimů, byla podpora poskytnuta v okamžiku, kdy společnost Antin obdržela přiznanou částku v rámci starých režimů. Podle jejího názoru není správné se domnívat, že podpora byla poskytnuta přijetím rozhodnutí rozhodčího soudu o vydání nálezu ([91]). Kromě toho společnost Antin tvrdí, že pokud musí být žádost v soudním řízení o vyplacení části státní podpory, která nebyla obdržena, považována za součást této základní podpory, a nikoli za samostatnou podporu, nelze rozsudek přiznávající nárok na získání této části považovat ani za poskytnutí samostatné podpory ([92]). Proto nelze mít za to, že rozsudek přiznává novou podporu nebo že datum přijetí rozsudku je datem poskytnutí jakékoli podpory.

8.2 **Připomínky ke slučitelnosti podpory**

8.2.1 *Připomínky, podle nichž nález nepředstavuje neslučitelnou státní podporu*

(147) Společnost Antin tvrdí, že když Soudní dvůr v rozsudku ve věci Komstroy uvedl, že rozhodčí nálezy podle Smlouvy o energetické chartě jsou neplatné, jednalo se o *obiter dictum*, které nemá žádnou právní moc, a toto tvrzení bylo založeno na teoretickém případu, na který by se nikdy nevztahovalo právo Unie. Kromě toho společnost Antin tvrdí, že Soudní dvůr ve svém posudku 1/20 nerozhodl o tom, zda je návrh modernizované Smlouvy o energetické chartě slučitelný s právem Unie a zda by případná náhrada podle Smlouvy o energetické chartě za opatření mohla představovat státní podporu.

(148) Společnost Antin rovněž tvrdí, že uplatnění zásady zakotvené v rozsudku ve věci Achmea v tomto případě nemůže automaticky vést k neslučitelnosti nálezu s vnitřním trhem. Podle jejího názoru je tomu tak proto, že pokud je právní předpis Unie nižší právní síly (v tomto případě Smlouva o energetické chartě) v rozporu s primárním právem Unie (v tomto případě zásada zakotvená ve věci Achmea v kombinaci s pravidly státní podpory), je třeba tato rozporná ustanovení uvést do souladu, namísto aby se předpokládalo, že má primární právo Unie automaticky přednost před jiným právním předpisem Unie vycházející ze Smlouvy o energetické chartě.

(149) Společnost Antin dále tvrdí, že jakýkoli výklad judikatury, který by naznačoval, že rozhodčí doložka ve Smlouvě o energetické chartě porušuje ustanovení primárního práva Unie, by byl v tomto případě v rozporu se zásadou právní jistoty a legitimním očekáváním investorů, neboť Komise je od roku 1994 signatářem Smlouvy o energetické chartě, aniž by měla k rozhodčí doložce výhrady. Společnost Antin tvrdí, že během jednání o Smlouvě energetické chartě před jejím podpisem v roce 1994 Unie nejprve požadovala, aby byla do smlouvy zahrnuta doložka o tom, že rozhodčí doložka Smlouvy o energetické chartě se nevztahuje na spory uvnitř EU, avšak po jejím podpisu smlouvy v roce 1994 od tohoto požadavku upustila. Komise pak během jednání o revizi Smlouvy o energetické chartě

([91]) Společnost Antin odkazuje na rozsudek Tribunálu ze dne 18. června 2019, věci T-624/15, T-694/15 a T-704/15, European Food a další v. Komise, EU:T:2019:423, v němž se domnívá, že podpora související s nálezem ve věci Micula byla poskytnutá v den zrušení základního režimu, neboť právě zrušením vznikl nárok na přiznání nálezu ve věci Micula.

([92]) Společnost Antin odkazuje na rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. ledna 2023, spojené věci C-702/20 a C-17/21, SIA „DOBELES HES“ a Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija, EU:C:2023:1.

argumentovala, že by tato doložka měla být do revidované Smlouvy o energetické chartě zahrnuta. Podle názoru společnosti Antin tento přístup prokázal, že zásada vyslovená v rozsudku ve věci Achmea odráží nový výklad, který nemůže mít zpětný účinek. Společnost Antin rovněž tvrdí, že legitimní očekávání, že rozhodčí řízení je platné, se zakládá na počtu případů, kdy se investoři z EU domohli nálezů proti členskému státu na základě článku 26 Smlouvy o energetické chartě, aniž by Komise vznesla námitky nebo je zpochybnila (zahájením řízení o státní podpoře nebo řízení pro porušení práva). V této souvislosti společnost Antin rovněž poukazuje na závažné hospodářské důsledky, které by investorům vznikly v případě neplatnosti rozhodčí doložky, a to vzhledem k velkému počtu investic uskutečněných v dobré víře.

(150) Společnost Antin navíc tvrdí, že její legitimní očekávání vychází ze skutečnosti, že Komise nezahájila formální šetření týkající se starých režimů před oznámením nálezu Španělskem v roce 2019, ačkoli o těchto režimech věděla ([93]). Kromě toho již od roku 2011, tedy před zrušením starých režimů v roce 2013 nebo před vydáním nálezu v červnu 2018, byla společnost Antin neodvolatelně zapojena do infrastrukturních projektů v oblasti obnovitelných zdrojů energie, a měla proto legitimní očekávání, pokud jde o její právo dovolávat se rozhodčí doložky ve Smlouvě o energetické chartě ([94]).

8.2.2 *Připomínky, podle nichž nález nezakládá diskriminaci na základě státní příslušnosti*

(151) Společnost Antin tvrdí, že nález by měl být považován za součást starých režimů, a tudíž nevede k žádné diskriminaci, neboť z něj mohou mít prospěch všichni investoři, kteří splňují příslušné podmínky. Podle názoru společnosti Antin vychází tvrzení Komise, že diskriminace mezi různými investory (zejména vůči španělským investorům) spočívá v tom, že ne všichni investoři, kteří měli prospěch ze starých režimů, mají přístup k mezinárodnímu rozhodčímu řízení podle Smlouvy o energetické chartě, z nesprávného předpokladu, že Smlouva o energetické chartě je součástí starých režimů nebo že Smlouva o energetické chartě může být sama o sobě základem pro poskytnutí podpory. Společnost Antin dodává, že není vyloučeno, aby se španělští investoři domáhali náhrady škody podle ustanovení vnitrostátního práva nebo podle jiného mechanismu řešení sporů, na kterém se případně dohodli.

(152) Společnost Antin rovněž tvrdí, že i kdyby se Smlouva o energetické chartě považovala za součást starých režimů, argument Komise o diskriminaci na základě státní příslušnosti spíše svědčí o diskriminaci na základě místa usazení investora. Tento druh diskriminace podle jejího názoru neporušuje žádná ustanovení Smluv. Státní podpora je již ze své podstaty diskriminační, protože je poskytována podnikům usazeným v členském státě, který podporu poskytuje.

(153) A konečně společnost Antin tvrdí, že pokud má být nález přezkoumán jako podpora *ad hoc*, odděleně od starých režimů, nedochází k diskriminaci, protože nelze provést srovnání s jinou přiznanou částkou.

8.2.3 *Připomínky, podle nichž jsou staré režimy slučitelné podle pokynů ke státní podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001, pokynů ke státní podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 a pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky*

(154) Podle názoru společnosti Antin by se neměla v případě, že se má za to, že nález představuje státní podporu, jeho slučitelnost posuzovat podle pokynů platných v době vydání nálezu. Komise by naopak měla posuzovat nález jako součást starých režimů a uplatnit pokyny, které platily v době, kdy byla podpora společnosti Antin poskytnuta v rámci starých režimů.

([93]) Společnost Antin poukazuje na strany 10, 22 a 28 sdělení Komise KOM(2005) 627 „Podpora elektřiny z obnovitelných zdrojů energie“ ze dne 7. prosince 2005, na rozhodnutí Komise C(2013) 7743 final ze dne 4. února 2014 o podpoře SA.36559 (C3/2007) (Úř. věst. L 205, 12.7.2014) a na 107. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.

([94]) Společnost Antin odkazuje na tyto rozsudky: rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018, World Duty Free Group, SA, dříve Autogrill España, SA v. Komise, T-219/10 RENV, EU:T:2018:784; rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018, Deutsche Telekom AG v. Komise, T-207/10, EU:T:2018:786; rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018, Banco Santander, SA v. Komise, T-227/10, EU:T:2018:785; rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018, Axa Mediterranean Holding, SA v. Komise, T-405/11, EU:T:2018:780; rozsudek Tribunálu ze dne 15. listopadu 2018, Banco Santander, SA a Santusa Holding, SL v. Komise, T-399/11 RENV, EU:T:2018:787.

(155) Společnost Antin tvrdí, že nález usnadňuje hospodářskou činnost v oblasti výroby energie z obnovitelných zdrojů a není pouze výsledkem plnění závazků Španělska plynoucích z úmluvy ICSID. Podle jejího názoru je v případě, že se má za to, že nález potvrzuje dříve vzniklý nárok na získání podpory podle starých režimů, podpora poskytována na investice do obnovitelných zdrojů energie. Kromě toho, i kdyby byl nález posuzován samostatně, povinnost Španělska poskytnout náhradu podle úmluvy ICSID vznikla (a může vzniknout) pouze v důsledku výroby obnovitelné energie společností Antin. Proto je výroba energie z obnovitelných zdrojů jedinou příslušnou podkladovou činností pro účely posouzení slučitelnosti výše náhrady.

(156) Společnost Antin tvrdí, že vykonává činnost v oblasti obnovitelných zdrojů energie, protože lze mít za to, že provádí činnost společností Andasol, konkrétně výrobu energie z obnovitelných zdrojů, a tvoří tak se společnostmi Andasol „jediný podnik“. Akvizicí 45 % podílu ve společnostech Andasol vykonává společnou řídící kontrolu se společnostmi RREEF Infrastructure (G.P.) Limited a RREEF Pan-European Infrastructure Two Lux S.à r.l. Podle názoru společnosti Antin je navíc vykonstruovaným tvrzením, že se investor zabývá výrobou energie z obnovitelných zdrojů, pouze pokud tvoří s elektrárnou hospodářskou jednotku nebo elektrárnu řídí, jelikož společnost provozující elektrárnu je pouze nástrojem pro získání podpory, ale investor přebírá veškerá rizika a přijímá důležitá rozhodnutí týkající se provozu elektrárny. Pokud tedy Komise schválí podporu pro společnost provozující zařízení na výrobu energie z obnovitelných zdrojů, musí být tato podpora považována za podporu výroby energie z obnovitelných zdrojů bez ohledu na to, zda jsou zisky vypláceny společnosti provozující zařízení nebo přímo akcionáři. Podle společnosti Antin se v každém případě zdá, že v rozhodovací praxi Komise mnozí příjemci podpory nemuseli nutně mít podíl nebo řídící kontrolu nad závody a vlastnictví minimálního procentního podílu v projektovém závodu nikdy nebylo podmínkou pro poskytnutí podpory v oblasti energie z obnovitelných zdrojů. A konečně společnost Antin tvrdí, že v případě, že společnost Antin a společnosti Andasol tvoří jednu hospodářskou jednotku, nehraje roli skutečnost, že společnost Antin koupila společnosti Andasol v roce 2011 a v roce 2017 je opět prodala. Případnou náhradu musí obdržet společnost Antin, jelikož zaplatila za společnosti Andasol tržní hodnotu na základě předpokladu, že obdrží plnou výši podpory.

(157) V tomto ohledu poukazuje společnost Antin na to, že skutečnost, že je určitá podpora technicky zaměřena na výrobu elektřiny ze zemního plynu, nemá vliv na posouzení slučitelnosti, jelikož použití zemního plynu je časově omezené a souvisí s otázkami účinnosti. Navíc téměř všichni příjemci podpory v rámci starých režimů a režimu z roku 2013 v určité míře krátkodobě využívají plyn a Komise rovněž v mnoha případech schválila podporu pro plynové elektrárny.

(158) Pokud jde o motivační účinek, společnost Antin tvrdí, že pokud splnila požadavky stanovené v rámci starých systémů, je třeba mít za to, že nález má rovněž motivační účinek.

(159) Společnost Antin tvrdí, že staré režimy jsou slučitelné podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001, jelikož cílové míry návratnosti Španělska v rámci starých režimů jsou v souladu s mírami návratnosti, s nimiž Komise běžně udělovala souhlas u jiných režimů podpory obnovitelných zdrojů energie mezi roky 2001 a 2009 podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001. Toto posouzení není ovlivněno změnami režimu, které byly zavedeny v letech 2004 a 2007.

(160) Podle názoru společnosti Antin jsou staré režimy podle pokynů k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008 rovněž přiměřené, a to vzhledem k tomu, že cílová míra návratnosti Španělska pro období 2008–2013 činila 7–10 %, tedy méně než rozpětí návratnosti 10–13 %, které Komise v tomtéž období schválila pro jiné režimy podpory obnovitelných zdrojů energie.

(161) V případě, že se posouzení provádí podle pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, společnost Antin tvrdí, že motivační účinek by neměl být posuzován podle oddílu 3.2.4.2 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky, protože nález je součástí starých režimů a nepodléhá individuální oznamovací povinnosti a kapacita elektráren Andasol nepřesahuje 250 MW, jak požaduje bod 20 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky. Pokud jde o přiměřenost, společnost Antin dále tvrdí, že skutečnost, že podpora je poskytována na základě rozhodčího nálezu, a nikoli na základě konkurenčního nabídkového řízení, nemůže způsobit, že podpora bude neslučitelná. Společnost Antin tvrdí, že nález byl stanoven na základě náhrady, kterou měla společnost Antin obdržet podle starých režimů (tj. stejné odměny, kterou by společnost Antin obdržela, pokud by staré režimy byly platné). Skládá se tedy z tržní ceny a prémie vynásobené počtem dotčených let a skutečnost, že prémie byly akumulovány do jedné částky, nemění povahu náhrady. Společnost Antin tvrdí, že ačkoli podpora není poskytnuta na základě nabídkového řízení, je podle bodu 128 pokynů pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky podpora i nadále slučitelná, pokud nevede k nadměrným náhradám, a v rozhodnutí Komise z roku 2017 nebyla stanovena maximální míra návratnosti, nelze vyloučit, že Komise vzhledem ke své rozhodovací praxi v období 2014 až 2020 schválí míru návratnosti ve výši 9 %.

(162) Kromě toho společnost Antin tvrdí, že podpora nežádoucím způsobem nenarušuje hospodářskou soutěž a obchod, protože nevede k významné tržní síle, změně obchodních toků, změně dynamiky hospodářské soutěže nebo udržení investičního podniku při životě. Společnost Antin zejména tvrdí, že ona sama a společnosti Andasol nemají nízkou úroveň produktivity a jsou z finančního hlediska zdravé. Podpora související s nálezem nevede k tomu, že by společnosti Antin přinášela nepřiměřené míry návratnosti, protože tyto míry návratnosti zůstávají ve stanoveném rozmezí, ani netrvá nepřiměřeně dlouho (trvá pouze po dobu její životnosti) a nepředstavuje žádné riziko křížového subvencování nebo technologické neutrality. Podpora související s nálezem nepřináší společnosti Antin ani společnosti Andasol větší podíl na trhu.

(163) A konečně společnost Antin tvrdí, že i kdyby se posouzení slučitelnosti rozhodnutí o poskytnutí podpory provádělo s ohledem na nález samostatně, Komise v případech náhrady škody za dřívější uzavření zařízení na výrobu fosilních paliv posoudila slučitelnost podpory přímo na základě čl. 107 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, pokud náhrada nemohla do příslušných pokynů k podpoře zapadat.

8.3 Další připomínky

(164) Společnost Antin tvrdí, že Španělsko neoznámilo nález za účelem jeho schválení, a mohlo tak zneužít oznamovací postup a porušit zásady řádné správy a loajální spolupráce tím, že neposkytlo potřebné informace a zabránilo tomu, aby Komise oznámené opatření podpory schválila.

9. PŘIPOMÍNKY ŠPANĚLSKA K PŘIPOMÍNKÁM TŘETÍCH STRAN

(165) Španělské orgány zaslaly své odpovědi na připomínky předložené třetími stranami ve dnech 3. ledna 2023, 27. listopadu 2023 a 29. ledna 2024.

9.1 Připomínky k připomínkám týkajícím se existence podpory

(166) V reakci na argumenty třetích stran, že nález nepředstavuje státní podporu, Španělsko opakuje stanovisko Komise v rozhodnutí Komise z roku 2017, kde Komise připomněla (v 165. bodě odůvodnění), že jakákoli náhrada, kterou by rozhodčí soud poskytl investorovi na základě toho, že Španělsko změnilo prémiový hospodářský režim (režim z roku 2007) oznámeným režimem (režim z roku 2013), by sama o sobě představovala státní podporu.

(167) Španělsko dále zopakovalo, že podle judikatury je podpora poskytnuta ke dni vydání rozhodčího nálezu, protože nárok na náhradu škody, kterou žalobci v rozhodčím řízení údajně utrpěli z důvodu, že byl zrušen režim státní podpory, byl přiznán až rozhodčím nálezem ([95]).

([95]) Španělsko odkazuje na rozsudek ze dne 25. ledna 2022, C-638/19 P, European Food a další v. Komise, EU:C:2022:50.

9.2 **Připomínky k připomínkám týkajícím se slučitelnosti podpory**

(168) V reakci na připomínky třetích stran týkající se významu rozsudku ve věci Komstroy Španělsko uvedlo, že Soudní dvůr potvrdil, že podpora poskytnutá na základě rozhodčího nálezu vydaného uvnitř EU rozhodčím soudem podle Smlouvy o energetické chartě není slučitelná s právem Unie, protože takový rozhodčí soud není součástí soudního systému Unie, což je v rozporu s čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU, jakož i s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU ([96]).

9.3 **Připomínky k připomínkám týkajícím se existence podpory**

(169) V reakci na argumenty třetích stran, že zrušení nebo snížení pobídek, které vedly k poskytnutí náhrady v rámci nálezu, nepředstavuje státní podporu a v každém případě by se jednalo o existující podporu, španělské orgány připomněly, že v rozsudku ve věci Micula, který je do značné míry podobný této věci, Soudní dvůr odmítl názor, že podporu ve výši náhrady obsažené v rozhodčím nálezu vydaném na základě dvoustranné dohody o investicích uvnitř EU, která byla vyvolána zrušením daného režimu, lze považovat za poskytnutou v době zrušení daného režimu. Soudní dvůr naproti tomu objasnil, že příjemce získává právo na získání podpory na základě nálezu v okamžiku, kdy je nález vydán ([97]).

(170) Španělské orgány dále uvedly, že Soudní dvůr rozhodl, že nález, pokud je neslučitelný s právem Unie, a zejména s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, nemůže mít žádný účinek ani být vykonán ([98]). Španělsko dále tvrdí, že v této věci se uplatní stejná zásada a že podpora nemůže být poskytnuta způsobem, který je v rozporu s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU.

(171) V reakci na tvrzení třetích stran ohledně významnosti rozsudku ve věci Asteris španělské orgány tvrdí, že náhradu za podporu nevyplacenou v rámci společné zemědělské politiky, která byla soudy Unie shledána protiprávní, nelze stavit na roveň s rozhodčím nálezem týkajícím se investic uvnitř EU podle Smlouvy o energetické chartě. V tomto ohledu španělské orgány poukázaly na věc Micula, v níž Soudní dvůr objasnil povahu rozhodčího řízení týkajícího se investic uvnitř EU jako systému řešení sporů mimo vnitrostátní soudní systémy členských států před tím, než tento nález klasifikoval jako státní podporu.

(172) V reakci na tvrzení třetích stran, že režim z roku 2007 představoval spolu s předchozími režimy existující podporu, španělské orgány navíc tvrdí, že v rozhodnutí Komise z roku 2017 byla analyzována celá náhrada, kterou příjemci obdrželi v rámci režimu z roku 2007 i režimu z roku 2013.

(173) Španělské orgány v reakci na připomínky třetích stran, které zpochybnily přičitatelnost nálezu Španělsku, souhlasí s odůvodněním Komise uvedeným v rozhodnutí o zahájení řízení.

(174) V reakci na argumenty vznesené třetími stranami v souvislosti s dopadem opatření na vnitřní trh španělské orgány vysvětlují, že Soudní dvůr ve věci Micula ([99]) stanovil, že rozhodčí nálezy uvnitř EU vydané mechanismem mimo soudní systém Unie představují podporu neslučitelnou s vnitřním trhem, což činí jejich dopad na trh nevýznamným. Španělské orgány v každém případě tvrdí, že rozhodnutí Komise z roku 2017 prokázalo, že hospodářskou soutěž na vnitřním trhu mohl narušit jak režim z roku 2007, tak režim z roku 2013.

([96]) Španělsko odkazuje na rozsudky ve věcech Komstroy a Achmea.
([97]) Španělsko odkazuje na rozsudek ze dne 25. ledna 2022, C-638/19 P, European Food a další v. Komise, EU:C:2022:50, bod 125.
([98]) Usnesení Soudního dvora ze dne 21. září 2022, C-333/19, Romatsa a další, EU:C:2022:749, body 42 až 44.
([99]) Španělsko odkazuje na rozsudek ze dne 25. ledna 2022, C-638/19 P, European Food a další v. Komise, EU:C:2022:50.

(175) V reakci na argumenty třetích stran týkající se nálezu poskytujícího podporu španělské orgány odkazují na judikaturu ([100]), která potvrzuje, že rozhodujícím prvkem pro určení data, ke kterému byla podpora přiznána, je nabytí nároku na získání této podpory ze strany příjemců a odpovídající závazek státu uvedenou podporu poskytnout.

(176) V reakci na připomínky třetích stran v souvislosti s významem rozsudku ve věci Dobeles Hes ([101]) španělské orgány tvrdí, že judikatura v této věci byla vydána v rámci rozhodnutí o předběžné otázce jako výsledek sporu týkajícího se státní podpory před vnitrostátními správními soudy. Podle Španělska nejsou taková rozhodnutí o návrzích o odškodnění vydaná podle vnitrostátních soudů pro toto řízení významná a existuje rozdíl mezi příkazem k zaplacení ceny uznané vnitrostátním předpisem a rozhodčím nálezem týkajícím se investic, který uznává částky z důvodu uplatňování vnitrostátního předpisu, který byl změněn nebo zrušen. Proto podle názoru španělských orgánů nejsou návrhy třetích stran týkající se vnitrostátních soudů členských států použitelné v souvislosti s rozhodčími nálezy týkajícími se investic.

9.4 **Připomínky k připomínkám týkajícím se slučitelnosti podpory**

(177) V reakci na připomínky třetích stran týkající se významu rozsudku Komstroy a posudku 1/20 španělské orgány vysvětlují, že judikatura poskytla závazný výklad Smlouvy o energetické chartě, konkrétně jejího článku 26, který objasňuje, že mechanismus řešení sporů prostřednictvím rozhodčího řízení nelze uplatnit na spory uvnitř EU, protože by porušoval články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU. Španělské orgány zdůrazňují, že Soudní dvůr rozhodl, že tato zásada se vztahuje i na Smlouvu o energetické chartě.

(178) V reakci na tvrzení třetí strany, že nález i režim z roku 2013 představují slučitelnou podporu v souladu s platnými pokyny Komise, španělské orgány tvrdí, že rozhodčí nálezy uvnitř EU na základě Smlouvy o energetické chartě jsou zjevně neslučitelné s právem Unie. Španělské orgány dále vysvětlují, že v důsledku judikatury ([102]) týkající se okamžiku vydání rozhodčího nálezu jsou v tomto případě jakákoli tvrzení o možné slučitelnosti nálezu s pokyny, které předcházely tomuto datu (konkrétně s pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2001 a pokyny k podpoře na ochranu životního prostředí z roku 2008), chybná.

(179) Kromě toho španělské orgány v reakci na tvrzení třetí strany o přiměřenosti nálezu vzhledem k pokynům pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky tvrdí, že předložená analýza je chybná a nedůvěryhodná. Španělské orgány navíc tvrdí, že nález v rozporu s názorem této třetí strany nemá žádný motivační účinek a nevede k žádným výhodám pro odvětví obnovitelných zdrojů energie, přičemž nález může rovněž narušit hospodářskou soutěž na vnitřním trhu, což je v rozporu s pokyny pro státní podporu v oblasti životního prostředí a energetiky.

9.5 **Připomínky k připomínkám jiných třetích stran**

(180) V reakci na připomínky třetích stran týkající se jejich legitimního očekávání španělské orgány tvrdí, že posouzení Komise v této věci nemůže být ovlivněno tím, že se bude spoléhat na očekávání investorů. Španělsko dále tvrdí, že podle judikatury základní zásady práva Unie, jako je právní jistota a legitimní očekávání, nemohou bránit tomu, aby členské státy přijaly opatření ke snížení nebo zrušení dříve poskytnutých pobídek ([103]).

([100]) Rozsudek ze dne 25. ledna 2022, C-638/19 P, European Food a další v. Komise, EU:C:2022:50, body 123 až 125.

([101]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. ledna 2023, spojené věci C-702/20 a C-17/21, SIA „DOBELES HES“ a Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija, EU:C:2023:1.

([102]) Rozsudek ze dne 25. ledna 2022, European Food a další v. Komise, C-638/19 P, EU:C:2022:50, body 118, 123 až 126 a 152.

([103]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. dubna 2021, Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) a další (C-798/18), Athesia Energy Srl a další (C-799/18) v. Ministero dello Sviluppo economico, Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA, spojené věci C-798/18 a C-799/18EU:C:2021:280; rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 2019, Agrenergy a Fusignano Due, C-180/18, C-286/18 a C-287/18, EU:C:2019:605; rozsudek Soudního dvora ze dne 10. září 2009, Plantanol GmbH & Co. KG v. Hauptzollamt Darmstadt, C-201/08, EU:C:2009:539.

(181) V reakci na připomínky vznesené třetími stranami ohledně existence zneužití v oznamovacím procesu španělské orgány navíc tvrdí, že splnily svou oznamovací povinnost podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU s cílem zajistit, aby Komise měla výlučnou pravomoc k přezkoumání státní podpory a pokynů Komise k pozastavení plateb v důsledku rozhodčích nálezů při neexistenci povolení státní podpory stanoveného v rozhodnutí Komise z roku 2017.

(182) V reakci na tvrzení třetí strany, která tvrdí, že režim z roku 2007 byl slučitelnou podporou v souladu s platnými pokyny Komise, španělské orgány tvrdí, že takové posouzení je pro účely tohoto řízení, v němž se posuzuje slučitelnost rozhodnutí, nevýznamné.

10. POSOUZENÍ OPATŘENÍ

10.1 Existence podpory

(183) V čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU se uvádí, že „podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem“.

(184) Opatření představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, pokud splňuje čtyři kumulativní podmínky. Za prvé, opatření musí být přičitatelné státu a financováno ze státních prostředků. Za druhé, opatření musí svému příjemci přinášet výhodu. Za třetí, opatření musí zvýhodňovat určité podniky nebo hospodářské činnosti (tj. výhoda musí být selektivní). Za čtvrté, opatření musí mít potenciál ovlivňovat obchod mezi členskými státy a narušovat hospodářskou soutěž na vnitřním trhu nebo hrozit jejím narušením.

(185) V rozhodnutí o zahájení řízení Komise (71. až 88. bod odůvodnění) předběžně zaujala stanovisko, že nález představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU. Z důvodů vysvětlených níže ve zbývající části oddílu 10.1 dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, výplata částky přiznané nálezem nebo výkon nálezu (dále jen „provedení“) představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

10.1.1 *Přičitatelnost státu a státní prostředky*

Přičitatelnost státu

(186) Podle judikatury soudů Unie musí být selektivní výhoda mimo jiné přičitatelná státu, aby představovala podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU ([104]). Je třeba rovněž uvést, že v případech, kdy výhodu poskytuje orgán veřejné moci, lze výhodu ze samotné podstaty přičíst státu ([105]).

(187) Jak je vysvětleno v 65. bodě odůvodnění, Španělsko podepsalo Smlouvu o energetické chartě dne 17. prosince 1994, ratifikovalo ji dne 11. prosince 1997 a Smlouva o energetické chartě vstoupila pro Španělsko v platnost dne 16. dubna 1998. Jak rovněž vysvětlilo Španělsko, v souladu s čl. 96 odst. 1 španělské ústavy se platně uzavřené mezinárodní smlouvy stávají součástí vnitřního právního řádu okamžikem jejich oficiálního zveřejnění ve Španělsku. Ratifikace Smlouvy o energetické chartě Španělskem byla zveřejněna ve španělském úředním věstníku

([104]) Rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Deutsche Bahn AG v. Komise, T-351/02, EU:T:2006:104, bod 101.
([105]) Rozsudek ze dne 15. prosince 2021, Oltchim v. Komise, T-565/19, EU:T:2021:904, bod 160. Rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 206.

(*Boletín Oficial del Estado*) dne 17. března 1998 („*Ratifikační listina Smlouvy o energetické chartě a Protokolu k energetické chartě o energetické účinnosti a souvisejících environmentálních aspektech, přijatých v Lisabonu dne 17. prosince 1994*“, viz také 65. bod odůvodnění). Španělsko dne 21. března 1994 podepsalo úmluvu ICSID a ratifikovalo ji dne 17. září 1994. Ratifikace úmluvy ICSID Španělskem byla zveřejněna ve španělském úředním věstníku dne 13. září 1994 („*Ratifikační listina Úmluvy o řešení sporů z investic mezi státy a občany jiných států uzavřené ve Washingtonu dne 18. března 1965*“).

(188) Rozhodčí soud vydal nález na základě svého výkladu těchto smluv, které Španělsko podepsalo a ratifikovalo, a které se tudíž staly součástí španělského právního řádu ode dne jejich zveřejnění ve španělském úředním věstníku. Španělsko se dobrovolně rozhodlo podepsat a ratifikovat Smlouvu o energetické chartě a úmluvu ICSID a začlenit je do španělského vnitrostátního práva (viz 187. bod odůvodnění a oddíl 5.4). Vydání nálezu bylo proto umožněno rozhodnutím Španělska podepsat a ratifikovat Smlouvu o energetické chartě a úmluvu ICSID: na tom nic nemění ani skutečnost, že rozhodčí soud měl odmítnout svou pravomoc, neboť podle judikatury Soudního dvora se článek 26 Smlouvy o energetické chartě neuplatňuje uvnitř EU. Nález je přičitatelný Španělsku.

(189) V každém případě Komise konstatuje, že provedení nálezu lze přičíst Španělsku i z níže uvedených důvodů (viz 190. až 191. bod odůvodnění).

(190) Vzhledem k tomu, že nález porušuje články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, článek 19 Smlouvy o EU a obecné zásady nezávislosti a vzájemné důvěry, nemůže mít v právním řádu EU žádný účinek a Španělsko jej nesmí provést. Jakékoli provedení navzdory tomuto zákazu by přímo vyžadovalo nezávislé rozhodnutí španělských orgánů. To platí, pokud Španělsko dobrovolně vyplatí částku na základě nálezu a pokud by se Španělsko původně pokusilo bránit uznání a výkonu nálezu u soudu členského státu nebo třetí země, přičemž se mu buď nepodaří zabránit zabavení majetku, nebo přijme rozhodnutí o vyplacení částky přiznané nálezem, aby zabránilo opatřením ke zjištění majetku a v konečné fázi zabavení majetku, který není chráněn svrchovanou imunitou ([106]). Komise pro úplnost rovněž poznamenává, že uznání nebo výkon nálezu španělským soudem by byly rovněž přičitatelné Španělsku, a to vzhledem k tomu, že akty všech státních orgánů, včetně vnitrostátních soudů, jsou přičitatelné státu.

(191) Ze stejných důvodů Tribunál ve věci Micula rozhodl, že stát se rovněž nezbytně „podílí“, pokud vyplatí náhradu škody stanovenou v rozhodčím nálezu ([107]). Komise pro úplnost rovněž poznamenává, že uznání nebo výkon nálezu španělským soudem by byly rovněž přičitatelné Španělsku, a to vzhledem k tomu, že akty všech státních orgánů, včetně vnitrostátních soudů, jsou přičitatelné státu.

(192) Žádný z argumentů vznesených zúčastněnými třetími stranami nezpochybňuje tento závěr, že nález, a v každém případě jeho provedení, je přičitatelné Španělsku.

(193) Za prvé, na rozdíl od argumentu některých třetích stran skutečnost, že rozhodčí nález vydal rozhodčí soud rozhodující spory mezi investorem a státem, a nikoli vnitrostátní soud, nemění nic na závěru Komise o přičitatelnosti podpory a nebrání tomu, aby byl nález, a v každém případě jeho provedení, přičitatelný Španělsku. Rozhodčí soud totiž potvrdil, že je příslušný k vydání nálezu na základě jeho výkladu článku 26 Smlouvy o energetické chartě a úmluvy ICSID, na které se rozhodčí soud může odvolávat pouze proto, že se Španělsko rozhodlo tyto akty mezinárodního práva podepsat a ratifikovat. Přijetí odůvodnění, které by v této souvislosti vedlo k neexistenci přičitatelnosti, by navíc členským státům fakticky umožnilo, aby byla státní podpora vyňata z kontroly, pokud by se odvolávaly na rozhodčí řízení mezi investorem a státem nebo pokud by přijaly mezinárodní závazek poskytnout určité opatření státní podpory ([108]). Takové odůvodnění má nepříznivý dopad na účinnost práva Unie, a zejména na článek 107 Smlouvy o fungování EU, a proto musí být zamítnuto.

([106]) Rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, body 201 až 221.

([107]) *Tamtéž.*

([108]) V tomto ohledu viz rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, European Food SA a další v. Evropská komise, T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 217.

(194) Za druhé, pokud jde o argumenty třetích stran uvedené v 99. a 138. bodě odůvodnění, že přičitatelnost nálezu nemůže být založena na přistoupení Španělska k úmluvě ICSID nebo Smlouvě o energetické chartě, protože rozhodnutí o zahájení řízení nenaznačuje, že základním režimem je úmluva ICSID nebo Smlouva o energetické chartě, Komise se domnívá, že tento argument je pro otázku, zda je nález, a v každém případě jeho provedení, přičitatelný Španělsku, nevýznamný. Individuální povaha opatření nebrání tomu, aby bylo výsledkem (byť nesprávného) uplatnění mezinárodních dohod, které Španělsko dobrovolně uzavřelo, ze strany rozhodčího soudu pro spory mezi investorem a státem. V rozhodnutí o zahájení řízení (v 82. bodě odůvodnění) se při předběžném posouzení přičitatelnosti opatření podpory jasně odkazuje na dobrovolný souhlas Španělska s přistoupením k úmluvě ICSID a ke Smlouvě o energetické chartě.

(195) Za třetí Komise konstatuje, že tvrzení třetích stran (viz 100. a 139. bod odůvodnění), podle něhož nelze nález přičítat Španělsku, protože Španělsko by vzhledem ke svým závazkům podle mezinárodního práva nemělo možnost volby ohledně výplaty částky přiznané nálezem, není opodstatněné z důvodů uvedených ve 193. bodě odůvodnění. Za prvé, tuto argumentaci nelze přijmout, protože by to ve skutečnosti umožnilo všem členským státům, aby se vyhnuly kontrole státních podpor tím, že přijmou mezinárodní závazek, který jim ukládá danou státní podporu poskytnout ([109]). Za druhé, jak bylo připomenuto v 11. bodě odůvodnění, judikatura vychází z toho, že rozhodčí nález vydaný v řízení mezi členským státem a investorem z jiného členského státu, jako je tomu v projednávané věci, je neslučitelný s právem Unie, a proto nemůže mít žádný účinek a nemůže být vykonán ([110]). V důsledku toho Španělsko musí nález zrušit a nelze mít za to, že má povinnost vyplatit částku nebo provést či vykonat nález ([111]). Za třetí, jedinou situací, kdy judikatura uznává, že opatření přijaté členským státem není přičitatelné členskému státu, je situace, kdy právo Unie vyžaduje, aby členský stát opatření zavedl, aniž by členskému státu byla ponechána možnost volby. Tato podmínka zde zjevně nebyla splněna. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, je přičitatelný Španělsku.

Státní prostředky

(196) Podle ustálené judikatury státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU ([112]) mohou představovat pouze výhody poskytnuté přímo nebo nepřímo ze státních prostředků.

(197) V tomto případě nález obsahuje povinnost Španělska zaplatit: i) celkovou náhradu škody stanovenou rozhodčím soudem v nálezu (tj. 101 milionů EUR jako náhradu škody za porušení čl. 10 odst. 1 Smlouvy o energetické chartě tím, že investicím společnosti Antin nebylo zajištěno řádné a spravedlivé zacházení); ii) úroky před vynesením nálezu a iii) úroky po jeho vynesení, které je třeba přepočítat na základě data skutečné výplaty (viz oddíl 5.6).

(198) V době oznámení Španělsko odhadovalo, že úroky před vynesením nálezu za období od 20. června 2014 do 15. června 2018 činily 8 686 086 EUR a že úroky po jeho vynesení ve výši 1 810 978 EUR se vztahují na období od 15. června 2018 do 31. března 2019.

(199) Španělské orgány vysvětlily, že v případě vyplacení částky na základě nálezu bude tato platba financována ze souhrnného rozpočtu španělského státu a že tato platba nebude přímo započtena do nákladů na elektroenergetickou soustavu, a proto nebude přímo zatěžovat konečné spotřebitele elektřiny prostřednictvím účtu za elektřinu (viz oddíl 5.6).

([109]) Rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 217.

([110]) Usnesení Soudního dvora ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749, body 42 až 44.

([111]) Rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 214.

([112]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. ledna 1978, Van Tiggele, 82/77, ECLI:EU:C:1978:10, body 25 a 26. Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 12. prosince 1996, Air France v. Komise, T-358/94, ECLI:EU:T:1996:194, bod 63.

(200) V době vydání tohoto rozhodnutí Španělsko žádnou platbu neprovedlo, v neposlední řadě proto, že by to bylo v rozporu s právem Unie. V důsledku pokusů společnosti Antin o výkon nálezu však existuje vážné riziko, že Španělsko bude muset do výplaty částky přiznané nálezem investovat státní prostředky. Takové riziko postačuje ke zjištění přítomnosti státních prostředků ([113]). V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl, že pro zjištění státních prostředků není rozhodující, zda by takové použití státních prostředků porušovalo právo Unie nebo vnitrostátní právo. Rozhodující je, že opatření má účinky ([114]). Vzhledem k tomu, že podpora s sebou nese riziko přímé platby ze španělského rozpočtu, Komise se domnívá, že nález, a v každém případě jeho provedení, které spočívá v přímé platbě, je financován ze státních prostředků.

Závěr o přičitatelnosti a státních zdrojích

(201) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, lze přičíst španělskému státu a že je financován ze státních prostředků ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

10.1.2 *Výhoda a selektivita*

Hospodářská výhoda

(202) Výhodou ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU je jakákoli hospodářská výhoda, kterou by podnik nemohl získat za obvyklých tržních podmínek, tj. bez zásahu státu ([115]). Pro stanovení toho, zda opatření poskytuje podniku hospodářskou výhodu, není důležitá přesná podoba opatření ([116]).

(203) V tomto ohledu je třeba pro posouzení, zda členský stát poskytl danému podniku výhodu, porovnat finanční situaci podniku po přijetí opatření s jeho finanční situací v případě, že by opatření nebylo přijato ([117]).

(204) Kromě toho, pojem „výhoda“, vnitřně spjatý s kvalifikací opatření jako státní podpory, má objektivní povahu, nezávisle na důvodech autorů předmětného opatření. Povaha cílů sledovaných státními opatřeními, a jejich odůvodnění tak nemají žádný vliv na jejich kvalifikaci jako státní podpory. Ustanovení čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU totiž nerozlišuje podle příčin nebo cílů státních zásahů, ale vymezuje je podle jejich účinků ([118]).

([113]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. prosince 2019 ve věci C-385/18, Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P) v. Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, EU:C:2019:1121, zejména body 35–36, kde Soudní dvůr vysvětlil následující: „*(35) Pokud jde za druhé o požadavek, aby výhoda byla poskytnuta přímo nebo nepřímo ze státních prostředků, je třeba uvést, že okolnost, že podle předkládajícího soudu není částka 70 milionů eur fakticky odňata z rozpočtu italského státu, a že tedy nevedla k výdajům pro rozpočet tohoto členského státu, sama o sobě neznamená, že taková částka nemůže být kvalifikována jako ‚státní prostředky', zejména pokud bylo možné zatížení rozpočtu italského státu stanoveno v čl. 1 odst. 867 zákona z roku 2016 o stabilitě. (36) V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora plyne, že podporu je třeba považovat za poskytnutou k okamžiku, k němuž bylo příjemci podpory přiznáno na základě platných vnitrostátních předpisů právo obdržet pomoc, takže skutečný převod dotčených prostředků není rozhodující (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke, C-129/12, EU:C:2013:200, bod 40).*“

([114]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. září 2024, C-790/21 P a C-791/21 P, Covestro a další v. Komise, bod 172, ECLI:EU:C:2024:792, s dalšími odkazy.

([115]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1996, věc C-39/94, SFEI a další, EU:C:1996:285, bod 60; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 1999, věc C-342/96, Španělsko v. Komise, EU:C:1999:210, bod 41.

([116]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. července 2003, Altmark Trans, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 84.

([117]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. července 1974, Itálie v. Komise, 173/73, EU:C:1974:71, bod 13.

([118]) V tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 25. ledna 2022, věc C-638/19 P, Evropská komise v. European Food SA a další, EU:C:2022:50, bod 122 a citovaná judikatura.

(205) V daném případě je zřejmé, že nálezem – nebo v každém případě jeho provedením – se finanční situace společnosti Antin ve srovnání s její finanční situací při neexistenci nálezu zlepšila. Rozhodčí soud konkrétně přiznal společnosti Antin částku 101 milionů EUR plus úroky (Španělsko je odhadlo na částku 8 686 086 EUR v případě úroků před vynesením nálezu za období od 20. června 2014 do 15. června 2018 plus částku 1 810 978 EUR v případě úroků po jeho vynesení za období od 15. června 2018 do 31. března 2019 – viz oddíl 5.6).

(206) Nález dále přiznává společnosti Antin právo, které by za obvyklých tržních podmínek nejen nezískala, ale které má i finanční hodnotu. Tuto finanční hodnotu lze rovněž převést za přiměřenou platbu na jiné příjemce ([119]).

(207) Za obvyklých tržních podmínek, tj. při neexistenci nálezu vydaného rozhodčím soudem na základě podpisu a ratifikace Smlouvy o energetické chartě (a úmluvy ICSID) Španělskem, by společnost Antin neměla nárok na žádnou náhradu, jako je ta, kterou získala v důsledku nálezu, a neexistoval by žádný titul, na jehož základě by bylo možné požadovat provedení ([120]).

(208) V rozporu s tvrzením společnosti Antin nález nepředstavuje náhradu za protiprávní jednání Španělska, které by podle judikatury Soudního dvora, zejména rozsudku ve věci Asteris, nepředstavovalo hospodářskou výhodu. Společnost Antin tvrdí, že změna režimu z roku 2007 a jeho nahrazení režimem z roku 2013 porušily článek 10 Smlouvy o energetické chartě. Tento argument však neobstojí, a to ze dvou důvodů.

(209) Za prvé, jak je uvedeno ve 157. až 166. bodě odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017, změna režimu z roku 2007 a jeho nahrazení režimem z roku 2013 neporušují obecné zásady práva Unie týkající se legitimního očekávání a právní jistoty ani článek 10 Smlouvy o energetické chartě. Tribunál v rozsudku ve věci Aquind potvrdil názor Komise, že článek 10 Smlouvy o energetické chartě má stejný obsah jako obecné zásady práva Unie týkající se legitimního očekávání a právní jistoty a nemůže mít širší nebo jiný význam, který by zpochybnil autonomii právního řádu Unie ([121]).

(210) Za druhé, jak Soudní dvůr uvedl v rozsudku Anie, článek 10 Smlouvy o energetické chartě se vztahuje pouze na investory z „jiných“ smluvních stran, což vylučuje investory z EU ([122]).

(211) Argument společnosti Antin, podle něhož je k tomu, aby nález představoval státní podporu, nutné prokázat, že režim z roku 2007 představuje protiprávní státní podporu, je proto založen na chybném předpokladu.

(212) V každém případě je v tomto ohledu třeba mít na paměti, že podle judikatury soudů Unie v případě, že vnitrostátní právní úprava zavedla „státní podporu“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, výplata částky požadované v soudním řízení na základě této právní úpravy rovněž představuje takovou podporu ([123]). I když judikatura vychází z toho, že je třeba rozlišovat mezi žalobou na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním a žalobou na zaplacení částek náležejících podle právní úpravy ([124]), pokud částky požadované u soudu, byť formálně ve formě náhrada škody, odpovídají výplatě výhody, o kterou žalobce usiluje na základě právních předpisů,

([119]) Komise poznamenává, že v některých případech byly rozhodčí nálezy vydané v důsledku regulačních změn provedených Španělskem v režimu z roku 2007 převedeny na jiné podniky, které nebyly účastníky rozhodčího řízení a které lze považovat za právní nástupce nálezu, zejména na společnost Blasket Renewables, viz občanskoprávní věc č. 21-3249, Blasket Renewable Invs. v. Španělské království, 665 F. Supp. 3d 1, (D.D.C. 2023).

([120]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. července 2003, Altmark Trans, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 84.

([121]) Rozsudek Tribunálu ze dne 8. února 2023, Aquind v. Komise, věc T-295/20, EU:T:2023:52, body 145 až 153.

([122]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 15. dubna 2021 ve spojených věcech C-798/18 a C-799/18, Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) a další, body 67 až 71.

([123]) V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. ledna 2023, DOBELES HES, C-702/20 a C-17/21, EU:C:2023:1, bod 65, a rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 174.

([124]) V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 1988, Asteris a další, 106/87 až 120/87, EU:C:1988:457, body 25 a 26 a citovaná judikatura. Viz také rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 172.

nesměřuje žaloba k náhradě škody odlišné od škody spočívající v nevyplacení plné výše výhody, na kterou se žalobce domníval, že má nárok na základě týchž právních předpisů ([125]). Příjemce podpory nemůže obcházet účinné uplatňování pravidel o státní podpoře tím, že by získal, aniž by poukazoval na unijní právo v oblasti státních podpor, rozsudek poskytující náhradu, jehož účinky by mu v konečném výsledku umožnily nadále provádět dotčenou podporu v průběhu několika let ([126]).

(213) V tomto případě se za prvé, jak je vysvětleno v 61. až 63. bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí, náhrada přiznaná společnosti Antin na základě nálezu vypočítá jako současná hodnota všech peněžních toků, které by investor obdržel po dobu životnosti elektrárny (25 let) v případě, že by Španělsko nezrušilo režim z roku 2007. Výsledkem tohoto nálezu je tedy efekt náhrady škody společnosti Antin za zrušení režimu z roku 2007. Jinými slovy, vyplacení náhrady přiznané rozhodčím soudem má za následek znovunastolení situace, v níž by se žalobci nacházeli, pokud by režim z roku 2007, který představuje protiprávní státní podporu, zůstal v platnosti.

(214) Za druhé, režim z roku 2007 představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, která je navíc protiprávní, z níže uvedených důvodů.

a) Příjemcům režimu z roku 2007 je poskytována náhrada ve výši, která převyšuje výnosy, jež by za obvyklých okolností obdrželi z trhu, pokud by režim z roku 2007 neexistoval. Tento režim tedy poskytuje výhodu. Královské nařízení, kterým se zavádí režim z roku 2007, totiž stanoví, že „pokud jde o technologie, které je zapotřebí podporovat vzhledem k jejich omezenému rozvoji, jako je bioplyn nebo solární termoelektřina, ziskovost vzroste na 8 % u zařízení, která se rozhodnou pro dodávky distributorům, a na 7 % až 11 % u zařízení, která se účastní velkoobchodního trhu“. Režim z roku 2007 tak zvyšuje ziskovost těchto investic nad rámec tržních výnosů, a tím poskytuje výhodu. Režim z roku 2007 proto poskytuje výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

b) Režim z roku 2007 zvýhodňoval pouze výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, vysoce účinnou kombinovanou výrobu elektřiny a tepla a odpadů vybranými příjemci. Výhoda poskytnutá v rámci režimu z roku 2007 byla proto selektivní.

c) Podpora v rámci režimu z roku 2007 byla přičitatelná státu, neboť byla stanovena zákonem a prováděcími nařízeními (viz 20. bod odůvodnění).

d) Mechanismus financování režimu z roku 2007 (viz 20. až 28. bod odůvodnění) zahrnuje státní zdroje. Jak Španělsko uvedlo, mechanismus financování režimu z roku 2007 je v podstatě stejný jako mechanismus, který Soudní dvůr posuzoval v rozhodnutí ve věci Elcogás, pokud jde o náklady na elektroenergetickou soustavu ve Španělsku, a u něhož bylo zjištěno, že je financován ze státních zdrojů ([127]). Na projednávanou věc se proto vztahují stejné úvahy jako v usnesení ve věci Elcogás. Je to stát, kdo přijímá nezbytná ustanovení pro zavedení systému poplatků za přístup k síti a kdo stanoví metodiku výpočtu poplatků, které nesou – jako povinné náklady – všichni spotřebitelé elektřiny a uživatelé sítě. Kromě toho je systém poplatků řízen státním orgánem, španělským regulačním orgánem, jímž je Národní komise pro trhy a hospodářskou soutěž. Stát rovněž určuje příjemce vypořádání, jakož i platné matematické vzorce, a upravuje samotný postup vypořádání podle předem

([125]) V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. ledna 2023, DOBELES HES, C-702/20 a C-17/21, EU:C:2023:1, body 61 a 62. Viz také rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, bod 173.

([126]) V tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2015, Klausner Holz Niedersachsen, C-505/14, EU:C:2015:742, body 42 až 44, a rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, European Food SA a další v. Evropská komise, T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 175.

([127]) Usnesení Soudního dvora ze dne 22. října 2014, Elcogás SA v. Administración del Estado a Iberdrola SA, C-275/13, EU:C:2014:2314, viz zejména body 24–33.

stanovených objektivních parametrů. Navíc, po usnesení ve věci Elcogás Soudní dvůr potvrdil, že „finanční prostředky pocházející z povinných příspěvků uložených právními předpisy členského státu, které jsou spravované a rozdělované v souladu s těmito právními předpisy, lze považovat za státní prostředky ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, i když jsou spravovány subjekty, které jsou od veřejné moci oddělené“ ([128]). Soudní dvůr rozhodl, že rozhodujícím kritériem pro kvalifikaci cenového příplatku jako daně představující státní prostředky je to, že tento cenový příplatek představuje zátěž jednostranně uloženou zákonem, kterou musí nést spotřebitelé. Španělsko potvrdilo (viz 25. bod odůvodnění), že spotřebitelé byli ze zákona povinni financovat náklady na režim z roku 2007. Režim na rok 2007 byl tedy financován ze státních zdrojů.

e) Elektřina je odvětvím otevřeným hospodářské soutěži a široce obchodovaným mezi členskými státy. Režim z roku 2007 tedy mohl narušit hospodářskou soutěž na trhu s elektřinou a ovlivnit obchod mezi členskými státy.

(215) Vzhledem k výše uvedenému je třeba tedy konstatovat, že režim z roku 2007 představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU. Vzhledem k tomu, že Španělsko provedlo režim z roku 2007, aniž by byl oznámen Komisi a jí schválen, představoval navíc protiprávní podporu (viz 18. bod odůvodnění). Komise poznamenává, že španělské orgány tento závěr nezpochybňují (viz 25. bod odůvodnění).

(216) V každém případě představuje samotná náhrada ušlého zisku přiznaná nálezem, a v každém případě jeho provedením, hospodářskou výhodu, která by za obvyklých tržních podmínek a bez existence nálezu nebyla dostupná. Navíc vzhledem k tomu, že nález je v rozporu s právem Unie z důvodů, které jsou vysvětleny v oddíle (10.4.1), nález nebyl vydán za obvyklých tržních podmínek. Bez ohledu na to, zda lze režim z roku 2007 kvalifikovat jako státní podporu, proto nález, a v každém případě jeho provedení, představuje výhodu ([129]).

(217) Komise proto dospěla k závěru, že náhrada přiznaná rozhodčím soudem představuje hospodářskou výhodu ve prospěch společnosti Antin, kterou by společnost Antin za obvyklých tržních podmínek nezískala. Společnost Antin mohla rovněž nárok na náhradu, a tím i hospodářskou výhodu vyplývající z nálezu, převést na jinou stranu. Z tohoto důvodu se Komise domnívá, že nález, a v každém případě jeho provedení, je třeba považovat za hospodářskou výhodu pro společnost Antin.

(218) Pro úplnost Komise dodává, že nález představuje výhodu pro společnost Antin i v případě, že je samotný nález v rozporu s právem Unie a nemůže být podle práva Unie vykonán. Rozhodujícím prvkem pro určení, zda je opatření státní podporou, a zejména pro zjištění, zda toto opatření vede k příznivějšímu zacházení s příjemcem oproti ostatním, jsou účinky, které opatření vyvolává ([130]). Okolnost, že opatření je kromě článků 107 a 108 Smlouvy o fungování EU v rozporu i s jinými ustanoveními unijního práva, tedy neznamená, že nelze vyloučit z kvalifikace jako státní podpory, dokud vyvolává účinky a dokud nebylo zrušeno ani prohlášeno za protiprávní, a v důsledku toho za neúčinné ([131]). V tomto případě nález existuje a jako takový nebyl nikdy zrušen. Přestože je nález v rozporu s právem Unie (viz oddíl 10.4), může mít i nadále dopad, což dokládá i probíhající řízení vedené společností Antin (viz oddíl 5.8).

([128]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 28. března 2019, Spolková republika Německo v. Evropská komise, C-405/16 P, EU:C:2019:268, bod 58 s dalšími odkazy.

([129]) V tomto smyslu viz spojené věci T-624/15 RENV, T-694/15 RENV a T-704/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 166.

([130]) V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 87 a citovaná judikatura.

([131]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2016, Komise v. Aerlingus a Ryanair, spojené věci C-164/15 P, C-165/15 P, EU:C:2016:990, body 68 až 69.

(219) Pokud jde o argument (viz 85. až 88. bod odůvodnění a 134. až 135. bod odůvodnění), že nález může představovat státní podporu pouze v případě, že základní režim, za který nález poskytuje náhradu, představuje protiprávní nebo neslučitelnou státní podporu (a to proto, že když režim z roku 2007 nepředstavoval státní podporu, nepředstavuje státní podporu ani nález), Komise poznamenává, že tento argument nemůže obstát, neboť pojem „výhoda“, který je vnitřně spjatý s kvalifikací opatření jako státní podpora, má objektivní povahu, nezávisle na důvodech autorů daného opatření, a že čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU nerozlišuje mezi příčinami nebo cíli státní podpory, ale definuje je ve vztahu k jejich účinkům (viz 204. bod odůvodnění).

(220) Komise navíc připomíná, že v tomto případě nejsou základním režimem, jehož změna je kompenzována nálezem, staré režimy, na které odkazují třetí strany a které zahrnují různá opatření počínaje rokem 1997, ale je jím konkrétně režim z roku 2007. V nálezu byla použita metoda diskontovaného peněžního toku k porovnání situace v případě režimu z roku 2007 bez změn se situací zahrnující sporná opatření, což jsou změny zavedené v letech 2012–2013 ([132]). Jakákoli opatření nebo změny zavedené před režimem z roku 2007 tedy neměly na řízení týkající se nálezu dopad, který překračuje rámec ustanovení obsažených v režimu z roku 2007. Na opatření předcházející režimu z roku 2007 se tedy nevztahovalo řízení, které vedlo k nálezu.

(221) Komise rovněž připomněla, že režim z roku 2007 představoval státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU (viz 214. bod odůvodnění).

(222) V každém případě tyto argumenty nemohou zpochybnit závěr, že nález představuje hospodářskou výhodu, jak je uvedeno v 217. bodě odůvodnění.

(223) Kromě toho, jak rozhodl Tribunál v rozsudku ve věci Micula, pro účely kvalifikace náhrady škody přiznané rozhodčím soudem není relevantní okolnost, zda tato náhrada škody odpovídala náhradě škody za protiprávní nebo neslučitelnou podporu, jelikož v tomto ohledu je relevantní pouze otázka, zda přiznaná náhrada škody mohla představovat státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU. Podle Tribunálu v rozsudku ve věci Micula bylo výhodou, kterou žalobci v této věci získali, výplata náhrady škody přiznané v rozhodčím nálezu ([133]). Proto v této věci nejsou argumenty týkající se možné slučitelnosti režimu z roku 2007, i kdyby byl oznámen Komisi ke schválení, relevantní.

Hospodářská výhoda poskytnutá podniku

(224) Komise konstatuje, že nález, a v každém případě jeho provedení, poskytuje výhodu společnosti Antin, která je – v rozporu s tím, co tvrdí společnost Antin a třetí strany ve svých připomínkách (viz 90. a 137. bod odůvodnění) – podnikem, který vykonává hospodářskou činnost ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

(225) Podle ustálené judikatury Soudního dvora jsou podniky vymezeny jako subjekty, které vykonávají hospodářskou činnost, bez ohledu na jejich právní postavení a způsob jejich financování ([134]). Klasifikace konkrétního subjektu jako podniku proto závisí zcela na povaze jeho činností a konkrétně na tom, zda se jedná o činnosti hospodářské. Soudní dvůr navíc zastává trvale názor, že jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží nebo služeb na trhu představuje hospodářskou činnost.

(226) V tomto případě, jak je uvedeno v 52. bodě odůvodnění, je společnost Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. společností usazenou v Lucembursku. Společnost Antin Energia Termosolar B.V. je společností usazenou v Nizozemsku a je plně vlastněna společností Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. Obě společnosti patřily pod společnost Antin Infrastructure Partners, soukromý fond rizikového kapitálu založený ve Francii, který se použil pro investice ve Španělsku ([135]).

([132]) Bod 538 nálezu.

([133]) Rozsudek Tribunálu ze dne 2. října 2024, věci T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, European Food SA a další v. Evropská komise, EU:T:2024:659, body 162 a 164.

([134]) Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 12. září 2000, Pavlov a další, spojené věci C-180/98 až C-184/98, EU:C:2000:428, bod 74; rozsudek Soudního dvora ze dne 10. ledna 2006, Cassa di Risparmio di Firenze SpA a další, C-222/04, EU:C:2006:8, bod 107. Viz rovněž sdělení Komise o pojmu státní podpora uvedeném v čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. C 262, 19.7.2016, s. 1).

([135]) Viz body 2 a 249 nálezu.

(227) Vzhledem k tomu, že společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V. jsou společnosti, které aktivně investují, zejména v odvětví energetiky ve Španělsku, s cílem dosáhnout pro investory atraktivní rizikově upravené návratnosti, je třeba mít za to, že nabízejí služby na trhu, a tudíž vykonávají hospodářskou činnost. Jsou tudíž podniky ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

Selektivnost

(228) Opatření státu musí zvýhodňovat „určité podniky nebo určitá odvětví výroby", aby spadalo do oblasti působnosti čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU. Do pojmu státní podpora proto nespadají všechna opatření, která poskytují podniku hospodářskou výhodu, nýbrž pouze ta, která selektivně udělují hospodářskou výhodu určitým podnikům nebo kategoriím podniků či určitým hospodářským odvětvím.

(229) Podle ustálené judikatury, pokud jde o jednotlivou podporu, identifikace hospodářské výhody v zásadě umožňuje předpokládat, že je opatření selektivní. Je tomu tak bez ohledu na to, zda na relevantních trzích existují hospodářské subjekty ve srovnatelné situaci ([136]).

(230) V tomto případě nález, a v každém případě jeho provedení, přiznává náhradu pouze společnosti Antin (viz 61. a 62. bod odůvodnění). Výhoda poskytnutá nálezem, nebo v každém případě jeho provedením, je selektivní, neboť je poskytnuta pouze určitým podnikům, konkrétně společnosti Antin, zatímco jiné podniky ve srovnatelné právní a faktické situaci v tomto odvětví nebo v jiných odvětvích nárok na podporu nemají, a tudíž stejnou výhodu nezískají.

(231) Není relevantní, zda ostatní investoři mohli získat (nebo získali) podobné nálezy, jak tvrdí některé třetí strany (viz oddíl 7.2.3). Za prvé, každý nález představuje samostatné opatření, které je založeno na samostatném právním aktu, na samostatném právním posouzení a které poskytuje příjemci samostatný a nezávislý právní nárok. Za druhé, ne všichni příjemci režimu z roku 2007 byli v pozici umožňující jim získat totožné nebo srovnatelné nálezy. Na investory usazené ve Španělsku se zejména nevztahovala ochrana, které se dovolávali zahraniční investoři podle Smlouvy o energetické chartě, a dokonce ani těm, u nichž bylo zjištěno, že se na ně vztahuje Smlouva o energetické chartě, nebyly vydány totožné nálezy. Za třetí, a v každém případě, všichni tito investoři vykonávali činnost v oblasti obnovitelné energie, a proto by nález zůstal selektivní, stejně jako byly selektivní režim z roku 2007 a režim z roku 2013.

Závěr o výhodě a selektivitě

(232) Na základě výše uvedených skutečností dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, poskytuje společnosti Antin selektivní výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

10.1.3 *Narušení hospodářské soutěže a dopad na obchod*

(233) Má se za to, že opatření provedené státem narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, pokud může posílit soutěžní postavení příjemce ve vztahu k ostatním podnikům, s nimiž soutěží ([137]). Má se za to, že narušení hospodářské soutěže ve smyslu článku 107 Smlouvy o fungování EU existuje tehdy, poskytne-li stát finanční výhodu určitému podniku v liberalizovaném odvětví, v němž existuje nebo může existovat hospodářská soutěž ([138]). Zvýhodnění podniku, které narušuje hospodářskou soutěž, obvykle také může ovlivnit obchod mezi členskými státy. Vliv na obchod mezi členskými státy je dán, jestliže určité opatření posílí konkurenční postavení podniku, jenž je příjemcem, vůči ostatním podnikům, které soutěží v rámci obchodu uvnitř Unie ([139]).

([136]) Rozsudek ze dne 4. června 2015, Komise v. MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, bod 60.

([137]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris, 730/79, EU:C:1980:209, bod 11; rozsudek ze dne 15. června 2000, Alzetta, spojené věci T-298/97, T-312/97 atd., EU:T:2000:151, bod 80.

([138]) Rozsudek ze dne 15. června 2000, Alzetta, spojené věci T-298/97, T-312/97 atd., EU:T:2000:151, body 141 až 147; rozsudek ze dne 24. července 2003, Altmark Trans, C-280/00, EU:C:2003:415.

([139]) Rozsudek ze dne 15. května 2019, Achema AB a další v. Valstybinė kainų ir energetikos kontrolės komisija (VKEKK), C-706/17, EU:C:2019:407, bod 92 a citovaná judikatura.

(234) V projednávané věci jsou příjemci nálezu, a v každém případě jeho provedení, společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V., podniky (viz 227. bod odůvodnění), které vykonávají hospodářskou činnost spočívající v investování, zejména do infrastruktury a energetiky v Unii (viz 51. bod odůvodnění). Odvětví energetiky a investic jsou liberalizovaná odvětví, v nichž existuje hospodářská soutěž uvnitř EU. Jakákoli výhoda poskytnutá společnosti Antin tedy může narušit hospodářskou soutěž a posílit její konkurenční postavení ve srovnání s ostatními podniky, které soutěží v rámci obchodu uvnitř Unie.

(235) Komise proto dospěla k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušovat hospodářskou soutěž na vnitřním trhu nebo hrozit jejím narušením.

10.1.4 *Závěr ohledně existence podpory*

(236) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě provedení nálezu, představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU.

10.2 **Nová podpora**

(237) Některé třetí strany ve svých připomínkách tvrdí, že pokud by měl být nález považován za podporu, nepředstavovalo by to „novou podporu“ ve smyslu čl. 1 písm. c) nařízení Rady (EU) 2015/1589. Podle nich by měl být nález považován za existující podporu ve smyslu čl. 1 písm. b) bodu iv) nařízení Rady (EU) 2015/1589, protože nález nelze považovat za poskytnutí podpory oddělené od režimu z roku 2007, a vzhledem k tomu, že podpora poskytnutá společnosti Antin v rámci režimu z roku 2007 představuje existující podporu, měl by být nález rovněž považován za existující podporu (viz oddíl 7.1.3).

(238) Tento argument však nesprávně interpretuje rozsah formálního šetření, které se týká náhrady, kterou společnost Antin obdržela na základě nálezu. Jakékoli úvahy o tom, zda režim z roku 2007 představuje existující podporu, nejsou rozhodující pro zjištění existence podpory v podobě nálezu, jehož promlčecí lhůta podle čl. 17 odst. 2 nařízení Rady (EU) 2015/1589 začala běžet od okamžiku přijetí nálezu (tj. od 15. června 2018). Společnost Antin neměla v rámci režimu z roku 2007 kromě plateb, které obdržela před změnou režimu v roku 2013, nárok na žádnou platbu. Pokud by tedy k takové platbě mělo dojít, byla by založena pouze na nálezu, a nikoli na jakýchkoli dříve vzniklých nárocích. Nález, a v každém případě jeho provedení, tedy představuje novou podporu.

(239) Komise připomíná, že toto zjištění je v souladu se závěry Soudního dvora ve věci Micula, podle nichž *„nárok na náhradu škody byl přiznán pouze rozhodčím nálezem, který tím, že vyhověl návrhu podanému žalobci v rozhodčím řízení, nejenom konstatoval existenci tohoto nároku, ale rovněž vyčíslil jeho výši“* ([140]). V tomto případě Soudní dvůr skutečně uvedl, že *„nárok na náhradu škody, kterou žalobci v rozhodčím řízení údajně utrpěli z důvodu, že byl – údajně v rozporu s BIT – zrušen dotčený režim daňových pobídek, byl přiznán až rozhodčím nálezem. Žalobci v rozhodčím řízení totiž mohli obdržet skutečné vyplacení této náhrady až po ukončení rozhodčího řízení, které posledně uvedení za tímto účelem zahájili na základě rozhodčí doložky obsažené v článku 7 BIT“* ([141]). Soudní dvůr tedy konstatoval, že *„se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když […] rozhodl, že státní podpora, které se týká sporné rozhodnutí, byla poskytnuta ke dni zrušení dotčeného režimu daňových pobídek“* ([142]). V projednávané věci by bylo v rozporu s tvrzeními některých třetích stran nesprávné se domnívat, že sporná podpora byla poskytnuta přijetím režimu z roku 2007.

(240) Kromě toho, jak již bylo prokázáno v oddíle 10.1 tohoto rozhodnutí, nález sám o sobě splňuje podmínky pro existenci státní podpory a jeho klasifikace jako státní podpory není závislá na klasifikaci režimu z roku 2007.

(241) Pokud jde o argument, že nález nelze považovat za poskytnutí podpory oddělené od režimu z roku 2007 (viz 146. a 176. bod odůvodnění) na základě rozsudku ve věci Dobeles Hes ([143]), Komise poznamenává, že projednávaná věc se s ohledem na skutkovou podstatu liší, a tudíž není srovnatelná. Konkrétně Soudní dvůr ve věci Dobeles Hes rozhodl, že zavedení státní podpory jako takové nemůže vycházet ze soudního rozhodnutí, na rozdíl od cenové výhody zavedené vnitrostátní právní úpravou, v tom smyslu, že pokud vnitrostátní právní úprava, která zavádí zákonný nárok na zvýšenou platbu za elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů energie, představuje „státní podporu“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, žaloby směřující k získání využití tohoto nároku v plném rozsahu musí být považovány za návrhy na vyplacení části této nevyplacené státní podpory, a nikoli za návrhy směřující k tomu, aby soud, kterému byla věc předložena, poskytl odlišnou státní podporu ([144]). V tomto případě však náhrada přiznaná rozhodčím soudem nevyplývá z nároku, který byl již dříve zaveden ve španělské právní úpravě bez ohledu na nález. Nález naopak poskytuje společnosti Antin náhradu za zrušení protiprávního režimu podpory a nárok na náhradu škody vyplývá přímo z nálezu. Rozhodčí soud navíc není vnitrostátním soudem. Také z tohoto důvodu zde nelze rozsudek ve věci Dobeles Hes uplatnit.

(242) Na závěr je třeba uvést, že promlčecí lhůta podle čl. 17 odst. 2 nařízení 2015/1589 nezačíná v případě režimu podpory běžet – jak tvrdí zúčastněné strany – od okamžiku, kdy režim podpory vstoupil v platnost. Jak vyplývá ze znění tohoto ustanovení, začíná běžet ode dne přiznání podpory v rámci režimu podpory. Jedná se o den, kdy společnost získá právo na jednotlivou platbu, tj. den, kdy je tato platba splatná. V důsledku toho by u plateb, které by se staly splatnými po novele v roce 2013, mohla promlčecí lhůta začít běžet nejdříve ode dne splatnosti plateb ([145]).

10.3 **Protiprávnost podpory**

(243) Podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU dotyčný členský stát nemůže provést zamýšlené opatření, dokud není v řízení Komise přijato konečné rozhodnutí.

([140]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 25. ledna 2022, věc C-638/19 P, Evropská komise v. European Food SA a další, EU:C:2022:50, bod 125.
([141]) Tamtéž, bod 124.
([142]) Tamtéž, bod 127.
([143]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. ledna 2023, spojené věci C-702/20 a C-17/21, SIA „DOBELES HES“ a Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija, EU:C:2023:1.
([144]) Viz bod 79 rozsudku.
([145]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. prosince 2011, France Télécom v. Komise, C-81/10 P, bod 82; rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. ledna 2023, spojené věci C-702/20 a C-17/21, SIA „DOBELES HES“ a Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija, EU:C:2023:1, body 108 až 110.

(244) Podle ustálené judikatury je rozhodujícím prvkem pro určení data, ke kterému bylo právo na státní podporu přiznáno jejím příjemcům určitým opatřením, nabytí jistého nároku na získání této podpory ze strany příjemců a odpovídající závazek státu uvedenou podporu poskytnout. K tomuto datu totiž takové opatření může vést k narušení hospodářské soutěže, které může ovlivnit obchod mezi členskými státy ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU ([146]).

(245) V této věci byl nález vydán dne 15. června 2018 a dne 29. ledna 2019 v něm byly opraveny administrativní chyby. Vzhledem k tomu, že nález vydaný dne 15. června 2018 ukládal Španělsku vyplatit společnosti Antin náhradu ve výši 101 milionů EUR (ve znění opravy ze dne 29. ledna 2019) spolu s úroky z této částky, společnost Antin získala k tomuto datu nárok na náhradu uloženou v nálezu. Na základě zjištění rozhodčího soudu, že se na daný spor vztahuje Smlouva o energetické chartě, znamená čl. 26 odst. 8 Smlouvy o energetické chartě, že Španělsko je vázáno výsledkem rozhodčího řízení, přičemž právo společnosti Antin získat podporu na základě rozhodčího nálezu vzniklo dne 15. června 2018, a podpora na základě rozhodčího nálezu byla tudíž poskytnuta v tentýž den (tj. 15. června 2018 (viz rovněž oddíl 10.2)).

(246) Španělsko oznámilo nález dne 17. dubna 2019 a podle informací, které jsou v současné době k dispozici, neprovedlo výplatu částky přiznané nálezem a nález neprovedlo ani nevykonalo.

(247) Vzhledem k tomu, že podpora byla poskytnuta dne 15. června 2018 předtím, než ji schválila Komise, Komise dospěla k názoru, že podpora vyplývající z tohoto rozhodnutí, a v každém případě jeho provedení, je protiprávní.

(248) Pro úplnost Komise poznamenává, že na rozdíl od tvrzení třetích stran není oznámení Španělska „zneužito“. Oznámením sporné podpory Španělsko splnilo svou povinnost podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU, což ze samotné podstaty nelze považovat za zneužití práva.

(249) Provedení nálezu po přijetí tohoto rozhodnutí by v každém případě rovněž představovalo protiprávní podporu.

10.4 **Slučitelnost podpory**

(250) Vzhledem k tomu, že nález, a v každém případě jeho provedení, představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování EU, je takové opatření zakázáno, pokud jej nelze považovat za slučitelné s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 2 nebo 3 Smlouvy o fungování EU.

(251) Komise nejprve připomíná, že při posuzování slučitelnosti opatření s vnitřním trhem podle čl. 107 odst. 2 a 3 Smlouvy o fungování EU náleží důkazní břemeno v zásadě dotyčnému členskému státu ([147]). Španělsko v současné době nepředložilo argumenty, které by mohly odůvodnit opatření podle čl. 107 odst. 2 nebo čl. 107 odst. 3 Smlouvy o fungování EU.

(252) Pro úplnost však Komise v rozhodnutí o zahájení řízení kromě toho, že připomněla, že důkazní břemeno ohledně slučitelnosti nese Španělsko, považovala za vhodné provést posouzení slučitelnosti z vlastního podnětu a vyjádřila předběžné pochybnosti o slučitelnosti opatření s vnitřním trhem v souvislosti s i) možným porušením unijního práva opatřením podpory (96. až 102. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení) a ii) nesouladem opatření podpory s kritérii slučitelnosti podle pokynů pro státní podporu, které se vztahují na provozní podporu na energii z obnovitelných zdrojů (viz 108. až 154. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení).

(253) Z níže uvedených důvodů Komise trvá na svém závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, není slučitelný s vnitřním trhem, protože porušuje právo Unie.

([146]) Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 25. ledna 2022, C-638/19 P, Evropská komise v. European Food SA a další, EU:C:2022:50, bod 123.

([147]) Rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 12. září 2007 ve věci T-68/03, Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. Komise, EU:T:2007:253, bod 34.

10.4.1 *Porušení práva Unie*

(254) Podle ustálené judikatury Soudního dvora „státní podpora, která jako taková nebo některými ze svých podmínek porušuje ustanovení nebo obecné zásady unijního práva, nemůže být prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem […]. Pokud jsou totiž podmínky podpory natolik neoddělitelně spjaty s jejím předmětem, že je nelze posuzovat odděleně, v rámci řízení upraveného v článku 108 Smlouvy o fungování EU musí být posouzen jejich vliv na slučitelnost nebo neslučitelnost podpory jako celku“ ([148]).

(255) Komise nejprve připomíná, že soudy Unie jsou toho názoru, že mezinárodní dohoda nemůže zasahovat od vymezení pravomocí stanoveného Smlouvami, a tedy ani do autonomie právního systému Unie, jehož dodržování zajišťuje Soudní dvůr ([149]). Tato zásada je zakotvena zejména v článku 344 Smlouvy o fungování EU, podle kterého se členské státy zavazují, že spory o výklad nebo provádění Smluv nebudou řešit jinak, než jak stanoví Smlouvy ([150]).

(256) V zájmu zachování specifických rysů a autonomie právního řádu Unie zavedly Smlouvy soudní systém určený k zajištění soudržného a jednotného výkladu unijního práva ([151]). V tomto rámci přísluší podle čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU vnitrostátním soudům a Soudnímu dvoru, aby zaručily plné uplatňování unijního práva ve všech členských státech a soudní ochranu práv, která pro jednotlivce z tohoto práva vyplývají ([152]). Stěžejním prvkem celého takto koncipovaného soudního systému je zvláště řízení o předběžné otázce upravené v článku 267 Smlouvy o fungování EU, které má za cíl – prostřednictvím nastoleného dialogu mezi jednotlivými soudy, konkrétně mezi Soudním dvorem a soudy členských států – zajistit jednotný výklad unijního práva, čímž umožňuje zaručit jeho soudržnost, plný účinek a autonomii a v konečném důsledku i specifický charakter práva zavedeného Smlouvami ([153]).

(257) Jak je vysvětleno v 9. až 11. bodě odůvodnění, podle judikatury Soudního dvora článek 19 Smlouvy o EU a články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, jakož i obecná zásada autonomie právního řádu Unie brání ustanovení obsaženému v mezinárodní dohodě, podle něhož může investor jednoho členského státu, který je stranou této dohody, v případě sporu týkajícího se investic v jiném členském státě, který je stranou této dohody, zahájit řízení proti tomuto členskému státu u rozhodčího soudu, jehož pravomoc se tento členský stát zavázal přijmout ([154]).

(258) Uzavřením takové dohody totiž členské státy, které jsou její stranou, souhlasí s tím, že z pravomoci vlastních soudů, a tudíž ze systému procesních prostředků k soudu, jehož zavedení jim čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o EU ukládá v oblastech pokrytých unijním právem, budou vyňaty spory, jež se mohou týkat uplatnění nebo výkladu práva Unie. Taková dohoda tedy může vést k tomu, že tyto spory nebudou řešeny způsobem, který zaručuje plnou účinnost práva Unie ([155]).

(259) V tomto případě se nález týká sporu mezi členským státem a dvěma investory ze dvou jiných členských států a byl přijat v rámci řízení zahájeného na základě mechanismu rozhodčího řízení mezi investorem a státem stanoveného v článku 26 Smlouvy o energetické chartě.

([148]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 31. ledna 2023, věc C-284/21 P, Komise v. Anthony Braesch a další, EU:C:2023:58, body 96 a 97 (viz také odkazovaná judikatura).
([149]) Viz rozsudek ve věci Achmea, bod 32 a citovaná judikatura. Viz rovněž rozsudek ve věci Komstroy, bod 42.
([150]) Viz rozsudek ve věci Achmea, bod 32. Viz rovněž bod 42 rozsudku ve věci Komstroy.
([151]) Viz rozsudek ve věci Achmea, bod 35. Viz rovněž rozsudek ve věci Komstroy, bod 45.
([152]) Viz rozsudek ve věci Achmea, bod 36. Viz rovněž rozsudek ve věci Komstroy, bod 45.
([153]) Viz rozsudek ve věci Achmea, bod 37. Viz rovněž rozsudek ve věci Komstroy, bod 46.
([154]) Viz rozsudek ve věci Achmea a rozsudek ve věci Komstroy; rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749.
([155]) Viz rozsudek ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749, bod 34 a citovaná judikatura.

(260) Jak je vysvětleno v 10. bodě odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení a jak uvedl Soudní dvůr v rozsudku ve věci Komstroy, Smlouva o energetické chartě je na základě aktu, kterým Unie schválila její uzavření, a v souladu s článkem 216 Smlouvy o fungování EU součástí právního řádu Unie, a proto je i samotná Smlouva o energetické chartě aktem unijního práva ([156]). Soud ustavený na základě Smlouvy o energetické chartě by tudíž musel vykládat, či dokonce uplatňovat unijní právo ([157]).

(261) Jak navíc Soudní dvůr uvedl v rozsudku Komstroy, soud zřízený *ad hoc*, jako je rozhodčí soud, který přijal nález, není součástí soudního systému členského státu. Znamená to tedy, že tento soud nelze považovat za soud členského státu ve smyslu článku 267 Smlouvy o fungování EU, a proto není oprávněn požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu práva Unie ([158]). V důsledku neslučitelnosti s právem Unie, která by nastala v případě, že by investor z jednoho členského státu mohl použít tento mechanismus rozhodčího řízení ve sporu týkajícím se investice, kterou uskutečnil v jiném členském státě, Soudní dvůr dospěl k závěru, že článek 26 Smlouvy o energetické chartě musí být vykládán tak, že se na takovou situaci, tj. spor uvnitř EU, nevztahuje.

(262) Na základě výše uvedeného a v rozporu s tvrzením několika zúčastněných třetích stran v jejich písemných podáních je třeba mít za to, že řízení vedoucí k vydání nálezu postrádalo právní základ. Článek 26 Smlouvy o energetické chartě nelze použít na spor, jako je tento spor mezi členským státem a investory z jiných členských států, týkající se investice, kterou investoři uskutečnili v prvním členském státě. Španělsko nikdy neučinilo nabídku k rozhodčímu řízení v těchto sporech. Žádná dohoda o rozhodčím řízení tedy neexistuje a soud zřízený na základě ustanovení, které se nepoužije, není řádně ustaven. Rozhodčí soud, který byl v této věci přesto zřízen, má nedostatky, které byly Soudním dvorem zjištěny ve věci Komstroy. Soud byl zřízen podle čl. 37 odst. 2 písm. b) úmluvy ICSID, v důsledku čehož se na soudní přezkum jeho rozhodnutí, včetně nálezu, vztahuje úmluva ICSID. Články 52, 53 a 54 úmluvy ICSID stanoví jen omezený přezkum rozhodnutí týkajících se zejména příslušnosti rozhodčího soudu. V této souvislosti je třeba vzít v úvahu, že nález vydaný rozhodčím soudem nepodléhá přezkumu soudem členského státu, který je schopen zajistit plný soulad s právem Unie.

(263) I když se tedy odhlédne od skutečnosti, že nález je neplatný, jelikož postrádá právní základ, je třeba jej považovat za neslučitelný s právem Unie. Nemůže mít žádný účinek a nelze jej vykonat za účelem získání výplaty přiznaného odškodnění ([159]).

(264) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, porušují právo Unie, zejména čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU a články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, jakož i obecnou zásadu autonomie právního řádu Unie.

10.4.2 *Nepoužitelnosti článku 351 Smlouvy o fungování EU*

(265) Článek 351 Smlouvy o fungování EU stanoví, že „[p]ráva a povinnosti vyplývající ze smluv uzavřených […] pro přistupující státy přede dnem jejich přistoupení mezi jedním nebo několika členskými státy na jedné straně a jednou nebo několika třetími zeměmi na straně druhé nejsou Smlouvami dotčeny“.

([156]) Viz rozsudek ve věci Komstroy, bod 23.
([157]) Viz rozsudek ve věci Komstroy, bod 50.
([158]) Viz rozsudek ve věci Komstroy, body 52 a 53.
([159]) Rozsudek ze dne 21. září 2022, Romatsa a další, C-333/19, EU:C:2022:749, body 42 až 43. Prohlášení o právních důsledcích rozsudku Soudního dvora ve věci Komstroy a obecné shodě o nepoužitelnosti článku 26 Smlouvy o energetické chartě jako základu pro rozhodčí řízení uvnitř EU (Úř. věst. L, 2024/2121, 6.8.2024).

(266) Podle ustálené judikatury je účelem čl. 351 prvního pododstavce Smlouvy o fungování EU upřesnit v souladu se zásadami mezinárodního práva, že uplatňování Smluv EU se nedotýká závazku dotyčného členského státu dodržovat práva třetích zemí vyplývající z dřívější dohody a plnit své příslušné povinnosti ([160]). Účelem čl. 351 odst. 1 Smlouvy o fungování EU je tedy chránit práva třetích zemí a zároveň umožnit dotyčným členským státům plnění jejich závazků z dřívější mezinárodní úmluvy ([161]). Naproti tomu neumožňuje členským státům uplatňovat práva vyplývající z takových úmluv v jejich vnitřních vztazích v rámci Unie ([162]).

(267) Judikatura dále vychází z toho, že k tomu, aby dřívější mezinárodní úmluva mohla znemožnit uplatnění právní normy Unie na základě čl. 351 prvního pododstavce Smlouvy o fungování EU, musí být splněny dvě podmínky: jedná se o úmluvu uzavřenou před vstupem Smluv EU v platnost v dotyčném členském státě a dotyčná třetí země ze smlouvy vyvozuje práva, jejichž dodržování může od uvedeného členského státu vyžadovat ([163]).

(268) V projednávané věci, jak je vysvětleno v poznámce pod čarou (4), byla Smlouva o energetické chartě podepsána Unií a Španělskem v prosinci 1994 (a dne 17. prosince 1991 Lucemburskem a Nizozemskem, tedy členskými státy, v nichž má společnost Antin sídlo) a po ratifikaci vstoupila v platnost v dubnu 1998. Španělsko podepsalo dne 21. března 1994 úmluvu ICSID, která po ratifikaci vstoupila v platnost dne 17. září 1994. Pro Lucembursko vstoupila úmluva ICSID v platnost dne 29. srpna 1970 a pro Nizozemsko dne 14. října 1966. Smlouva o energetické chartě a úmluva ICSID byly tedy uzavřeny po roce 1958 (rozhodné datum pro použití článku 351 Smlouvy o fungování EU na Lucembursko a Nizozemsko) a po vstupu Španělska do Unie v roce 1986. První podmínka stanovená v článku 351 Smlouvy o fungování EU tedy není za žádné z možných situací splněna.

(269) Mimoto článek 26 Smlouvy o energetické chartě má podle rozsudku ve věci Komstroy upravovat dvoustranné vztahy ([164]). Podobně i úmluva ICSID má navzdory své mnohostranné povaze ve skutečnosti upravovat dvoustranné vztahy mezi smluvními stranami způsobem podobným dvoustranné smlouvě. Ačkoli třetí země, které uzavřely úmluvu ICSID, by mohly mít zájem na tom, aby Španělsko dodržovalo své povinnosti vůči jinému členskému státu a v souladu s ustanoveními této úmluvy provedlo výkon rozhodčího nálezu spadajícího do její působnosti, takový čistě faktický zájem přitom nelze stavět na roveň „právu“ ve smyslu čl. 351 prvního pododstavce Smlouvy o fungování EU, které by mohlo odůvodnit použití tohoto ustanovení ([165]). Druhou podmínku stanovenou v článku 351 Smlouvy o fungování EU proto nesplňuje ani Smlouva o energetické chartě, ani úmluva ICSID.

(270) V důsledku toho je třeba dospět k závěru, že článek 351 Smlouvy o fungování EU není pro projednávanou věc relevantní a že závěr Komise uvedený v 264. bodě odůvodnění, že nález, a v každém případě jeho provedení, porušuje právo Unie, článkem 351 Smlouvy o fungování EU není změněn.

10.4.3 *Neexistence legitimního očekávání*

(271) Několik zúčastněných třetích stran ve svých písemných připomínkách tvrdí, že rozhodnutí Komise, které by konstatovalo neslučitelnost nálezu s vnitřním trhem z důvodu jeho nesouladu s unijním právem, by porušilo zásadu ochrany legitimního očekávání.

([160]) Rozsudek ze dne 15. září 2011, Komise v. Slovensko, C-264/09, EU:C:2011:580, bod 41 a citovaná judikatura, a rozsudek ze dne 2. října 2024, European Food SA a další v. Evropská komise, T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 74.

([161]) Rozsudek ze dne 2. října 2024, European Food SA a další v. Evropská komise, T-624/15 RENV a T-694/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 76 a citovaná judikatura.

([162]) Tamtéž, bod 77 a citovaná judikatura.

([163]) Tamtéž, bod 80 a citovaná judikatura.

([164]) Viz rozsudek ve věci Komstroy, bod 64.

([165]) Rozsudek ze dne 2. října 2024, European Food a další v. Komise, T-624/15 RENV, T-694/15 RENV a T-704/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 106 a citovaná judikatura.

(272) Zásada ochrany legitimního očekávání je základní zásadou práva Unie, která umožňuje každému hospodářskému subjektu, u něhož instituce vyvolala očekávání, že je oprávněn se ho dovolávat ([166]). Jestliže je však opatrný a obezřetný hospodářský subjekt s to předvídat přijetí opatření ze strany institucí, které se může nepříznivě dotknout jeho zájmů, nemůže se tato osoba takové zásady dovolávat, je-li toto opatření přijato ([167]).

(273) Podle ustálené judikatury právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání předpokládá, že jsou splněny tři podmínky. Za prvé je třeba, aby byla zúčastněné osobě správním orgánem poskytnuta přesná, nepodmíněná a shodující se ujištění vyplývající z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Takovým ujištěním jsou bez ohledu na formu, ve které jsou sděleny, konkrétní, nepodmíněné a shodující se informace. Za druhé musí být tato ujištění takové povahy, že jsou schopna vyvolat legitimní očekávání u toho, komu jsou určena. Za třetí musí být poskytnutá ujištění v souladu s platnými normami ([168]).

(274) Pokud jde o první podmínku, Komise nikdy neposkytla záruky, které by mohly vést společnost Antin k legitimnímu očekávání, že rozhodnutí o udělení nepředstavuje státní podporu nebo že Komise bude v každém případě považovat nález, a v každém případě jeho provedení, za zákonnou a slučitelnou státní podporu.

(275) Komise naopak v rozhodnutí Komise z roku 2017, tedy ještě před vydáním rozhodčího nálezu, jasně stanovila, že *„jakákoli náhrada, kterou by rozhodčí soud poskytl investorovi na základě toho, že Španělsko změnilo prémiový hospodářský režim oznámeným režimem, by sama o sobě představovala státní podporu“* ([169]). Vzhledem k tomu, že rozhodčí soudy nemají pravomoc prohlašovat státní podporu za slučitelnou s vnitřním trhem – což je výlučnou pravomocí Komise –, opatrný a obezřetný hospodářský subjekt by mohl očekávat, že každý takovýto rozhodčí nález poskytující náhradu bude představovat státní podporu podléhající oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU a bude podléhat povinnosti pozastavení. Investorům tedy nebyly poskytnuty přesné, nepodmíněné a shodující se informace, které by u nich vyvolaly legitimní očekávání.

(276) Komise kromě toho poznamenává, že akty Unie, které by byly v rozporu s právem Unie, nemohou v žádném případě vyvolat legitimní očekávání. Jak je vysvětleno v 10. až 12. bodě odůvodnění, nález, a v každém případě jeho provedení, jsou v rozporu s čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU, jakož i s články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU a s obecnou zásadou autonomie právního řádu Unie. Opatření tedy nemůže vyvolat žádná legitimní očekávání.

(277) Na základě výše uvedených skutečností se Komise domnívá, že zásada legitimního očekávání nemění nic na závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, porušují právo Unie, a jsou tudíž neslučitelné s vnitřním trhem.

10.4.4 *Závěr o slučitelnosti podpory*

(278) Na základě výše uvedených úvah dospěla Komise k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, porušuje ustanovení práva Unie, konkrétně čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU a články 267 a 344 Smlouvy o fungování EU, jakož i obecnou zásadu autonomie právního řádu Unie. Aniž by bylo třeba zkoumat, zda podpora nepředstavuje diskriminaci na základě státní příslušnosti v rozporu s článkem 18 Smlouvy o fungování EU nebo zda je slučitelná s pokyny pro státní podporu, které se vztahují na podporu energie z obnovitelných zdrojů, je třeba dospět k závěru, že opatření není slučitelné s vnitřním trhem, a proto nemůže být schváleno.

([166]) Rozsudek ze dne 2. října 2024, European Food a další v. Komise, T-624/15 RENV, T-694/15 RENV a T-704/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 228 a citovaná judikatura.

([167]) Rozsudek ze dne 2. října 2024, European Food a další v. Komise, T-624/15 RENV, T-694/15 RENV a T-704/15 RENV, EU:T:2024:659, bod 229 a citovaná judikatura.

([168]) Tamtéž, bod 230 a citovaná judikatura.

([169]) Viz 165. bod odůvodnění rozhodnutí Komise z roku 2017.

11. ZABRÁNĚNÍ PROVEDENÍ NÁLEZU A NAVRÁCENÍ

(279) Podle Smlouvy o fungování EU a ustálené judikatury soudů Unie je Komise oprávněna rozhodnout, že dotyčný členský stát musí podporu upravit či zrušit, jestliže shledá, že tato podpora je neslučitelná s vnitřním trhem ([170]). Soudy Unie rovněž opakovaně rozhodly, že povinnost členského státu zrušit podporu, kterou Komise prohlásila za neslučitelnou s vnitřním trhem, slouží k obnovení dřívějšího stavu ([171]).

(280) Soudy Unie v tomto ohledu stanovily, že tohoto cíle je dosaženo, jakmile příjemce vrátí částky poskytnuté formou protiprávní podpory, čímž ztrácí výhodu, kterou měl na vnitřním trhu ve vztahu ke svým konkurentům, a obnoví se stav, který předcházel poskytnutí podpory ([172]).

(281) V souladu s touto judikaturou stanoví čl. 16 odst. 1 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ([173]), že „[j]e-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil“.

(282) Podle rozhodnutí Soudního dvora musí být protiprávní podpora rovněž navrácena společností, která pokračuje v hospodářské činnosti podniku, který byl příjemcem této podpory, je-li prokázáno, že tato společnost nadále skutečně využívá konkurenční výhodu spojenou se získáním uvedené podpory ([174]). V tomto ohledu Soudní dvůr konstatoval, že „*proto jsou vnitrostátní orgány a soudy v rámci svého poslání spočívajícího v zajištění navrácení podpory a za účelem zajištění plné účinnosti rozhodnutí Komise o navrácení, které přesně určuje příjemce podpory, jakož i za účelem účinného odstranění narušení hospodářské soutěže způsobené konkurenční výhodou spojenou s obdržením podpory, povinny určit jiný podnik než ten, který byl určen v tomto rozhodnutí o navrácení, v případě, že výhoda související s dotčenou podporou byla po přijetí uvedeného rozhodnutí o navrácení skutečně převedena na tento jiný podnik*“ ([175]).

(283) V projednávané věci z výše uvedených úvah vyplývá, že Španělsko musí získat zpět jakoukoli platbu podpory provedenou společnosti Antin a jakékoli třetí straně, která získala nebo může získat nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající. Na základě informací, které má Komise k dispozici, sice byl vydán samotný nález, a společnosti Antin tedy byla poskytnuta sporná podpora ([176]), avšak Španělsko částku přiznanou nálezem nevyplatilo a nález nevykonalo ani neprovedlo. Na základě informací, které má Komise k dispozici, proto ve skutečnosti nebyla vyplacena žádná státní podpora a není třeba ji vracet, pokud Španělsko nebude v budoucnu vyplácet žádné náhrady na základě nálezu.

(284) V této souvislosti Španělsko kromě toho, že nevyplatí částku přiznanou nálezem a nález neprovede ani jej nevykoná, zajistí, aby ode dne přijetí tohoto rozhodnutí nebyla jiným způsobem vyplacena částka přiznaná nálezem a aby nález nebyl proveden ani vykonán. Pokud k takové výplatě, provedení nebo výkonu dojde, Španělsko musí získat zpět veškeré peněžní prostředky, které byly skutečně převedeny v důsledku této výplaty, provedení nebo výkonu ([177]). V tomto ohledu Španělsko musí získat zpět veškeré platby podpory, které byly provedeny na základě nálezu ve prospěch společnosti Antin a jakékoli třetí osoby, která získala nebo může získat nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající.

([170]) Rozsudek ze dne 12. července 1973, Komise v. Německo, 70/72, EU:C:1973:87, bod 13.
([171]) Rozsudek ze dne 21. března 1990, Belgie v. Komise, C-142/87, EU:C:1990:125, bod 66.
([172]) Rozsudek ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, EU:C:1999:311, body 64 a 65.
([173]) Viz poznámka pod čarou 60.
([174]) Rozsudek ze dne 16. ledna 2025, Scai Srl v. Regione Campania, C-588/23, EU:C:2025:23, bod 40; rozsudek ze dne 7. března 2018, SNCF Mobilités v. Komise, C-127/16 P, EU:C:2018:165, body 104 a 106.
([175]) Rozsudek ze dne 16. ledna 2025, Ascai Srl v. Regione Campania, C-588/23, EU:C:2025:23, bod 46.
([176]) Viz rovněž oddíl 10.3 tohoto rozhodnutí.
([177]) Za účelem splnění svých povinností podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU Španělsko rovněž přijme veškerá vhodná opatření, aby zabránilo společnosti Antin a jakékoli třetí straně, která může získat nebo získala nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající, v tom, aby se domáhala uznání, výkonu a provedení nálezu v členských státech Unie nebo ve třetích zemích.

(285) Za účelem splnění svých povinností podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU Španělsko rovněž přijme veškerá vhodná opatření, aby zabránilo společnosti Antin a jakékoli třetí straně, která získala nebo může získat nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající, v tom, aby se domáhala uznání, výkonu a provedení nálezu, ať už v členských státech Unie, nebo ve třetích zemích.

(286) Mimoto je třeba poznamenat, že ze zásady loajální spolupráce zakotvené v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o EU vyplývá, že členské státy, a zejména vnitrostátní soudy, jsou povinny přijmout veškerá opatření nezbytná k zajištění působnosti a účinnosti unijního práva, a konkrétně pravidel unijního práva v oblasti státních podpor, stanovených v článcích 107 a 108 Smlouvy o fungování EU ([178]). V důsledku téže zásady loajální spolupráce vnitrostátní soudy musí přijmout veškerá opatření nezbytná k zajištění působnosti a účinnosti čl. 19 odst. 1 Smlouvy o EU, článků 267 a 344 Smlouvy o fungování EU a zásady autonomie právního řádu Unie ([179]). Proto v tomto případě zásada loajální spolupráce vyžaduje, aby vnitrostátní soudy členských států, včetně vnitrostátních soudů jiných než španělských, neuznaly, nevykonaly nebo neprovedly nález a přijaly veškerá opatření nezbytná k zabránění uznání, výkonu nebo provedení nálezu (například tím, že nařídí podnikům usazeným v jejich jurisdikci, aby pozastavily veškeré kroky směřující k uznání nebo výkonu rozhodčího nálezu v jiných jurisdikcích, a uloží jim zaplatit penále v případě, že příkazu ukládajícího pozastavení takových kroků nevyhoví).

12. **ZÁVĚR**

Komise dospěla k závěru, že nález, a v každém případě jeho provedení, představuje státní podporu, která není slučitelná s vnitřním trhem, protože je založena na výkladu Smlouvy o energetické chartě, který je v rozporu s právem Unie. Španělsko proto musí získat zpět veškeré platby podpory, a to i od jakékoli třetí strany, která získala nebo může získat nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající. Španělsko kromě toho, že nevyplatí částku přiznanou nálezem a nález neprovede ani jej nevykoná, zajistí, aby ode dne přijetí tohoto rozhodnutí nebyla jiným způsobem vyplacena částka přiznaná nálezem a aby nález nebyl proveden ani vykonán, a získá zpět veškeré peněžní prostředky skutečně převedené v důsledku této výplaty, výkonu nebo provedení. Za účelem splnění svých povinností podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování EU Španělsko rovněž přijme veškerá vhodná opatření, aby zabránilo společnosti Antin a jakékoli třetí straně, která získala nebo může získat nález nebo jakékoli právo z něj vyplývající, v tom, aby se domáhala uznání, výkonu a provedení nálezu, ať už v členských státech Unie, nebo ve třetích zemích,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Nález vydaný rozhodčím soudem, zřízeným pod záštitou Mezinárodního střediska pro řešení investičních sporů, v rámci rozhodčího řízení ve věci Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V. v. Španělsko ve prospěch společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a společnosti Antin Energia Termosolar B.V. (věc ICSID č. ARB/13/31) představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, která je neslučitelná s vnitřním trhem.

([178]) Rozsudek ze dne 14. března 2024, Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irska, C-516/22, EU:C:2024:231, body 93 až 99.

([179]) V této souvislosti nizozemský soud (*Rechtbank Amsterdam*) v řízení Koninkrijk Spanje v. AES SOLAR ENERGY COÖPERATIEF U.A., AMPERE EQUITY FUND B.V. i) rozhodl, že nález vydaný uvnitř EU na základě porušení Smlouvy o energetické chartě ze strany Španělska představuje protiprávní státní podporu podle práva Unie, dokud jej neschválí Evropská komise; ii) rozhodl, že získání náhrady škody na základě tohoto nálezu by bylo v rozporu s právem Unie, dokud probíhá řízení o státní podpoře, a iii) uložil žalovaným zaplatit Španělsku jakoukoli částku, jejíž zaplacení ve prospěch žalovaného (nebo jakéhokoli právního nástupce) může být Španělsku uloženo, za těchto podmínek: výkon nálezu vede ke skutečné platbě ze strany Španělska a Evropská komise dosud nerozhodla, zda nález představuje protiprávní státní podporu podle práva Unie.

Platba, provedení nebo výkon nálezu vydaného rozhodčím soudem, zřízeným pod záštitou Mezinárodního střediska pro řešení investičních sporů, v rámci rozhodčího řízení ve věci Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a Antin Energia Termosolar B.V. v. Španělsko ve prospěch společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l. a společnosti Antin Energia Termosolar B.V. představuje v každém případě státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie, která je neslučitelná s vnitřním trhem.

Článek 2

Španělské království nevyplatí žádnou z podpor uvedených v článku 1 a zajistí, aby ode dne přijetí tohoto rozhodnutí nebyly provedeny žádné platby podpor uvedených v článku 1.

Článek 3

Španělské království přijme veškerá vhodná opatření, aby zabránilo společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l., společnosti Antin Energia Termosolar B.V. a jakékoli třetí straně, která získala nebo může získat nález uvedený v článku 1 nebo jakékoli právo z něj vyplývající, v tom, aby se domáhala uznání, výkonu nebo provedení nálezu, ať už v členských státech Evropské unie, nebo ve třetích zemích.

Článek 4

Španělské království musí získat zpět veškeré platby podpory uvedené v článku 1 ve prospěch společnosti Antin Infrastructure Services Luxembourg S.à.r.l., společnosti Antin Energia Termosolar B.V. a jakékoli třetí strany, která získala nebo může získat nález uvedený v článku 1 nebo jakékoli právo z něj vyplývající, včetně plateb vyplývajících z nuceného výkonu rozhodnutí ve třetích zemích.

Článek 5

Toto rozhodnutí je určeno Španělskému království.

V Bruselu dne 24. března 2025.

Za Komisi
Valdis DOMBROVSKIS
člen Komise